

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ДЛЯ ПІДРОЗДІЛІВ СЛІДСТВА
ТА КРИМІНАЛЬНОЇ МІЛІЦІЇ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ
ЗАКОНОДАВСТВА ТА ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ

Збірник тез
підсумкової науково-теоретичної конференції
наукового товариства курсантів

(19 березня 2015 року)

Частина 1

Київ-2015

ВІТАЛЬНІ СЛОВА

Дозвольте мені від імені Вченої ради, ректорату та від себе особисто привітати в стінах навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та кримінальної міліції учасників щорічної підсумкової науково-теоретичної конференції «Актуальні проблеми вдосконалення законодавства та правозастосування».

Сьогодні ми працюємо у досить складних умовах. Непрості соціально-економічні реалії вимагають від нас концентрації зусиль, самовідданості та виваженості у прийнятті практичних рішень. Безперечно, якість вищої освіти, професіоналізм, патріотизм, вірність справі - це ті чинники, які сьогодні формують соціальну політику всіх провідних країн світу, адже висококваліфіковані, самовіддані фахівці є запорукою стабільності економіки та правопорядку в державі.

Безперечно, вища освіта, професіоналізм - ці питання сьогодні стоять на чолі соціальної політики всіх провідних країн світу, адже висококваліфіковані фахівці зумовлюють стабільність економіки та розквіт держави. Академія в свою чергу докладає всіх зусиль для підготовки фахівців такого гатунку.

Рух у Європу - це дійсно не пуста декларація, не просте географічне поняття. Це, передусім, свідомий вибір оптимальних шляхів розвитку у напрямі європейської цивілізаційної моделі. Саме в цьому плані у нас ще багато невирішених питань. Як ми бачимо - більшість з них стали предметом пильної уваги нашого молодого наукового поповнення, адже ми як свідомі громадяни звісно не повинні стояти осторонь тих процесів, які відбуваються в державі, а як правоохоронці маємо не допустити жодних антидержавних проявів.

Щорічно в академії проводиться низка заходів наукового характеру за участю студентської молоді та молодих учених.

Знаковою подією у житті нашого навчального закладу є також проведення сьогоднішньої конференції. Я радий бачити в залі авторитетних фахівців - науковців, викладачів, а також наше молоде поповнення - кращих вчених-початківців, які роблять перші, але досить впевнені та результативні кроки у науці.

Необхідно зазначити, що за останній час спостерігається значна активізація науково-дослідної роботи курсантів, що в першу чергу є наслідком сумлінного ставлення до цієї роботи наукового-педагогічного складу академії. Окремо хочу подякувати керівникам гуртків та науковим керівникам, які допомагають молодим вченим у підготовці наукових робіт, тим хто передає свій багатий науковий, педагогічний та життєвий досвід.

Участь та перемоги наших курсантів та слухачів у наукових заходах можна перераховувати довго. Але окремо хочу відмітити найактивніших, і сподіваюсь, майбутніх науковців: переможцем Всеукраїнського конкурсу на кращу наукову роботу з природничих, технічних і гуманітарних наук став Данило Остапчук, а переможцем V Всеукраїнського студентсько-курсантського конкурсу «Проблеми у сфері забезпечення національної безпеки України очима майбутніх правоохоронців» - Іван Дулкай.

Нагороджені сертифікатом I ступеня переможці II Всеукраїнських змагань зі слідчих дій імені Георгія Михайловича Рудого - слухачі із підготовки фахівців освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» за спеціальністю «Правознавство» Верещак Олександр, Дурдинець Мирослав та Кирдан Богдан.

Також, переможцями конкурсів наукових робіт стали: Фасова Олесь, Вовк Олександр, Дехтяров Василь, Юско Василь, Удовиченко Валентин, Вербієць Андрій, Скакун Ірина, Кузьмич Олена, Дзюбенко Наталія і Горошко Анна та відповідно заохочені грамотами.

За активну участь у науковій діяльності відзначено та призначено на 2014/2015 навчальний рік: академічну стипендію

Президента України - Дахтярову Василю, Кузьмич Олені, Скакун Ірині, Остапчуку Данилу; іменну стипендію Верховної Ради України - Фасовій Олесі та Дулкаю Івану.

Академія також пишається здобутками науково-педагогічних працівників інституту, які успішно працюють на науковій ниві та вносять суттєвий вклад у розвиток студентської науки. Впевнений, що сьогоднішня конференція стане не лише підсумком проведеної науково-дослідної роботи, а й надасть імпульс для подальших творчих пошуків у науковому забезпеченні розбудови правової держави та організації боротьби зі злочинністю, особливо з такими її небезпечними проявами як, злочинність у сфері нанотехнологій, транснаціональної злочинності, наркобізнесу, кіберпростору та іншими антисоціальними наслідками процесів інформатизації та глобалізації.

Насамкінець хочеться побажати юним науковцям не зупинятися на досягнутому та продовжувати самовіддано навчатися і працювати для процвітання незалежної України, адже вони - її майбутнє. Отже, від їхніх особистих якостей залежить добробут нашої держави.

Черней Володимир Васильович,
ректор Національної академії
внутрішніх справ, доктор
юридичних наук, доцент, генерал-
майор міліції

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД У ЗАПОБІГАННІ ТЕРОРИСТИЧНИХ АКТІВ

Курсант 3 курсу 308 навчальної групи Абдуллаєва А.Е.
Науковий керівник: начальник кафедри кримінології
такримінально-виконавчого права, кандидат юридичних наук,
доцент Василевич В.В.

Світ прийшов до розуміння: тероризм створює загрозу завжди і скрізь. Жодна країна (навіть наймогутніша) не в змозі захистити себе від терактів. Це вказує на те, наскільки світ є незахищеним перед тероризмом і підтверджує, що цю проблему потрібно всім країнам вирішувати спільно. Для цього слід шукати шляхів більш ефективної співпраці різних країн на рівні спецслужб. Більш ніж 100 країн світу задекларували свою підтримку в боротьбі з тероризмом.

Тероризм є однією з найгостріших проблем та загроз для світової спільноти ще з початку XX століття, має негативний вплив на різні сфери суспільного життя як всередині держави, так і на міжнародному рівні. Від самого початку третього тисячоліття міжнародний тероризм став однією з найпекучіших проблем світової спільноти. У зв'язку з цим виникла потреба опрацювати нові підходи до вивчення сутності цієї глобальної загрози та побудови нової архітектури безпечного співіснування у геополітичному просторі.

На сьогоднішній день світове співтовариство напрацювало багато методів боротьби з тероризмом, але цього недостатньо. У зв'язку з поширенням терористичної діяльності, а також винахід різноманітних комунікацій, терористам стає легше підтримувати атмосферу страху й залякування, а теракти приводять до все більш руйнівних наслідків. Тому на сьогодні з'являється необхідність розбудови більш адекватної системи боротьби з тероризмом, тому для цього пропонується участь всіх країн світу, а не лише ті, що страждають від нападів терористів.

Отже, як відзначалося вище, необхідно визначити першопричини тероризму і їхню мінімізацію. Саме усунення причин, що стають поштовхом для людей на співпрацю з терористичними організаціями, є найскладнішим завданням, рішення якого потребує колосальних солідарних зусиль всіх членів світового товариства. Потрібне максимальне звуження соціального ґрунту тероризму: безробіття, незадовільні матеріальні статки, неграмотності, різних форм дискримінації. При цьому необхідні міжнародні програми, спрямовані на зміну уявлень людей про насильство як засіб вирішення проблем і засобі зміни несправедливої, на їхню думку, світобудови.

Найважливішою умовою успішної боротьби з тероризмом Україна вважає жорстке дотримання всіма державами міжнародного права. Визначальна роль у координації міжнародної протидії тероризму повинна залишатися за Організацією Об'єднаних Націй і її Радою Безпеки, та трансформація функцій, які мають відбуватися в рамках прийнятих рішень. Таким чином, постає необхідність розширення закладених у міжнародне право рамок збройного конфлікту

Міжнародний тероризм є однією з найбільш небезпечних загроз для сучасної цивілізації. Масштаби поширення тероризму прийняли такий характер, що жодна країна світу не має повних гарантії від здійснення на її території терористичних актів. У зв'язку з цим, поряд із самими ефективними внутрішніми заходами, які спрямовані на запобігання терористичної діяльності, необхідно розглядати цю проблему і як глобальну та відповідно будувати стратегію боротьби з нею. Без самого тісного міжнародного співробітництва, спрямованого на комплексну солідарну протидію всіх суб'єктів міжнародного життя новим погрозам і викликам, майбутнє людства навряд чи зможе відповідати нашим очікуванням.

МЕХАНІЗМИ ЗДІЙСНЕННЯ КІБЕРЗЛОЧИНІВ В БАНКІВСЬКІЙ СФЕРІ

Курсанта 212 навчальної групи Авдійчука А.М.

Науковий керівник: доцент кафедри інформаційних технологій Паκριш Олександр Євгенійович.

На сьогодні мережею Інтернет користується до 40% населення планети (близько 2,5 млрд. осіб), кількість Інтернет-користувачів як в усьому світі, так і в Україні, постійно зростає. За оцінками експертів щорічні збитки від діяльності кіберзлочинців перевищують 100 млрд. дол. США.

Банківська система України є однією зі сфер, де найбільш широко та активно використовуються сучасні можливості інформаційних технологій та мережі Інтернет. А враховуючи, що зазначені технології пов'язані з грошовими переказами, зазначена сфера привертає все більшу увагу комп'ютерних злочинців.

За даними Державної служби фінансового моніторингу України, у 2012 році було зареєстровано 179 спроб несанкціонованого доступу до рахунків клієнтів банків на загальну суму понад 150 млн грн., при цьому сума коштів, у подальшому знятих злочинним шляхом лише готівкою, становить 9,5 млн. грн. У 2013 році кількість таких спроб виросла майже вдвічі.

За інформацією Національного банку України, в банківській системі України найбільш розповсюдженими є наступні види кіберзлочинів:

1) банкоматне шахрайство:

скімінг - виготовлення, збут та встановлення на банкомати пристроїв зчитування/копіювання інформації з магнітної смуги платіжної картки та отримання ПІН-коду до неї;

використання «білого пластику» для «клонування» (підробки) платіжної картки та зняття готівки в банкоматах;

Transaction Reversal Fraud - втручання в роботу банкомату при здійсненні операцій видачі готівки, яке залишає незмінним баланс карткового рахунку при фактичному отриманні готівки зловмисником;

Cash Trapping - заклеювання диспенсеру для привласнення зловмисником готівки, яка була списана з карткового рахунку законного держателя картки;

2) шахрайство в торгівельно-сервісних мережах:

укладання фіктивних угод торговельного еквайрінгу для обслуговування підроблених платіжних карток;

викрадення реквізитів платіжних карток, у тому числі із застосуванням технічних засобів їх «клонування»;

операції на суму нижче встановленого ліміту без проведення авторизації;

використання втрачених/викрадених/підроблених платіжних карток;

3) шахрайство в мережі Інтернет:

викрадення реквізитів платіжних карток та проведення операцій із використанням викрадених реквізитів платіжних карток;

створення програмних засобів для викрадення реквізитів платіжних карток (фіктивні WEB-сайти, комп'ютерні віруси та троянські програми, програми перехоплення трафіку тощо);

4) шахрайство в системах дистанційного банківського обслуговування

(далі - ДБО):

створення комп'ютерних вірусів та троянських програм для прихованого перехоплення управління комп'ютером клієнта з встановленим програмним забезпеченням ДБО;

відкриття рахунків, проведення несанкціонованих операцій та отримання готівки в результаті несанкціонованих операцій у системах ДБО;

отримання платежів від закордонних відправників через міжнародну систему SWIFT внаслідок втручання у роботу

комп'ютерів та систем ДБО клієнтів закордонних банківських установ.

У якості засобів протидії кіберзлочинності в банківській сфері пропонується:

подальше запровадження національної системи масових електронних платежів (НСМЕП), як альтернативи таким поширеним сьогодні системам як «Віза», «Мастер-кард»;

створення єдиної інформаційної бази банків з метою обміну інформацією щодо випадків кібершахрайства у банківській сфері;

професійне навчання спеціалістів банків, що передбачає впровадження загального підходу до виявлення, попередження кібератак;

інформування та навчання клієнтів банків щодо основних правил забезпечення власної безпеки у процесі користування банківськими послугами;

підготовка висококваліфікованих фахівців для правоохоронних органів України, які були б здатні виконувати завдання, спрямовані на протидію кіберзлочинності взагалі та високотехнологічним злочинам у фінансово-банківській сфері зокрема.

ФАКТОРИ, ЩО СПРИЯЮТЬ НЕЗАКОННОМУ ВИДОБУВАННЮ БРУШТИНУ-СИРЦЮ

Алексєєва-Процюк Д.О. кандидат історичних наук, старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем досудового розслідування НАВС.

Проведеним аналізом стану розслідування кримінальних правопорушень встановлено, що серед злочинів одним з найбільш латентних, таких, що важко виявляються та підлягають доказуванню, є незаконне видобування бурштину, фактично видобуток проводиться у лісах та полях. Державні

органи не володіють дійсними масштабом порушень і заподіяної довкіллю шкоди. Держекоінспекція, Держсільгоспінспекція і державна лісова охорона інформацією про площі порушених земель, в тому числі лісового фонду не мають, а тому, на порушення не реагують взагалі.

Провадження цієї категорії належать до складних з точки зору організації та проведення досудового розслідування. Це пояснюється характером способу їх учинення. Складність полягає у тому, що видобування бурштину, як правило, виявляється працівниками лісової охорони та працівниками Держсільгоспінспекції, тобто від моменту вчинення злочину до моменту його виявлення проходить певний проміжок часу, що негативно впливає на фіксацію слідів злочину та використання криміналістичних засобів, за якими можливе встановлення осіб, які їх вчинили.

Вивчення слідчої практики дає підстави констатувати, що головними факторами, що сприяють вчиненню кримінальних правопорушень цієї категорії та ускладнюють процес їх розслідування, є такі:

1. Складність встановлення точного часу вчинення злочину. Дані про незаконне видобування бурштину здебільшого надходять від спеціалізованих підприємств лише під час планового або позачергового обходів, у зв'язку з цим ускладнена можливість швидкого реагування на факти незаконного видобування корисних копалин, розміщених у віддаленій місцевості, через значний проміжок часу після вчинення злочину.

2. Надходження до ОВС повідомлень про вчинення злочинів через певний (іноді досить тривалий) час, призводить до того, що огляд місця події слідчими проводиться значно пізніше. Відтак, при проведенні огляду місця події через зміни погодних умов та сплину певного проміжку часу, нічого не вилучається, або наявні сліди не містять у собі достатньої інформації про особу злочинця. Отже, слідчий позбавлений можливості своєчасного вжиття заходів щодо виявлення та

фіксації слідів злочинів, встановлення осіб, які причетні до їх учинення.

3. Самостійне документування працівниками, які обслуговують площі порушених земель, фактів протиправних дій (зі складанням актів) з повідомлення правоохоронних органів у подальшому ускладнює одержання необхідної доказової інформації про подію злочину.

4. Кримінальні правопорушення цієї категорії вчиняються переважно за межами населених пунктів або на їх окраїнах, в полі, на території сільськогосподарських угідь, лісів, що унеможливорює пошук свідків учиненого злочину.

5. Відсутність охорони на таких об'єктах.

6. Розміщення корисних копалин (залежів бурштину) на території приватних земельних ділянок. Доступ до такого об'єкта з метою проведення його огляду, можливий лише в разі наявності відповідної ухвали суду.

7. Злочинці-професіонали відрізняються винахідливістю у приховуванні злочину. Типовими із них є: вчинення злочину біля населених пунктів, у яких вони не проживають або у віддаленому місці; негайний збут бурштину здобутого злочинним шляхом через корумповану схему прикриття злочинів, знищення продуктів його переробки, або їх надійне приховання; знищення або приховання знарядь злочину; відмова від дачі показань або дача завідомо неправдивих показань; активний вплив з цією метою на очевидців, свідків, потерпілих; складання неправдивого алібі.

Тому організація розслідування цих кримінальних правопорушень має низку особливостей, які стосуються: організації, проведення й фіксації огляду місця вчинення кримінального правопорушення; специфічних обставин, які підлягають доказуванню; встановлення осіб, причетних до кримінального правопорушення, в умовах неочевидності.

АДМІНІСТРАТИВНА РЕФОРМА В УКРАЇНІ

Курсант 213 навчальної групи Андрієнко О.О.

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу НАВС, кандидат юридичних наук Волох О.К.

На сьогодні в Україні в рамках здійснення адміністративної реформи впроваджуються принципи Декларації Відкритого Уряду щодо відкритості і прозорості державної політики, залучення до її формування інститутів громадянського суспільства, забезпечення професійної чесності в державному управлінні.

Неналежний рівень партнерської взаємодії органів державної влади та громадськості впливає на якість рішень, що приймаються такими органами, прояви корупції становлять небезпеку для соціально-економічного розвитку суспільства, недостатнім є рівень впровадження нових інформаційно-комунікаційних технологій в державне управління з метою забезпечення потреб громадян.

У тісному партнерстві Уряду України та інститутів громадянського суспільства планується забезпечити виконання таких першочергових завдань, як посилення взаємодії органів державної влади та громадськості під час підготовки і виконання державних рішень, забезпечення прозорості державної політики і доступу до інформації про роботу органів виконавчої влади та публічної інформації, застосування дієвого інструменту протидії корупції, підвищення ефективності державного управління, зокрема шляхом застосування електронних технологій.

Для забезпечення відкритого урядування необхідно впровадити новітні інформаційно-комунікаційні технології, зокрема налагодити діалог між органами державної влади та громадськістю з використанням інтерактивних методів взаємодії

і можливостей соціальних мереж, модернізувати систему управління в державі, підвищити прозорість влади, покращити доступ до інформації. Постійний обмін інформацією між Урядом України, інститутами громадянського суспільства, громадськістю сприятиме визначенню пріоритетів соціально-економічного розвитку, накопиченню соціального капіталу, підвищенню інноваційної спроможності держави, а також впровадженню відповідних інтерактивних проектів на засадах партнерства.

З урахуванням зазначеного, а також за результатами проведених консультацій з громадськістю визначено такі першочергові завдання, як посилення партнерської взаємодії органів виконавчої влади та інститутів громадянського суспільства шляхом залучення громадян до формування та реалізації державної політики, забезпечення доступу до публічної інформації, запобігання і протидія корупції, забезпечення належного врядування шляхом підвищення якості надання адміністративних послуг і впровадження електронного урядування.

Протягом останніх років було прийнято ряд важливих рішень щодо участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики, зокрема обов'язкового проведення консультацій з громадськістю з важливих питань державного і соціально-економічного життя, функціонування при органах виконавчої влади консультативно-дорадчих органів - громадських рад, сприяння проведенню громадської експертизи діяльності органів виконавчої влади.

Виконання Україною зобов'язань в рамках Ініціативи «Партнерство “Відкритий Уряд”» за умови постійної взаємодії з громадянами та інститутами громадянського суспільства сприятиме розвитку відкритого урядування з використанням новітніх інформаційно-комунікаційних технологій.

СПОСОБИ УЧИНЕННЯ НЕЗАКОННОГО ВИДОБУВАННЯ БУРШТИНУ-СИРЦЮ

Студент КМ 6 курсу, 1 групи навчально-наукового інституту заочного навчання НАВС Анцупова Юлія Сергіївна

Науковий керівник: к.ю.н., старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем досудового розслідування НАВС Брисковська Оксана Миколаївна

Надра є особливо важливим економічним і стратегічним природним ресурсом, який у ст. 13 Конституції України визнають об'єктом права власності Українського народу. Тому протидія незаконному видобування такого роду корисних копалин є актуальним питанням забезпечення економічної безпеки держави та добробуту її громадян. Негативними наслідками злочинів цієї категорії є заподіяння збитку економіці та екології країни в тих регіонах, де розміщені поклади корисних копалин і ведеться їх активне видобування. Великі території розповсюдження проявів, закритість місцевості (ліси, посадки), віддаленість від населених пунктів, легкодоступність для розробки ручним і гідромеханізованим способом призводить до масового несанкціонованого видобування бурштину .

Суттєве місце в криміналістичній характеристиці порушень правил охорони або використання надр посідають типові способи їх підготовки, учинення та приховування. До підготовки незаконного видобування корисних копалин слід віднести активні дії, спрямовані на забезпечення можливості виконання задуманого злочину, такі як: визначення предмета посягання; підбір місця скоєння злочину; підбір співучасників та розподіл між ними ролей; підбір знарядь учинення злочину та перевірка їх технічної готовності; підкуп працівників, що здійснюють державний контроль та нагляд за використанням і охороною надр, представників органів місцевої влади.

Видобування корисних копалин відбувається відкритим та підземним способом. Під відкритим способом незаконного видобування корисних копалин розуміють вилучення їх з верхніх пластів залягання (з кар'єрів, з копальні). Підземний спосіб незаконного видобування корисних копалин вказує на вилучення їх з родовищ шляхом викачування, побудови шахт, копалень.

За особливостями засобів учинення порушень правил охорони або використання надр спосіб може бути простим, складним і небезпечним. Простий спосіб полягає у вилученні корисних копалин з родовищ за допомогою найпростіших знарядь праці: кирки, лопати, металевих тичок, компресора, лебідки тощо. Складний спосіб видобування корисних копалин має місце, коли їх злочинці вилучають із родовищ за допомогою складних механізмів, зокрема: технологічних установок (бурове устаткування, мотопомпи, електричні насоси тощо), спеціальної техніки (бульдозерів, екскаваторів, гужового транспорту тощо). Під небезпечним способом розуміється вчинення порушень правил охорони або використання надр шляхом застосування вибухових речовин та механізмів (шляхом вибуху), шляхом підпалу чи іншими загальнонебезпечними способами.

Приховування таких злочинів полягає у прихованні чи знищенні засобів вчинення злочинного правопорушення, предмета злочину, продуктів його переробки; підготовці алібі; збуту добутих природних ресурсів. Збут незаконно добутого здійснюється шляхом продажу чи оплатної передачі «випадковим» покупцям або за спеціальним замовленням, чи суб'єктам господарювання, яке передбачає собою або одноразовий збут у великих розмірах, або збут невеликими партіями протягом тривалого часу.

РОЛЬ СУДОВОЇ БАЛІСТИКИ ПРИ ВИРІШЕННІ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОВАДЖЕНЬ

Курсант 304 навчальної групи Аргат Р.М.

Науковий керівник: старший викладач кафедри криміналістики та судової медицини НАВС, кандидат юридичних наук Вакулик О.О.

В сучасній криміналістичній науці існує декілька думок про те, що вивчає судова балістика. Але всі вони погоджуються в одному: що одним з предметів вивчення є ручна вогнепальна зброя і сліди її дії. Очевидно, що дедалі більше злочинів вчиняються з застосуванням вогнепальної зброї. Це пов'язано перш за все тим, що де в чому ринок вогнепальної зброї став ліберальнішим, а також з'явилося більше можливостей для здобуття зброї незаконним шляхом. Тому важливо розвивати судову балістику, застосовувати нові технології в процесі судово-балістичної експертизи. Це приведе до швидкого і точного накопичення доказового і оперативного матеріалу і, звичайно, полегшить роботу слідчим та оперативним органам.

Як розділ криміналістичної науки судова балістика використовує спеціальні знання військової балістики для отримання доказової інформації, розробляє методи і технічні засоби для виявлення, фіксації та дослідження матеріальних слідів, які утворюються внаслідок використання вогнепальної зброї при вчиненні злочинів.

Об'єктами судово-балістичного дослідження є:

- а) ручна вогнепальна зброя та її частини;
- б) патрони до ручної вогнепальної зброї - як споряджені, так і їх компоненти, в тому числі вистріляні кулі, стріляні гільзи, дріб, картеч, пижі, прокладки, порох і т.д.;
- в) сліди-пошкодження при ураженні з ручної вогнепальної зброї;
- г) інші боєприпаси (гранати, міни), їх частини, сліди їх застосування;

д) вибухові пристрої, вибухові речовини і сліди їх застосування.

Деякі дослідники, такі, як Біленчук, Дубовий, Салтевський, Тимошенко, дещо розширили об'єкти дослідження і до вище перерахованих додали приладдя до зброї (шомпол, протирка, кобура чохол; тайники зберігання зброї (книги, бруски дерева з виїмками для зберігання зброї); пристрої та предмети, які не є зброєю, але схожі з нею (стартові пістолети, будівельно-монтажні пістолети, газові пістолети, пістолети- запальнички, іграшки, пневматична зброя та інші); матеріали та інструменти для виготовлення та спорядження боеприпасів; сліди-відображення на гільзах, кулях, дробинах прокладках та пижах. Так, можна визначити, що судова балістика - це розділ криміналістичної науки, який використовує спеціальні знання військової балістики та інших наук для діагностики та ідентифікації ручної вогнепальної зброї, вибухових пристроїв, боеприпасів, їх частин, тощо, що є основою для накопичення доказового матеріалу у справах про злочини, пов'язані з використанням, виготовленням, зберіганням вогнепальної зброї, вибухових пристроїв, вибухівки, та інших боеприпасів.

Судова балістика взаємопов'язана з іншими розділами криміналістики, зокрема, трасологією, теорією ідентифікації та встановлення групової належності за слідами на кулях та гільзах. Трасологічним дослідженням саморобних куль, дробу “катанки” та “січки” інколи можливо встановити, якими інструментами користувався злочинець, розшукати їх та ототожнити. Можна сміливо сказати, що основні положення трасології відображаються в судовій балістиці. Судова балістика також безпосередньо пов'язана з судовою медициною, судовою хімією та судовою біологією, прийоми і методи яких використовуються для дослідження зброї, боеприпасів та слідів пострілу. Так при наявності пошкоджень на тілі та одязі живих осіб і трупів проводиться комплексне судово-балістичне та судово-медичне дослідження. Фізичними та фізико-хімічними

методами визначають якісно-кількісний склад дробу, слідів металізації на пошкоджених снарядами об'єктах.

Балістичне дослідження дозволяє встановити факти, необхідні для належної кваліфікації злочину. За допомогою криміналістичних досліджень зброї, боеприпасів і слідів пострілу, в'ясняють сутність події, що відбулася, визначають місце, час і засіб його скоєння; встановлюють причинний зв'язок між діями і наслідками (кількість пострілів, їх черговість і т.д.). Знання судової балістики та практичне використання її даних дозволяє слідчому одержувати докази про використання вогнепальної зброї при вчиненні злочинів.

КРИМІНАЛІСТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ФІКТИВНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Курсант 306 навчальної групи Арпентій М.О.

Науковий керівник: доцент кафедри криміналістики та судової медицини НАВС, к.ю.н., доцент Алексєєв О.О.

Сьогодні соціально-політичний стан у державі характеризується низкою негативних явищ, серед яких значне місце належить зростання злочинності й водночас наявності тенденцій, що зумовлюють її якісні зміни, серед яких є проникнення злочинних формувань у різні сфери економіки, чийлегальні інструменти почали широко використовуватись з метою протиправного збагачення. В результаті функціонування розгалуженої мережі фіктивних суб'єктів підприємницької діяльності та їх високоорганізованих неформальних об'єднань - конвертаційних центрів щорічно зазнають багатомільйонних збитків держава, громадяни та юридичні особи. Фіктивне підприємство постає знаряддям вчинення цілої низки корисливих злочинів (ухилення від сплати податків,

контрабанди, шахрайства з фінансовими ресурсами тощо). Механізм створення і подальшого використання фіктивних підприємств невинно удосконалюється, що потребує застосування адекватних засобів стратегічного і тактичного порядку боротьби з фіктивним підприємництвом, розробки відповідних наукових рекомендацій.

Особливістю цих злочинів є те, що їх фактичне вчинення здійснюється у короткі терміни, організатори злочину, які поставили перед собою конкретні цілі, припиняють злочинні дії відразу по досягненні їх результату. Після вчинення злочину, зокрема, здійснюються активні дії, спрямовані на його приховування: ліквідація фіктивних підприємств; їх фіктивне банкрутство; знищення документів; викривлення бухгалтерської, статистичної та іншої звітності; звільнення осіб, яким було відомо про злочинні дії організаторів злочину.

Невід'ємною складовою способом фіктивного підприємництва є використання результатів злочинної діяльності. Фіктивне підприємництво вважається закінченим з моменту фактичного здійснення державної реєстрації фіктивного підприємства. Однак, у криміналістичному аспекті важливим є те, що й після вище названого моменту злочинна діяльність продовжується. Вона виражається у використанні результатів фіктивного підприємництва. Це можуть бути дії, наприклад, з ухилення від сплати податків, привласнення чужого майна (шляхом завідомого невиконання угоди на умовах передоплати з наступним заволодінням грошовими коштами партнера, шляхом заволодіння майном, отриманим за угодами, що завідомо не будуть виконуватись, шляхом створення фіктивного підприємства - інвестиційного фонду (довірчого товариства, пенсійного фонду, страхової компанії) з наступним заволодінням коштами вкладників шляхом створення та використання фіктивних грошових коштів у підприємницькій діяльності тощо), шахрайства з фінансовими ресурсами, легалізації злочинних доходів за допомогою фіктивного підприємства тощо. Тому важливого значення набуває аналіз

способів використання фіктивного суб'єкта підприємницької діяльності - юридичної особи для досягнення протиправних цілей. Спосіб безпосереднього вчинення фіктивного підприємництва тісно пов'язаний зі способами використання фіктивного суб'єкта підприємництва у подальшій злочинній діяльності.

СКЛАДНІСТЬ КВАЛІФІКАЦІЇ ЗЛОЧИНІВ ІЗ ЗАСТОСУВАННЯМ СУГЕСТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ МАНІПУЛЯТИВНОГО ВПЛИВУ

Курсант 218 н.г.Афонькіна Д.В.

Науковий керівник: викладач кафедри кримінального
права Олійник О.С.

З кожним роком людство примножує свої знання в багатьох областях, включаючи соціологію, нейропсихологію, психофізіологію, гіпнологію. Пізнаючи механізми функціонування головного мозку людей і їх організму в цілому, закони межсоціумного спілкування, наука створює і нові гіпнотичні та психологічні техніки і технології управління особистістю. Однак не завжди вони використовуються на благо, а часто перетворюються на справжню зброю в руках кримінальних структур.

Кримінальні структури проявляють неабиякий інтерес до технологій гіпнозу і методам довгострокового програмування людської психіки.

В даний час діють досить велика кількість центрів і шкіл, що спеціалізуються на навчанні гіпнозу і, зокрема, технікам нейролінгвістичного програмування. Їх випускниками можуть стати всі бажаючі без будь-якого цензу. Пізнання в області гіпнології дозволяють маніпулювати загіпнотизованим

особою з метою заподіяння їм фізичного (тяжкої, середньої тяжкості або легкої шкоди здоров'ю, побоїв, катування та ін.). Або майнової шкоди, користуючись безпорадним станом останніх. Використовуючи гіпноз, можна здійснити злочин не тільки відносно загипнотизованого особи, але і змусити останню вчинити те чи інше злочинне діяння, не побоюючись при цьому викриття.

Правозастосовні органи, стикаючись зі злочинами, вчиненими із застосуванням гіпнозу, в більшості випадків допускають помилки при кваліфікації діянь, що частково пов'язано з незнанням психофізіологічної природи розглянутого кримінального способу, або повного заперечення самого факту його існування.

Проблему складності кваліфікації злочинів із застосуванням сугестивних технологій маніпулятивного впливу досліджувалася Л.В. Сєдих, Ж. Л'єжуа, Ж. Кроком, Сервицьким І. та іншими.

В умовах сучасного кримінального права стан гіпнозу не може бути визнано станом неосудності, так як медичний критерій передбачає наявність хворобливого стану психіки, а гіпноз - це «особливе психофізичний стан (відмінне від сну і неспання), що виникає під впливом спрямованого психологічного впливу - навіювання».

Однак, на практиці відомі випадки, коли загипнотизовані несли відповідальність на загальних підставах, хоча факт перебування їх під гіпнозом враховувався як пом'якшувальна обставина.

Необхідно завжди враховувати ступінь участі волі осіб, підданих гіпнозу, в скоєнні злочину. Оцінка примусу як співучасті залежить від кваліфікації скоєного приневоленим. У разі, якщо особа ще до введення в стан гіпнотичного сну знала або підозрювала, що її вводять в цей стан із злочинною метою, але не чинила спроби опору або саме виявила бажання бути загипнотизованою, то така особа повинна підлягати кримінальній відповідальності. Гіпноз широко застосовується

при вербуванні, залученні і підготовці осіб до вчинення насильницьких злочинів, злочинів терористичної спрямованості. При цьому гіпноз може виступати не тільки як вид психічного примусу, але і як спосіб вчинення злочину. В даний час вплив на психіку людини шляхом застосування гіпнозу не охоплюється в достатній мірі законом про кримінальну відповідальність. Таким чином, загіпнотизована особа не повинна нести відповідальність за злочини, вчинені в такому стані, за умови, що особа не знала про злочин, що готується, не бажала бути загіпнотизованою, не могла чинити опір навіюванню і не могла керувати своїми діями.

ПОПЕРЕДЖЕННЯ ТА РОЗСЛІДУВАННЯ ГРАБЕЖІВ

Курсант 303 н.г. Багнюк В.В.

Науковий керівник: викладач кафедри спеціальної техніки та оперативно - розшукового документування, кандидат юридичних наук Марков М.М.

Відповідно до ст. 186 КК України грабіж характеризується відкритим способом викрадення чужого майна. Відкритим визнається викрадення, що здійснюється у присутності інших осіб, які розуміють протиправний характер дій винного, а він, у свою чергу, усвідомлює цю обставину. Такими особами можуть бути особи, у власності, володінні чи під охороною яких знаходиться майно, на яке здійснюється посягання, очевидці. Однак до таких осіб не можуть бути віднесені співучасники грабіжника, а також інші особи, в силу певних зв'язків чи стосунків з якими винний розраховує на потурання з їхнього боку (не очікує будь-якої протидії вчинюваному ним діянню).

З об'єктивної сторони вчинення грабежу можливе у формі:

1) відкритого викрадення чужого майна без застосування насильства або погрози його застосування (ненасильницький грабіж);

2) відкритого викрадення чужого майна із застосуванням насильства або погрози його застосування (насильницький грабіж).

При ненасильницькому грабежі винний при викраденні майна не звертається до застосування насильства або погрози до потерпілого чи інших осіб (не здійснює цілеспрямованої дії на їх психіку чи тілесну недоторканість), а обмежується прикладенням певних зусиль лише безпосередньо для викрадення майна. Типовим проявом простого грабежу є так званий “ривок”, коли грабіжник несподівано для потерпілого чи інших осіб захоплює майно (вихоплює із рук сумку, зриває з голови шапку тощо). При насильницькому грабежі винний не тільки прикладає певні зусилля для того, щоб безпосередньо викрасти чуже майно, а ще і вдається до насильницького впливу на потерпілого чи інших осіб. Грабіж визнається закінченим з моменту, коли винна особа вилучила майно і має реальну можливість розпорядитися чи користуватися ним.

Суб'єктом грабежу може бути осудна особа, яка досягла 14 річного віку. Суб'єктивна сторона злочину характеризується наявністю у винної особи прямого умислу на заволодіння чужим майном і корисливим мотивом.

Насильницький грабіж утворює кваліфікований склад злочину ч. 2 ст. 186 КК України і може бути двох видів:

грабіж, поєднаний з насильством, яке не є небезпечним для життя чи здоров'я потерпілого;

грабіж, поєднаний з погрозою застосування такого насильства.

Іншими кваліфікуючими грабіж ознаками є вчинення його повторно, за попередньою змовою групою осіб, у великих та особливо великих розмірах, організованою групою, а також

поєднання грабежу з проникненням у житло, інше приміщення чи сховище та завдання значної шкоди потерпілому.

Практика свідчить, що діяльність працівників карного розшуку з профілактики грабежів має здійснюватися за такими напрямками:

- недопущення грабежу;
- виявлення осіб, що чинять замах на злочин;
- припинення дій, спрямованих на доведення нападу до кінця, з недопущенням знищення речових доказів, заподіяння тяжких тілесних ушкоджень тощо;
- затримання злочинців;
- забезпечення притягнення винних до кримінальної відповідальності.

Джерелами інформації про можливий грабіж можуть бути:

- документи, що містять результати особистого пошуку, розвідувальних опитувань, інших методів оперативно-розшукової роботи;

- матеріали із застосування криміналістичних засобів і методів;

- масиви оперативно-розшукових обліків органів внутрішніх справ;

- матеріали цензури кореспонденції засуджених;

- заяви, листи та інші повідомлення громадян, посадових осіб і громадськості.

ЗВУКОВИЙ "НАРКОТИК" ТА ПОВ'ЯЗАНІ З НИМ ЗАГРОЗИ

Курсант 212 навчальної групи Бецку В.В.

Науковий керівник: професор кафедри інформаційних технологій Рибальський О.В.

Про звукові наркотики заговорили років сорок тому. Почалося з гіпотези, що певно підібрані ретми можуть впливати на головний мозок. Суть така: якщо в ліве вухо запустити, припустимо, звук на 200 Гц, а в праве — на 209 Гц, то людина чує шум з частотою всплесків 9 Гц, які відповідають альфаритму мозока, тому такі волни будуть розслабляти.

Аудіонаркотики, цифрові наркотики (I - Doser) - назва для звукових файлів, що ймовірно діють на психіку людини. У 2006 році з'явилася програма I-Doser, що дозволяє прослуховувати файли з певним змістом, які позиціонувалися як звуки, що викликають ейфоричний стан, схожий з ефектом від вживання справжніх наркотиків. Ці файли мали формат drg, що дозволяв тільки певну кількість прослуховувань ("доз").

Була створена велика кількість подібних звукових файлів, назви деяких з них викликають асоціації з традиційними наркотиками ("марихуана", "ЛСД", тощо), інші файли мають абстрактні назви (наприклад: "рука Бога", "жага життя"). Автори програми заробляли, продаючи «دوزи» різних «наркотиків».

Внутрішній формат програми та drg - файлів незабаром був взломаний, а їх вміст переконвертувати в поширені формати звукових файлів, які могли відтворюватися будь-яким аудіопрогравачем. Після цього у великій кількості почали з'являтися «піратські» сайти, що пропонують купити «звукові наркотики» у вигляді файлів звичайних звукових форматів (wav, mp3), чи розповсюджують їх безкоштовно; також ці файли доступні в пірингових файлообмінних мережах.

У червні 2009 року в російськомовному сегменті Інтернету стався сплеск пошукових запитів, пов'язаних з аудіонаркотиків.

Переважає кількість медиків та психологів заперечує наявність статистично значущого впливу аудіонаркотиків на свідомість людей.

Більшість людей чує в звуковому наркотикі лише шум і пульсуючі звуки. Деякі після певного часу прослуховування відзначають різні відчуття в голові (біль, шум, помутніння), або в тілі.

Розповсюджувачі «цифрових наркотиків» стверджують, що вони є нешкідливими, проте деякі вчені вважають, що ефект дії звукових хвиль може бути і згубним. Дослідження прямої шкоди, пов'язаного з прослуховуванням «цифрових наркотиків», поки що не отримали статистично значущих, загально прийнятих результатів.

Одночасно, деякі дослідження показують, що вплив певних звуків призводить до збою енцефалограми головного мозку, вона стає подібною до енцефалограми людини, що страждає на епілепсію. Таким чином, електрична активність мозку змінюється в сторону паталогії.

Разом з тим, використання звукових наркотиків свідчить про готовність людини до здійснення потенційно небезпечних експериментів над своєю свідомістю, і може передувати вживання реальних наркотиків.

ОБМЕЖЕННЯ ПРАВА НА ШЛЮБ В УКРАЇНІ

Бичкова С.С., доктор юридичних наук, професор,
заступник начальника кафедри цивільного права і процесу
НАВС.

Закріплення на законодавчому рівні прав людини і громадянина, здійснення дієвих заходів щодо їх забезпечення є обов'язковою ознакою правової держави. Україна у липні 1997 року ратифікувала Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція), взявши на себе зобов'язання уніфікувати внутрішнє законодавство з міжнародними стандартами, визначеними в цій Конвенції.

Одним із прав, які захищаються Конвенцією, є право на шлюб. У ст. 12 указанного міжнародного документа закріплено, що чоловік і жінка, які досягли шлюбного віку, мають право на шлюб і створення сім'ї.

Насамперед, розберімося, що розуміється під поняттям «шлюб».

Український законодавець задекларував: шлюбом є сімейний союз жінки та чоловіка (ч. 1 ст. 21 СК України).

Європейський суд з прав людини (далі - ЄСПЛ) неодноразово підтвердив правильність такого погляду на шлюб. У своїх рішеннях він визначив, що, гарантуючи право на взяття шлюбу, ст. 12 Конвенції передбачає традиційний шлюб між особами різної статі.

Проте Конвенція не єдиний міжнародний документ, що гарантує право на шлюб. Так, згідно ч. 1 ст. 16 Загальної декларації прав людини від 10 грудня 1948 р. чоловіки і жінки, які досягли повноліття, мають право без будь-яких обмежень за ознакою раси, національності або релігії одружуватися і засновувати сім'ю. Вони користуються однаковими правами щодо одруження.

При цьому ч. 2 ст. 16 указаної Декларації додається, що шлюб може укладатися тільки привільній і повній згоді сторін, що одружуються.

У ст. 1 Конвенції про згоду на взяття шлюбу, шлюбний вік та реєстрацію шлюбу від 10 грудня 1962 р. також наголошується: не допускається укладення шлюбу без повної і вільної згоди обох сторін. Подібне правило закріплено й у ст. 51 Конституції України, в якій зазначається, що шлюб ґрунтується на вільній згоді жінки і чоловіка.

Повертаючись до положень Конвенції (ст. 12), відзначимо, що право на шлюб може бути здійсненим лише згідно з національними законами, що його регулюють.

ЄСПЛ роз'яснив: право на шлюб підпорядковується національним законам Договірних Держав в тому, що стосується його здійснення.

У справі Ф. проти Швейцарії свою позицію ЄСПЛ уточнив, зазначивши, що право одружуватися і створювати сім'ю, гарантоване Конвенцією, веде до наслідків персонального, соціального та юридичного характеру. Воно підпадає під дію національного права держав - учасниць Конвенції, але обмеження, що вводяться на його застосування, не повинні скорочувати або звужувати право таким чином і такою мірою, щоб сама суть права була спотворена. У всіх Договірних Державах Ради Європи ці «обмеження» з'являються як умови і фігурують в нормах, що стосуються або форми, або суті. Перші стосуються, зокрема, гласності та здійснення церемонії одруження; другі відносяться до правоздатності, згоди і деяких перешкод.

У коментарях до Конвенції також підкреслюється, що ст. 12 передбачає зобов'язання держав визнавати в принципі і на практиці право укладати шлюб і утворювати сім'ю. Обмеження цього права можуть встановлюватися в національному законодавстві тільки для захисту легітимних інтересів (наприклад, для запобігання полігамії та інцесту).

Розберімося, чи встановлені обмеження права на шлюб в Україні.

Відповідно до ч. 1 ст. 23 СК України право на шлюб мають особи, які досягли шлюбного віку, тобто вісімнадцяти років (ч. 1 ст. 22 СК України).

Із змісту цієї норми вбачається, що для отримання права на шлюб достатньо досягти шлюбного віку. Проте, якщо проаналізувати сімейне законодавство України, виявиться, що цього, насправді, буде замало для здійснення указанного права.

Для укладення шлюбу необхідним є дотримання додаткових умов, а саме:

наявність добровільної згоди жінки та чоловіка (ч. 1 ст. 24 СК України);

усвідомлення і жінкою, і чоловіком значення своїх дій та можливість керувати ними (ч. 2 ст. 24, ч. 3 ст. 39, ч. 1 ст. 40 СК України);

відсутність іншого зареєстрованого шлюбу як у жінки, так і у чоловіка (ст. 25 СК України);

відсутність жінки і чоловіка у переліку осіб, які не можуть перебувати у шлюбі між собою (ст. 26 СК України).

Ці умови і слід вважати обмеженнями права на шлюб, закріпленими в національному законодавстві.

POLAND AND CANADA ABOUT THE CRISIS IN
UKRAINE

ПОЛЬША ТА КАНАДА ПРО КРИЗУ В УКРАЇНІ

Білоус Вікторія Павлівна, 1 курс магістратура НАВС

Консультант з мови Марченко Ірина Володимирівна,

ст.викл.кафедри іноз.мов НАВС

None of us can exactly understand and feel all the pain, fear and disappointment that are present in the lives of all those people who are living nowadays in the centre of war...and more harder to understand, how in the 21st century, in the world where every

country and every citizen of it declines to live in peace and harmony, Ukraine has become a staging area for war... Furthermore, our country faced the problem of the political and economical crisis, and as a result, it caused the impossibility of appropriate protection of national borders. At this time, when Ukraine is face to face with its own problems, we can clearly see who our friends are, whose words and actions show an expression of support and care, and who is just simply wordy. So let's find out the position and reaction of other countries on the situation in Ukraine.

POLAND AND UKRAINE (Neighbours and brothers)
“There can be no free Poland without a free Ukraine,” according to a well-known phrase by Jozef Piisudski, Poland's interwar strongman. Poland, along with Canada, was the first country to recognise Ukraine's independence from the Soviet Union in 1991, and has since been a leading advocate of closer relations between Kiev and Brussels. And today, Poland tries to support Ukraine in every step and every choice that our Motherland takes. The latest news say that Poland reportedly already supplying arms to Ukraine. On Sept. 8, Polish Defense Minister Tomasz Siemoniak said Poland was free to sell arms to Ukraine, following days of confusion over NATO and Poland's position on arming the country against Russia.

CANADA Since the beginning of the crisis, Canada has taken a number of steps to support the Ukrainian people as they work to restore political and economic stability, including imposing sanctions against those responsible for the ongoing crisis. Canada has been clear: it remains ready to intensify its actions if a peaceful resolution is not reached. Canada is among the strongest international supporters of Ukraine's efforts to restore stability and implement democratic and economic reforms. Together with our allies and partners, it continues to call on Russia to follow through on its Geneva commitments to de-escalate the crisis and call off its provocateurs. Ukraine's sovereign territory must be respected and the Ukrainian people must be free to determine their own future.

In the face of ongoing Russian military aggression and illegal occupation, Canada has taken a number of steps to support the

Ukrainian people as they work to restore political and economic stability, including imposing sanctions against those responsible for the ongoing crisis. Canada has also taken steps to enhance the readiness of NATO through a number of reassurance measures to reinforce the Alliance's collective defense.

The Government of Canada is committed to supporting Ukraine during this important period of transition. Until Russia clearly demonstrates its respect for Ukraine's sovereignty and territorial integrity, Canada will continue to work with its allies and like-minded countries to apply pressure that will further isolate Russia economically and politically. Here some steps of supporting Ukraine that has been made by Canada

September 4, 2014 Prime Minister Stephen Harper announced that Canada will be providing support for two initiatives that will help Ukraine and other NATO allies counter the threat posed by Russia's military expansion in the region. Support of \$1 million will be provided through the NATO Trust Funds to build up Ukrainian command and control and communications and computer capabilities to implement NATO standards throughout the Ukrainian Armed Forces. In addition, the three NATO Centres of Excellence in the region - Cyber Security, Energy Security and Strategic Communications - will each receive \$1 million (a total of \$3 million) to help deter Russian operations in Eastern Europe.

September 4, 2014 Rob Nicholson, Minister of National Defence, announced that HMCS Toronto will work with vessels from several partner nations in the Black Sea as part of Operation REASSURANCE from September 6 to 27, 2014. September 4, 2014 The Department of National Defence announced that 13 Canadian Army soldiers will participate in Exercise RAPID TRIDENT, a multinational exercise at the International Peacekeeping and Security Centre in Yavoriv, Ukraine from September 11 to 28, 2014. The Exercise will focus on improving stability and peace support operations in the region.

September 11, 2014 Prime Minister Stephen Harper announced that President Petro Poroshenko of Ukraine will make his

first official visit to Canada on September 17, 2014. In the release the Prime Minister also indicated that Canada is committed to contributing to free and fair elections and will send short and long-term observers to the October 26, 2014 Ukrainian Parliamentary elections.

September 16, 2014 John Baird, Minister of Foreign Affairs, announced further economic sanctions and travel bans against four Russian individuals, and economic sanctions against five Russian entities and one financial institution that bear responsibility for the crisis in Ukraine. He also announced that Canada will be sending more than 300 electoral observers to participate in three different missions monitoring the Ukrainian Parliamentary elections.

September 17, 2014 Prime Minister Stephen Harper welcomed the visit by Ukrainian President Petro Poroshenko to Canada. During the visit, the leaders committed to working towards a bilateral free trade agreement. Prime Minister Harper also announced the following two measures that will promote economic and social development in Ukraine: Canada and Ukraine have reached an agreement on the provision of Canada's \$200 million loan to Ukraine to promote economic and financial sector reforms in the country; and, \$3 million in additional humanitarian assistance is being provided to Ukraine to assist the estimated 3.9 million people living in areas affected by violence, as well as the nearly 200,000 individuals registered as internally displaced throughout Ukraine.

IS UKRAINE ON THE BRINK OF TRAGEDY?

УКРАЇНА НА ГРАНІ ТРАГЕДІЇ

Білошицький Олег, 211 н/г. ФПФПКМ ННІПФСКМ

НАВС

Консультант з мови: Марченко Ірина Володимирівна,
старший викладач кафедри іноземних мов НАВС.

As the military conflict in Ukraine's Donbas continues, the ultimate outcome remains far from certain. For weeks, the industrial region's pro-Russian rebels appeared to be facing imminent неизбежный defeat поражение by Kiev. Recently, however, they have launched a counteroffensive, retaking cities that they lost earlier. Kiev immediately blamed the rebels' success on direct intervention from Moscow, including troops and weapons. For its part, Moscow dismissed the charges, citing a lack of evidence and pointing to the rebels' use of Soviet-era weapons, which are readily available in Ukraine. As of now, fierce fighting continues. Meanwhile, both in Moscow and in the West, there are differing views on what might happen if Kiev manages to defeat the rebels. To some in Moscow, the defeat of the rebels means the defeat of Russia. They argue that if Kiev succeeds in taking the Donbas, it will be only a matter of time before the whole of Ukraine will be in NATO, with the prospect of a possible military campaign to seize Crimea, recently annexed by Russia. By contrast, many in Washington and in the European Union view a potential victory over the Donbas rebels as a "victory for democracy" and for Ukraine's "European choice" and integration with the West. Are these views accurate? Will Russia really lose out geopolitically if Kiev defeats the rebels? Would this really be a victory for Washington and the West? Would Ukraine become a stable, democratic, and economically flourishing part of the US-led Western community? In reality, even if Kiev manages to defeat the rebels and re-establish its control over its rebellious southeastern regions, it will still face many more challenges.

First and foremost, the vast majority of people living in Russian-speaking southeastern Ukraine (many of whom did not

support the rebels) will still view Kiev with distrust and as a “coup government.” This includes the Black Sea port city of Odessa, a town renowned for its quick wit and humor, where the wounds of the May 2 massacre, which saw dozens of pro-Russian protesters burned to death, have not yet fully healed. Additionally, if the government persists in imposing painful IMF-sponsored economic “reforms,” it will turn not only the entire southeast but also the linguistically mixed Central Ukraine against Kiev. Yet the situation will likely be most challenging for Kiev in the Donbas itself where, for months, civilians have faced near-constant shellings, bombardments, deprivations and atrocities. Many of the region’s residents have fled, mostly to Russia but also to safer regions in Ukraine. According to the United Nations, nearly a million Ukrainians have fled to Russia since the Ukraine crisis began, mostly from the Donbas, though it also includes Ukrainians from other parts of the country who left following the Maidan protests earlier this year. It will be difficult for Kiev to supply energy both to its own country and to Europe as the long, cold winter approaches. It is doubtful that anyone would want to stay in a bombed-out shell of a building during a freezing cold winter, especially a family.

Furthermore, despite the suggestions by US State Department officials and the US political elite to the contrary, the West can realistically go only so far in supporting the situation it helped to create. It will quickly discover that there are neither the resources nor the funds to continue supporting Kiev. Even if the West could find the funds, they would almost certainly be misused or stolen by Ukraine’s notoriously corrupt political elite. For Ukrainian supporters of the Maidan Revolution, the reality of the corrupt Ukrainian political elite is likely to soon set in again. In addition to painful economic reforms demanded by the IMF, it is unlikely that there will be any major anti-corruption effort or attempt to pay off the government’s staggering debt. Indeed, Ukraine’s finances are dwindling quickly. The country is fast headed toward a total economic collapse. Simply put, there will not be any money left. Given this, the disappointment with Maidan and the government it

produced may well come more quickly than did disillusionment with Ukraine's 2004 Orange Revolution. Once the sheer magnitude of Ukraine's problems hits the population at large, it likely will turn a critical mass against Kiev. Therefore, while it may seem to some in Moscow that a defeat of the rebels would signal the "defeat of Russia," in reality the situation may turn out to be in Moscow's favor, regardless of whether or not Kiev takes the Donbas. It is difficult to imagine Kiev or any government surviving when faced with such serious issues as widespread poverty, runaway debt, bankrupt finances, rampant corruption, increasing inflation, rising unemployment and the specter of harsh austerity. However, then the question becomes: Until these realities begin to set in on both sides, how much more suffering will the Ukrainian people have to endure? After all, the greatest tragedy of the Ukraine crisis is that when future historians look back at all the damage that has been done by this conflict—the deaths, the divided families, the refugees, the destroyed cities, the severed economic links, the ruined diplomatic ties—they will no doubt ask, as have historians of other unnecessary wars: Was it really worth it? We may already know the answer.

By Pietro A.

Shakaria [http://www .thenation.com/article/ 181458/ukraine -brink-
tragedy](http://www.thenation.com/article/181458/ukraine-brink-tragedy)

ВЗАЄМОДІЯ ПІДРОЗДІЛІВ ДСБЕЗ З ІНШИМИ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ У БОРОТБІ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ

Курсант 306 навч.групи Бойко К.Р.

Науковий керівник: доцент кафедри економічної безпеки, к.ю.н., доцент Тихонова О.В.

Оскільки метою нашої наукової роботи є визначення особливостей взаємодії підрозділів ДСБЕЗ МВС України з іншими правоохоронними органами в процесі протидії економічній злочинності, відповідно поняття взаємодії необхідно розглядати з врахуванням специфіки заходів, що ними здійснюються. Метою цих заходів є об'єднання зусиль спеціально вповноважених суб'єктів, спрямованих на вирішення завдань виявлення, попередження та розкриття економічних злочинів.

Основними цілями спеціальної взаємодії, здійснюваної в процесі протидії економічній злочинності, є: підвищення інформаційної забезпеченості; підвищення якості керування процесами протидії; повне і якісне проведення заходів і забезпечення їх необхідними силами та засобами. До цілей другого порядку, що безпосередньо пов'язані із здійсненням заходів щодо протидії економічній злочинності відносяться: активізація діяльності правоохоронних органів щодо виявлення фактів, усунення причин та умов, що їм сприяють, шляхом узгодження здійснюваних заходів; підвищення ефективності діяльності правоохоронних органів щодо своєчасного, невідворотного застосування справедливих та достатніх заходів впливу у відношенні до осіб, винних у вчиненні економічних злочинів; зменшення, шляхом узгодження заходів, кількості недоліків правоохоронної діяльності. Цілі третього порядку передбачають створення режиму оптимізації діяльності щодо досягнення цілей другого виду: запровадження комплексності та системності у протидії економічним злочинам; усунення

дублювання; максимальне врахування оперативної обстановки; раціональне використання сил та засобів, що мають у суб'єктів взаємодії для досягнення необхідних кінцевих результатів.

Під взаємодією підрозділів ДСБЕЗ з іншими суб'єктами розуміється нормативно врегульована діяльність рівноправних суб'єктів, при якій здійснюються спільні або узгоджені заходи, а також окремі дії спрямовані на досягнення як спільної, так і окремої мети в боротьбі зі злочинністю в сфері економіки.

В залежності від конкретних умов діяльності визначаються і диференціюються задачі взаємодії. До них відносяться:

- забезпечення планомірного здійснення комплексу узгоджених оперативно-розшукових та інших заходів;

- забезпечення ефективного наступального використання сил та засобів, що є в розпорядженні суб'єктів взаємодії;

- недопущення дублювання заходів, що проводяться;
- організація ефективного інформаційного забезпечення діяльності, щодо боротьби зі злочинністю;

- створення оптимальних умов для успішної боротьби з економічною злочинністю.

За напрямками взаємодію можна розглядати як:

- стратегічну,

- оперативну

- тактичну.

Стратегічна взаємодія полягає в узгодженій діяльності підрозділів ДСБЕЗ між собою та з іншими правоохоронними органами для досягнення стратегічної мети. Оперативна взаємодія полягає в узгодженій діяльності підрозділів ДСБЕЗ з використанням наявних сил, засобів і методів, яка здійснюється в певних організаційних формах відповідно до визначених цілей. Зокрема, при проведенні комплексних заходів з профілактики економічних злочинів, реалізації матеріалів оперативних розробок ОЗУ, що діють у сфері економіки тощо.

ХАРАКТЕРИСТИКА СЕПАРАТИЗМУ ТА СВІТОВА ПРАКТИКА ЗАСТОСУВАННЯ САНКЦІЙ ЗА ВІДПОВІДНЕ ДІЯННЯ

Курсант 309 навчальної групи Бондар М. М.

Науковий керівник: старший викладач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права, кандидат юридичних наук Миронюк Т.В.

Сепаратизм (від лат. Separatio - відділення) - прагнення до відокремлення. У багатонаціональних державах - прагнення національних меншин до відділення, створення самостійної держави. Дуже часто причиною сепаратизму в політиці є культурно-етнічний поділ. В рамках політичної партії або руху сепаратизм відображає прагнення опозиційної частини реалізувати власні інтереси і цілі, що не збігаються з офіційно визнаними. Разом з тим, причини сепаратизму дуже часто бувають пов'язані з грубим порушенням прав людини і народів, національних, расових і релігійних груп (меншин). Сепаратизм прийнято розділяти на два види: релігійний та етнічний. Тобто в першому випадку - рух релігійної меншини за відділення, в другому - етнічного. Також сепаратизм розрізняється по процесу протікання в розвинених країнах і країнах, що розвиваються. Як правило, майже завжди основна маса страйкуючих в країнах, що розвиваються - це люди нижчих верств, а причинами їхнього невдоволення, як правило, економічно успішний розвиток регіону. У таких країнах сепаратизм зазвичай придушується силовим шляхом. У розвинених країнах, настрої навпаки, менш екстремістські, виражені ідеї зазвичай в наданні більшої автономії, а не відділенням, і часто рухи представлені партією, що захищає дані вимоги. А пригнічується такий сепаратизм м'яким шляхом, без застосування сили. Також виділяють види сепаратизму по групах страйкуючих і їх висунутими вимогами. Наприклад, існує 3 типи вимог: вимога ущемлених політичних і

економічних вигод, вимога незалежності, боротьба корінних народів за право і землю. Якщо розділити страйкуючих на 3 групи за своїм соціальним становищем вийде, що виступи еліт обумовлені потребою у владі, середніх верств - національною дискримінацією, а нижчих верств - економічними чинниками, як правило, це розрив між соціальним становищем.

Сепаратизм - політика відособлення, відділення частини території держави з метою отримання статусу широкої автономії, створення нової самостійної держави або приєднання до іншої держави.

Незрозуміло, яку з цих трьох цілей переслідують сепаратисти на сході України, так як серед самих сепаратистів немає спільного бачення свого майбутнього. Одні борються за приєднання до Росії, інші - за незалежну (Донецьку, Луганську) республіку, треті ж хочуть залишитися в складі України, але з широкими повноваженнями.

Не вкладається наш сепаратизм і в інші «рамки». Так, його прийнято розділяти на два види: релігійний та етнічний. Ні того, ні іншого на сході України немає. Як немає там і боротьби корінних народів за право і землю. Зате чітко проглядаються дві ключові причини тамтешніх сепаратистських настроїв - утиск політичних прав та економічних вигод

Що стосується покарання за сепаратизм, то 8 квітня цього року Верховна Рада проголосувала за законопроект "Про внесення змін до Кримінального кодексу України (щодо посилення відповідальності за вчинення злочинів проти основ національної безпеки України)", який серйозно посилив покарання за сепаратистські дії. Так, "посягателя" на територіальну цілісність і недоторканність України будуть каратися позбавленням волі на строк від 3 до 5 років. Ті самі дії, якщо вони вчинені особою, яка є представником влади, або повторно, або за попередньою змовою групою осіб, або поєднані з розпалюванням національної чи релігійної ворожнечі - будуть каратися позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років з конфіскацією майна або без такої. Але якщо ці дії

призведуть до загибелі людей або інших тяжких наслідків, винних покарають позбавленням волі на строк від 10 до 15 років або навіть довічним позбавленням волі.

Закон також посилює покарання за перешкоджання діяльності Збройних сил України, блокування транспортних комунікацій або захоплення транспортного підприємства (вокзал, аеродром, порт і т.п.). За подібні діяння передбачено позбавлення волі на строк від 5 до 8 років, але якщо це спричинило загибель людей або інші тяжкі наслідки, - від 8 до 15-ти.

Стосовно інших країн, то тут "лідери за суворістю" - Китай та Індія, де сепаратизм практично прирівнюється до тероризму. За заклики до розділення там дають до п'яти років. Але якщо сепаратистська діяльність призвела до серйозних наслідків (наприклад, до загибелі людей) - довічне ув'язнення або смертна кара.

Досить цікава стаття є в Кримінальному кодексі Білорусі - "за звернення до іноземної держави, іноземної чи міжнародної організації" - до 5 років в'язниці.

В Іспанії, де сепаратистські настрої досить сильні (баски, каталонці та ін.), сепаратизм як такий не є злочином. Але є завуальована стаття - "за участь у повстанні, спрямованому на зміну конституції, яка проголошує неподільність держави" - від 5 до 15 років в'язниці, за організацію - від 10 до 30-ти.

У США, як і в Іспанії, також немає окремої статті за сепаратизм. Там працює пункт закону "за організацію та участь у повстанні" - до 5 років. За цією статтею, порівняно недавно, за грати відправилися відразу кілька людей.

Виявляється, навіть у такій децентралізованій країні як США є сепаратистські настрої, що є досить несподівано. Так, уже багато років домагається незалежності така держава як "Республіка Техас". Його "громадяни" вважають, що Техас був незаконно анексований США в 1845 році і до цих пір окупований.

ЗНАЧЕННЯ ВІКТИМОЛОГІЧНОЇ ПРОФІЛАКТИКИ В ПРОЦЕСІ ДОСЯГНЕННЯ ЦІЛЕЙ КРИМІНАЛЬНОЇ ЮСТИЦІЇ

студентка 4-го курсу 404 групи юридичного інституту
Національного авіаційного університету Бондаренко Д.Ю.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
кримінального права і процесу Юридичного інституту
Національного авіаційного університету Багіров Сергій
Рамізович

Превенцію вчинення протиправних суспільно - небезпечних діянь, на наш погляд, можна з упевненістю назвати найважливішою функцією кримінальної юстиції. Зважаючи на загальносвітові тенденції динаміки злочинності, а також підвищення інтенсивності інформаційних атак, яким щоденно піддаються мільйони громадян, варто констатувати зниження рівня їх психоемоційної стійкості. Це, в свою чергу, створює підґрунтя для підвищення їх уразливості, і, як наслідок - віктимості. Сьогодні Україна прагне утвердитись в очах світової спільноти як демократична, правова держава. Проте, для втілення подібних декларативних намірів часом фактично відсутні необхідні умови. Це, зокрема, проявляється в аспекті розходження ідеї (передбаченої ст. 1 КК України) щодо запобігання злочинам як одного із завдань Закону України про кримінальну відповідальність із неефективною системою заходів її практичної реалізації. Обираючи західний вектор розвитку, керівництву нашої держави не завадило б узяти до уваги іноземний досвід впровадження дієвих способів досягнення визначених на законодавчому рівні превентивних цілей.

У багатьох європейських країнах довгий час вважалося, що попередження правопорушень є «побічним продуктом» роботи поліції хоча б тому, що вже сам факт її існування діє як фактор, що стримує злочинність. Починаючи з 60-х років ХХ

ст., правоохоронні органи почали співпрацювати з громадськістю з метою орієнтації її на самозахист. Наприклад, консультування населення, як, за допомогою технічних засобів, врятувати від злочинця своє майно; як, завдяки правильним, виваженим діям, не стати жертвою злочину та ін. З цією ж метою набирає обертів волонтерська діяльність рад з профілактики злочинів, трансляція по радіо і телебаченню передач з циклу «Кримінальна поліція радить». Головною ідеєю програм запобігання злочинам є формула: будь-який контакт правоохоронців з населенням має слугувати інтересам профілактики.

Наразі у США та Канаді широко практикується участь населення у патрулюванні. Діючи спільно з поліцією, цивільні патрулі знижують страх громадян перед злочинцями і підтримують відчуття їх особистої безпеки. Стимулювання обіцянкою винагороди за інформацію також має оперативнoproфілактичне значення. У деяких навчальних закладах ще з початкової школи проводяться заняття з прикладної віктимології. Бажаючи можуть послухати лекції, а також пройти спеціальні тренінги: освоїти прийоми самозахисту, виробити навички оптимальної поведінки в екстремальних ситуаціях.

Як не дивно, проте у Великій Британії розроблені мінімальні стандарти кримінальної безпеки. Адже вже протягом тривалого часу населення активно залучається до співпраці з поліцією (патрулювання, чергування в найбільш криміногенних районах). Для таких представників громадськості здійснюється безкоштовна видача «поліцейського» обмундирування (без знаків розрізнення і службової атрибутики), засобів радіозв'язку, кийків, наручників і, навіть, зброї для «бойового» патрулювання на поліцейських автомашинах.

Перспективним та цікавим є, так званий, «архітектурний» напрямок у практиці превенції протиправних діянь. Американськими соціологами було встановлено, що у районах розташування висотних житлових будинків реєструється в сім разів більше злочинів, ніж там, де

переважають малоповерхові. Виявилося, що архітектурний стиль великих міст нерідко полегшує вчинення протиправних діянь. Тому, ці фактори вже давно почали враховуватися і в практиці містобудування багатьох європейських країн (наприклад, шляхом збільшення обсягу будівництва малоповерхових котеджів; скорочення кількості тупиків, прохідних дворів, підвалів і підземних проходів і т.п.).

Нещодавно за ініціативи Президента США було ухвалено федеральну програму морального оздоровлення американського суспільства, основними елементами якої є: припинення насадження расової та культурно-національної ворожнечі; формування ненасильницьких установок у підростаючого покоління; підтримка місцевих громад в запобіганні насильства; обмеження поширення зброї серед громадян; ідеологічне і матеріальне стимулювання оздоровлення сімейного способу життя; рекомендації засобам масової інформації щодо скорочення реклами насильства та проведення пропаганди, яка сприяла б його скороченню; проведення наукових досліджень, присвячених виявленню умов, в яких попередження злочинів здійснюється найбільш успішно тощо. Дійсно, варто погодитись з тим, що значну роль у підвищенні ефективності запобігання злочинам відіграє використання досягнень науки. В державах з потужним науково-технічним потенціалом перспективними є напрями досліджень щодо застосування лазерної та іншої оптичної техніки з метою контролю за рухом транспорту, наркотиків, зброї тощо; удосконалення методик складання соціально- психологічного портрета злочинця по характерних ознаках злочину й обстановці на місці його вчинення; підвищення рівня інформаційного забезпечення запобігання і припинення злочинів. Все більш поширеною мірою покарання стає домашній арешт з електронним моніторингом, що є ефективним засобом попередження рецидиву злочинів. З нетрадиційних методів превенції також неабиякий дослідницький інтерес викликають застосування прийомів гіпнозу і медитацій.

Кримінально-превентивній політиці в сучасних демократичних країнах приділяється значна увага, що, в свою чергу, дає свої позитивні результати на практиці. Вважаємо, що віктимологічний напрям запобігання злочинності є найефективнішим та перспективним, адже не потребує значних матеріальних витрат і допомагає реалізувати властиве всім людям прагнення до самозахисту.

DIE LETZTEN SCHRITTE VON ANGELA MERKEL
FÜR DIE REGELUNG DER UKRAINISCH-RUSSISCHEN
KRIESE

ОСТАННІ КРОКИ АНГЕЛИ МЕРКЕЛЬ ПО
ВРЕГУЛЮВАННЮ УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКОЇ КРИЗИ

Борзов Ярослав, слухач магістратури ННІПФПСМ
НАВС

Консультант з мови, професор кафедри іноземних мов
НАВС, канд. філол. наук, доцент Нітенко Ольга Валеріївна.

Bundeskanzlerin Angela Merkel und der kanadische Regierungschef Stephen Harper haben Russland wegen seiner Ukraine-Politik scharf kritisiert. "Die Situation in der Ukraine ist gefährlich durch die anhaltende Aggression Russlands. Und wir werden die illegale Okkupation ukrainischen Territoriums nicht akzeptieren", sagte Premierminister Harper nach einem Treffen mit der Kanzlerin in Ottawa. Er hoffe auf eine diplomatische Lösung. "Leider hat Herr Putin entschieden, militärische Mittel zu nutzen", sagte er über Russlands Präsidenten Wladimir Putin. Auch Merkel betonte, dass die territoriale Integrität der Ukraine nicht angetastet werden dürfe. "Wenn sie verletzt wird, müssen wir gemeinsam auftreten, da stehen Kanada und Deutschland ganz dicht beieinander."

Vor dem geplanten Ukraine-Gipfel am 11.02.2015 in Minsk hatten Berlin und Washington bereits zuvor den Druck auf Moskau

erhöht. [Nach einem Treffen im Weißen Haus](#) drohten US-Präsident Barack Obama und Kanzlerin Merkel dem Kreml mit weiteren Sanktionen, falls es keine konkreten Fortschritte auf dem Weg zu einem Frieden in der Ostukraine geben sollte. Das Inkrafttreten neuer EU-Sanktionen wurde auf nächsten Montag verschoben, um den Gesprächen in Minsk eine Chance zu geben.

US-Präsident Barack Obama hat Waffenlieferungen an die Ukraine nicht ausgeschlossen. Für den Fall eines Scheiterns der diplomatischen Bemühungen habe er sein Team angewiesen, "sämtliche Optionen" zu prüfen, sagte Obama nach einem Treffen mit [Bundeskanzlerin A. Merkel](#) in Washington. Dazu zähle auch die Möglichkeit der Lieferung von Defensivwaffen an Kiew. Noch habe er aber keine Entscheidung getroffen. Er sei weiterhin an einer diplomatischen Lösung interessiert. Obama zollte außerdem Angela Merkel für ihren Einsatz als Vermittlerin im Ukraine-Konflikt Respekt. Merkel machte erneut deutlich, dass Waffenlieferungen für sie keine Option seien und lobte die bisherige Zusammenarbeit zwischen der EU und den USA, was Abstimmungen über diplomatische Fragen und Sanktionen angeht. "Das ist ein Signal, das wir nach Russland senden müssen." Die Kanzlerin räumte ein, dass der Erfolg ihrer mit Frankreichs Staatschef François Hollande gestarteten Vermittlungsoffensive "alles andere als sicher" sei. Sollten die jüngsten diplomatischen Bemühungen im Sande verlaufen, würden Europa und die USA über die nächsten Schritte beraten, sagte Merkel. In jedem Fall aber werde die Allianz zwischen den Vereinigten Staaten und Europa fortbestehen - "selbst wenn es in einzelnen Fragen unterschiedliche Meinungen gibt".

Die Ukraine ist Russland und den Separatisten im Donbass hoffnungslos unterlegen. Doch Wladimir Putin würde sich von Waffenlieferungen des Westens kaum beeindruckt lassen - womöglich aber von einer Erhöhung des wirtschaftlichen Drucks.

Vor dem Treffen zwischen Merkel und Obama gab es besonders seitens der Republikaner heftige Kritik an Merkels Kurs. So sagte US-Senator John McCain in einem Interview: "Ihr Verhalten erinnert mich an die Politik der 30er Jahre." Das Verhalten

Europas im Ukraine-Konflikt sei für ihn eine riesige Enttäuschung, "aber ich habe nichts anders erwartet", sagte McCain. "Wenn man sich die Haltung der deutschen Regierung anschaut, könnte man meinen, sie hat keine Ahnung oder es ist ihr egal, dass Menschen in der Ukraine abgeschlachtet werden", sagte er. McCain zählt in den USA zu den Befürwortern von Waffenlieferungen an die Ukraine.

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ТА ДІЇ ПРИНЦИПУ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРАВІ

Слухач 5-го курсу навчально-наукового інституту
заочного навчання НАВСБорисова Ольга Яківна

Принцип верховенства права, як і законності та дисципліни являється головною ознакою любого демократичного суспільства і правової держави.

Адже, користуючись основним законом нашої держави права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Це становить ефективним здійснення людиною належних їй прав і свобод. Сьогодні це ствердження є аксіомою сучасного цивілізаційного прогресу, який протікає в сучасному адміністративному баченні. Відтак у системному реформуванні українського права людини, мають стати не якимось похідним чи другорядним завданням здійснюваних перетворень, а їх найголовнішою метою, яка покликана принципово змінити історичну парадигму стосунків між державою і людиною. Вирішальна роль у правовому забезпеченні такої зміни належить адміністративному праву.

Адже, саме адміністративне право є необхідною умовою і засобом функціонування публічної влади, щодо забезпечення

прав та свобод людини і громадянина шляхом виконання законів та інших правових актів держави. Адміністративно- правові норми посідають особливе місце у системі права держави. Вони не тільки конкретизують визначені Конституцією України права і свободи, а й встановлюють порядок реалізації цих прав і свобод, чітко окреслюють їх гарантії, доповнюють їх будь-якими численними правами, а за певних умов і обов'язками, які не зазначені в Конституції. Це обумовлюється колом суспільних відносин, які підлягають регулюванню за допомогою цих норм. Адміністративно-правові норми забезпечують регулювання суспільних відносин, які виникають у різних сферах діяльності органів виконавчої влади, включаючи виконання ними управлінських, право- забезпечувальних та правоохоронних функцій.

Водночас слід усвідомлювати, що донедавна характерною ознакою українського адміністративного права була істотна деформація його ролі. Точніше кажучи, абсолютизувалися два аспекти суспільного призначення адміністративного права: насамперед, як засобу управлінського впливу держави на суспільні процеси, тобто як права «адміністрування», а також - як права «примусу», що забезпечувало застосування державою у відносинах з громадянами різноманітних засобів адміністративного примусу. В наведеному розумінні верховенство права на сьогодні посідає провідне місце серед інших форм нормативного регулювання управлінських відносин: норм моралі, звичаїв, статутних норм об'єднань громадян тощо.

Актуальність і дослідження даної статті визначають значення принципу верховенства права обумовлюється потребами перегляду вітчизняної системи принципів адміністративного права, адже врахування принципу верховенства права як фундаментального (засадничого) в системі принципів адміністративного права України дозволить вирішити низку теоретико-правових та методологічних проблем розвитку вітчизняної адміністративно-правової галузі в цілому.

Принцип верховенства права вперше отримав доктринальне тлумачення як центральний елемент британської Конституції у роботі відомого англійського вченого-конституціоналіста кін. XIX - поч. XX ст.ст. Альберта Венна Дайсі «Вступ до науки». Зокрема, А. Дайсі відзначив, що для досягнення максимального ефекту від застосування ідеї верховенства права, необхідно відрізнити три близькі за своїм змістом концепції:

панування права - ніхто не може бути зобов'язаний нести негативні наслідки у встановленому законом порядку сам або своїм майном, окрім як у випадку прямого порушення закону, в передбаченому законом порядку, в суді загальної юрисдикції;

верховенства права - не лише те, що жодна людина не може бути над законом, але й те (і це важливий момент), що до кожної людини, незалежно від посади або умов застосовуватиметься один (загальний, звичайний) закон, а справа підлягає розгляду в одному (загальному, звичайному) суді;

панування духу законності - проникність змісту Конституції верховенством права завдяки загальним конституційним принципам (наприклад, право на особисту свободу, право на публічні збори), які є результатом судових рішень, що визначають права індивідів у окремих справах, розглянутих судами, та оскільки у багатьох іноземних конституціях надаються гарантії прав індивідів, які виникають, або можливо виникли з загальних принципів конституції.

Втілення в життя Конституції України вимагає принципово нового погляду на суспільну цінність адміністративного права у демократичному суспільстві, який полягає в тому, що, на противагу колишній доктринальній традиції, сучасне адміністративне право має розглядатися як засіб забезпечення належного дотримання та дієвого захисту прав і свобод людини: громадянина у сфері функціонування виконавчої влади держави. Отже, тепер нове визначення

суспільної цінності адміністративного права потребує суттєвого реформування всього змісту цієї правової галузі. Враховуючи сьогодення та наукові світоглядні погляди наших вчених, основу сучасного реформування українського адміністративного права треба покласти на передбачений Конституцією України (ст. 8) принцип верховенства права, котрий означає, що в Україні визнається і діє цей принцип.

Доречно зауважити, що верховенства права за своїм змістом значно ширший, ніж принцип верховенства закону, оскільки не кожний закон здатний відобразити справжні потреби повноцінної реалізації або захисту прав людини. Тому втілення а життя принципу верховенства права повинно бути спільною турботою усіх гілок державної влади. А, Конституція виступаючи, як основний закон виступає гарантом додержання прав та свобод людини і громадянина.

З огляду на це є всі підстави вважати, що в концептуальному утвердженні і фактичному запровадженні принципу верховенства права як базового критерію визначення суспільної цінності адміністративного права лежить глибинний сенс і кінцева мета реформи наукової доктрини і практики реалізації українського адміністративного права на сучасному етапі. Але, треба зауважити, що без нової реформи, враховуючи економічні, соціальні та інші потреби громадян нашої держави, стає дедалі важче контролювати, забезпечувати всі гілки влади.

У ході реформування адміністративного права, перш за все, потребує більш ґрунтовного усвідомлення і сприйняття не тільки представниками влади, а й всіма верствами населення фундаментальна конституційна формула, яка прописана в статті 3 Конституції України «Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави». Але, для цього Конституції та її дотримання не достатньо, як і в будь-якій демократичній державі повинно бути формування демократичної правової держави, яке пов'язане з висвітленням зміцнення законності і правопорядку, підвищення ефективної роботи правоохоронних органів, без чого неможливі жодні

прогресивні зміни у суспільстві. Забезпечення належного громадського порядку в країні, який відповідав би вимогам сучасного періоду, є однією з важливих функцій держави. У здійсненні цієї функції беруть участь всі державні органи, посадові особи та громадяни.

Важлива роль у забезпеченні виконання цієї функції відводиться органам внутрішніх справ, для яких, згідно з їх правовим положенням, громадський порядок в країні - є головне завдання.

ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ОСІБ ЯКИХ РОЗШУКУЮТЬ І СИТУАЦІЇ ЇХ БЕЗВІСНОГО ЗНИКНЕННЯ

Брисковська Оксана Миколаївна, к.ю.н., старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем досудового розслідування.

В складній суспільно-політичній, економічній та криміногенній обстановці в державі забезпечення особистої безпеки громадян від злочинних посягань на їх життя та здоров'я набуло характеру гострої соціальної проблеми. Від рук злочинців гинуть водночас двоє і більше осіб, винищуються цілі сім'ї, набувають поширення умисні вбивства підприємців, працівників комерційних структур та звичайних громадян. Жертвами криміналітету періодично стають представники засобів масової інформації, органів влади та управління. Названі злочини приховуються фактами зникнення осіб, що створює труднощі в їх виявленні та розкритті.

Безвісти зникла особа це - особа, яка зникла раптово і місце перебування якої невідоме. До безвісти зниклих осіб належать також особи, які зникли під час катастроф, стихійного,

лиха, нещасних випадків (утопилися, накрило лавиною, засипало снігом тощо) і трупів яких не було виявлено. Більшість осіб які оголошуються у розшук як безвісти зниклі - це фізично розвинені, здорові чоловіки (66,8%). Встановлення обставин події, що сталася, з'ясування подальшої долі людини має велике значення, оскільки її зникнення могло бути результатом нещасного випадку або здійснення відносно неї якого-небудь злочину (автокатастрофи, вбивства, викрадення, раптової смерті поза домівкою і т. п.). Залежно від обставин та причин зникнення безвісти зниклих можна поділити на такі категорії:

1. Безвісти зниклі в результаті вчинення злочину. Злочин може бути вчинений як особою, так і відносно особи яка безвісти зникла:

1) жертви злочинів (вбивство, вплив різних сект, викрадення людей, дітей для жебратства, проституції і т. д.);

2) псевдозаяви:

а) родичі знають місцеперебування “безвісти зниклого” і розшукувана особа не хоче, щоб її розшукали, наприклад, щоб через суд зупинити виплату відсотків за кредитом;

б) безвісти зникла особа не може дати звістки про себе (щоб виписати родича з квартири так-як безвісти зниклу особу через рік можна визнати відсутньою або через три роки померлою через суд).

2. Безвісти зниклі в результаті інших подій:

1) зникнення за власним бажанням

зазвичай, останнім часом дедалі частіше за власним бажанням “зникають безвісти” заробітчани. Деякі з них роками заробляють за кордоном і тривалий час не подають родичам про себе жодних звісток. Понад 20% безвісти зниклих - учні шкіл, інтернатів, інших закладів освіти, дитячих будинків, рідше зникають підлітки, які тікають із дому внаслідок конфліктів із родиною або в пошуках романтики., близько 15% розшукуваних безвісти зниклих становлять пенсіонери, 32,7% розшукуваних з числа безвісти зниклих перебували на обліку в психоневрологічних диспансерах, причому питома вага цих

осіб, відзначається в економічно розвинених районах. Вивчення випадків безвісного зникнення особи показали, що у 23,2% оголошених у розшук вже мали місце залишення своїх домівок, причому у 17,4% це траплялося, неодноразово. Переважна більшість таких осіб - психічно хворі, які страждають на ті чи інші розлади психіки, (втрата пам'яті, манія переслідування тощо). Як правило, такі особи через незначний час потрапляють до психіатричних лікарень, або повертаються додому без будь-якого втручання чи впливу;

2) нещасного випадку (втопився, впав з висоти, заблудився у лісі і т. д.). Часто кримінальні провадження відкривають за фактом виявлення невпізаного трупа. Найтиповіша ситуація - безхатченко, у якого при собі не було жодних документів, замерз на морозі, опинився під колесами автомобіля, отруївся неякісним спиртним, загинув у п'яній бійці.

Зникнення особи, як правило, пов'язано з рядом найбільш поширених причин, на сьогодні, як правило, розглядають чотири версії: вбивство; нещасний випадок чи самогубство; переховування від рідні та знайомих; міграція в інший регіон, або іншу країну (трудова та ін.)

На нашу думку версії, щодо безвісти зниклих осіб можна класифікувати, взявши за основу причини зникнення розшукуваних осіб: жертви злочинів (вбивство, вплив різних сект, викрадення людей, дітей для жебратства, проституції і т. д.); психічна хвороба; втрата пам'яті; нещасний випадок (втопився, впав з висоти, заблудився у лісі і т. д.); самогубство; зникнення за власним бажанням; псевдозаяви.

Більшість кримінальних проваджень, порушених “без трупів” потерпілих, обставини зникнення яких і зібрані матеріали дають підстави вважати, що вони стали жертвами навмисного вбивства. Елементами криміналістичної характеристики вбивств за відсутністю трупа є характеристики особи потерпілого та злочинця, способу вбивства, обстановки вчинення злочину, слідів злочину. Потерпілими особами

вказаного виду злочинів, як правило, є особи, які пов'язані зі злочинним світом, політичні діячі, журналісти, керівники підприємств, комерсанти та інші. Відомості про потерпілого слугують підґрунтям для версії про ймовірного вбивцю й можуть дати відповідь на питання - кому було вигідно зникнення особи.

ПІДГОТОВКА ПРАЦІВНИКІВ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ У СУЧАСНИХ УМОВАХ

Курсант 302 н.г. Буймістр Г.В.

Науковий керівник: доцент кафедри спеціальної техніки та оперативно-розшукового документування ННПФПСМ НАВС кандидат юридичних наук, доцент Тарасюк І.В.

Сутністю оперативно-службової діяльності органів внутрішніх справ завжди була та залишається оперативно-розшукова діяльність (ОРД). Вона разом з іншими соціономічними видами професійного типу “людина-людина” є не лише напруженою, але й стресогенною та екстремальною діяльністю. Крім того, вона пов’язана з багатоваріантністю професійних завдань, що виконуються, та їхньою інтелектуальною й емоційною насиченістю. Саме тому для цього типу діяльності висуваються підвищені вимоги не лише до комунікативних здібностей, а також до високого рівня інтелекту та особистісних загальнопсихологічних здібностей її суб’єкта. Сучасна оперативна практика концентрує значну увагу на залученні комплексу спеціальних психологічних знань у процес оперативно-розшукового провадження, що загалом може становити цілісну систему її психологічного супроводження. Особливого значення психологічне супроводження набуває при виникненні різних ситуацій як у процесі здійснення оперативно-

пошукових чи оперативно-розшукових заходів, так і при вирішенні інших нагальних завдань ОРД.

Фахова підготовленість працівників є вирішальним чинником якості правоохоронної діяльності, забезпечення законності при охороні правопорядку та боротьбі зі злочинністю.

Адже їм часто доводиться діяти в екстремальних умовах, пов'язаних із злочинними, психічними та фізичними навантаженнями, в умовах невизначеності, при дефіциті часу, необхідності швидкого прийняття правильних рішень, знешкодження або затримання злочинців, визволення заручників.

Також необхідно створювати морально-психологічний клімат, стимулюючи потребу у безперервному навчанні, вживати заходи для того, щоб кожний оперативник протягом усієї служби постійно підвищував рівень професійних знань із вогневої та фізичної підготовки, вважаючи це як один із головних своїх службових обов'язків.

Для виконання завдань, що виникають в процесі оперативно-розшукової діяльності, оперативним підрозділам надаються певні права, а саме: опитування громадян за їх згодою, мати гласних і негласних штатних співробітників, встановлювати тимчасове або постійне співробітництво з громадянами на засадах добровільності. В цих умовах ефективність діяльності оперативного працівника багато в чому залежить від уміння професійно спілкуватися з різними категоріями громадян, встановлювати та підтримувати з ними довірливі відносини. В цих умовах ефективність діяльності оперативного працівника багато в чому залежить від уміння професійно спілкуватися з різними категоріями громадян, встановлювати та підтримувати з ними довірливі відносини.

Результати дослідження даної роботи дають підставу сформулювати деякі пропозиції та рекомендації щодо удосконалення професійної діяльності фахівців служби психологічного забезпечення і підвищення ефективності

соціальної роботи в органах внутрішніх справ: вирішити проблему з нормативно-правовим і методичним забезпеченням діяльності служби; створити систему забезпечення якості підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації спеціалістів для служби психологічного забезпечення ОВС; запровадити обов'язковий профвідбір для кандидатів в працівники служби психологічного забезпечення; зміцнити матеріально-технічну базу служби психологічного забезпечення.

Отже, володіння оперативним працівником органів внутрішніх справ знаннями, спеціальними вміннями і навичками, необхідними для успішного виконання оперативно-службових завдань - є запорукою успіху.

ПИТАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Курсант 302 н.гБуймістр Г.В.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент
кафедри адміністративного права і процесу НАВС Волох О.К.

Національне антикорупційне бюро України (далі - НАБУ) є державним правоохоронним органом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових. Ефективність якого буде залежати від дотримання тих принципів і вимог, які прямо передбачені.

На нашу думку, необхідність і доцільність існування спеціального закону, який визначав би правовий статус НАБУ, викликає сумніви. За загальним правилом (винятки з якого прямо передбачені Конституцією України або випливають із неї), завданням законів України є регулювання суспільних відносин у відповідних сферах шляхом встановлення норм права, а не утворення тих чи інших органів виконавчої влади.

При вирішенні цього питання варто також враховувати правову позицію Конституційного Суду України, який у п. 2 мотивувальної частини свого рішення № 2-рп/99 від 2 березня 1999 року зазначив, що законами України можуть регулюватися питання, "вирішення яких відповідно до Конституції України не належить до повноважень інших органів державної влади або органів місцевого самоврядування".

У законі визначено, що НАБУ є державним правоохоронним органом, на який покладається попередження, виявлення, припинення та розкриття кримінальних правопорушень, віднесених до його компетенції. Таким чином, законодавець, фактично, має закріпити за НАБУ спеціальний правовий статус.

У зв'язку з цим слід зазначити, що у сучасній доктрині конституційного та адміністративного права під державними органами, які мають спеціальний статус, розуміються органи, створення яких прямо (або опосередковано) передбачено в Конституції України й які формально не віднесені до жодної з "гілок" єдиної державної влади. Відповідно до чинного законодавства України на такі органи покладається здійснення специфічних завдань, щодо них може встановлюватися специфічний порядок їх утворення, реорганізації, підконтрольності та підзвітності, а також призначення і звільнення їх керівників тощо.

Правові передумови створення таких державних органів містить насамперед Конституція України (стаття 85), за змістом якої до таких державних органів можна, зокрема, віднести Національний банк України, Національну раду з питань телебачення і радіомовлення, Службу безпеки України, Центральну виборчу комісію.

У сфері виконавчої влади до таких органів належать Антимонопольний комітет України, Фонд державного майна України та Державний комітет телебачення і радіомовлення України, створення яких також передбачено Конституцією України. При цьому Конституція України, як відомо, не

передбачає існування в державному механізмі (апараті) інших державних органів із спеціальним статусом, у тому числі у сфері виконавчої влади.

Характерною рисою зазначених вище органів, які кваліфікуються як центральні органи із спеціальним статусом, є те, що вони не входять до системи центральних органів виконавчої влади, ключові установчі та кадрові функції щодо яких здійснює виключно Кабінет Міністрів України відповідно до пунктів 9¹ та 9² статті 116 Конституції України. Згідно з ними КМУ: утворює, реорганізовує та ліквідовує відповідно до закону міністерства та інші центральні органи виконавчої влади; призначає на посади та звільняє з посад за поданням Прем'єр - міністра України керівників центральних органів виконавчої влади, які не входять до складу Кабінету Міністрів України.

Не зважаючи на те, що Конституція України не містить прямих приписів щодо можливості створення інших центральних органів виконавчої влади зі спеціальним статусом, у частині 2 статті 24 Закону України "Про центральні органи виконавчої влади" передбачено, що «інші центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом можуть бути створені Кабінетом Міністрів України».

З огляду на вказане, закріплені у Законі підходи щодо надання НАБУ спеціального статусу, порядку його формування, підзвітності та підконтрольності (ст. ст. 7, 32 та ін.) слід вважати такими, що не повною мірою узгоджуються з відповідними положеннями Конституції України та законів України "Про Кабінет Міністрів України" і "Про центральні органи виконавчої влади", які є базовими законодавчими актами у питаннях утворення і функціонування центральних органів виконавчої влади.

ПОЧАТКОВИЙ ЕТАП РОЗСЛІДУВАННЯ ВБИВСТВ ЗА ВІДСУТНОСТІ ТРУПА ПОТЕРПІЛОГО

Курсант 302 навчальної групи Бурмістр Г.В.

Науковий керівник: доцент кафедри криміналістики та судової медицини НАВС, к.ю.н., доцент Алексєєв О.О.

В Україні щорічно із заявами про зникнення людини звертаються більш як п'ять тисяч осіб. У подальшому майже половина із зниклих знаходиться, ще майже у 100 випадках порушується кримінальне провадження про умисне вбивство. Список людей, які розшукуються як безвісно зниклі, у середньому налічує більше 20 тисяч осіб. Відповідно до вимог Генеральної прокуратури, МВС і МОЗ України "Про дотримання законності під час розгляду заяв та повідомлень про безвісне зникнення громадян" на органи досудового слідства покладені обов'язки розслідування даної події за ознаками умисного вбивства, якщо є ознаки, які свідчать, що безвісно зниклий став жертвою злочину. До таких ознак, зокрема, відносяться: відсутність свідчень про намір людини, яка зникла, виїхати; зникнення з автотранспортним засобом або з великою сумою грошей тощо.

У зв'язку з останніми подіями в країні такі розслідування є особливо актуальними, що вчених-криміналістів вдаватися до пошуку нових методів розслідування вбивств за відсутності трупа потерпілого, які допомагають оптимізувати процес пізнавальної діяльності слідчого. У науці кримінального права, кримінального процесу та криміналістики питання боротьби з умисними вбивствами завжди приділялась велика увага. Але увага приділялась, в більшості, вивченню теоретичних і практичних аспектів умисних вбивств в юридичному плані, а питання, які відносяться до предмету криміналістики, а саме: динаміка вбивств, причини та умови, особи вбивць та інші питання залишились не розробленими.

Методика розслідування кримінальних проваджень по вбивствах за відсутністю трупа потерпілого носить специфічний характер. Особливість цієї методики полягає у тому, що дуже важко встановити особу злочинця, виявити труп, оскільки на сьогоднішній день злочинці використовують різноманітні способи щодо приховання трупу, зібрати необхідні докази, що особу вбито, а не те, що смерть настала внаслідок природничих причин чи нещасного випадку.

З метою визначення заходів щодо попередження вбивств при відсутності трупа потерпілого в роботі досліджуються основні причини й умови, які сприяють учиненню зазначеного злочину. До них належать: а) наявність у свідомості особи антигромадських поглядів; б) конкретна життєва ситуація, що при взаємодії з певними поглядами особи дає поштовх на вчинення злочину; в) віктимна поведінка потерпілого.

Попередження вбивств при відсутності трупа необхідно здійснювати за двома напрямками: а) проведення слідчих дій і з'ясування причин та умов сприяючих учиненню конкретного злочину; б) ужиття заходів, які можуть допомогти попередженню злочинів.

Другий напрямок являє собою позапроцесуальну діяльність слідчого. Це виступи в пресі, по радіо, телебаченню, перед населенням у мікрорайонах, житлових масивах, на зборах мешканців, у гуртожитках, участь у роботі громадських організацій за місцем проживання та трудових колективах, в організації дозвілля громадян, а також індивідуальна робота з особами, від яких можна очікувати вчинення правопорушень у побуті. Зміст профілактичної діяльності слідчого полягає у пропаганді заходів щодо попередження можливого зникнення громадян (нагляд за дітьми, негайне повідомлення про зникнення громадян, попередження можливих підсадок в автомашини тощо).

ЗДІЙСНЕННЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВИХ ЗАХОДІВ ОПЕРАТИВНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ УКРАЇНИ ТА РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ, ЇХ ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ

Курсант 306 н.г. Веретюк В.М.

Науковий керівник: викладач кафедри спеціальної техніки та оперативно-розшукового документування, кандидат юридичних наук Марков М.М.

Оперативно-розшукова діяльність (ОРД), як впливає з її законодавчого визначення, здійснюється за допомогою проведення оперативно-розшукових заходів (ОРЗ). Так як оперативно-розшукові заходи складають першооснову ОРД, її зміст, то теоретичне дослідження її проблем повинно починатися в першу чергу з вивчення оперативно-розшукових заходів.

Одне з перших визначень ОРЗ було сформульовано О.Г. Лекарем (1966 р.), що під оперативно-пошуковими заходами розумів «дії працівників органів охорони суспільного ладу, засновані на використанні наявних у їхньому розпорядженні негласних засобів і методів у поєднанні із голосними і створені задля вирішення приватних завдань оперативно-розшукової діяльності».

Серед характерних ознак оперативно-розшукових заходів у даному визначенні вказані такі:

- спеціальний суб'єкт дій від імені співробітників органів внутрішніх справ;
- використання гласних і негласних засобів і методів;
- спрямованість влади на рішення приватних завдань

ОРД.

Оперативно-розшукові заходи (ОРЗ) - це складовою структурний елемент оперативно-розшукової діяльності, що складається з системи взаємопов'язаних дій, спрямованих на вирішення конкретних тактичних завдань. За своєю суттю ОРЗ

спрямовані на добування інформації, виявлення прихованих (приховуваних) злочинів, ознак і фактів злочинної діяльності, їх суб'єктів, розшук зниклих осіб.

Відповідно до ст. 6 Федерального Закону Російської Федерації, до оперативно-розшукових заходів відносяться:

- Опитування громадян.
- Наведення довідок.
- Збір зразків для порівняльного дослідження.
- Перевірочна закупівля.
- Дослідження предметів і документів.
- Спостереження.
- Ототожнення особистості.
- Прослуховування телефонних переговорів.
- Зняття інформації з технічних каналів зв'язку.
- Оперативне впровадження.
- Контрольована поставка.
- Оперативний експеримент.

Особливими умовами для проведення ОРЗ, які обмежують конституційні права громадян на таємницю листування, телефонних переговорів, поштових, телеграфних та інших повідомлень, переданих по мережах електричного і поштового зв'язку, а також право на недоторканність житла є судове рішення і наявність інформації про:

ознаках підготовлюваного, що здійснюється або досконалого протиправного діяння, за яким ведення попереднього слідства обов'язково;

осіб, що підготовляють, які роблять чи вчинили протиправне діяння, за яким ведення попереднього слідства обов'язково;

події або дії (бездіяльність), що створюють загрозу державної, військової економічної чи екологічної безпеки Російської Федерації.

При здійсненні оперативно-розшукової діяльності, одним з найбільш важливих її елементів є дотримання прав і свобод людини і громадянина. Такий підхід з боку органів, що

здійснюють оперативно-розшукову діяльність, допоможе їм виконувати свої обов'язки в повному обсязі, з дотриманням прав громадян, з вибором і застосуванням конкретної оперативно-розшукового заходу та залученням осіб винних у скоєному.

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПРОТИДІЇ ТЕРОРИСТИЧНІЙ ЗАГРОЗІ В УКРАЇНІ

Курсант 309 навчальної групи Вознюк Я.А.

Науковий керівник: старший викладач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права, кандидат юридичних наук Миронюк Т.В.

Причинами тероризму є економічні, політичні, культурні та інші суспільні умови життя людей. За цих умов єдиним законним засобом запобігання тероризму залишається своєчасне виявлення спецслужбою чинників тероризму та інформування про них уповноважених органів державної влади. Але наявна система правового регулювання протидії тероризму в Україні не передбачає подальшої роботи державних органів з усунення виявлених порушень у сфері антитерористичної безпеки. Це зумовлює необхідність законодавчих змін у розподілі функцій і повноважень правоохоронних та інших державних інституцій у сфері запобігання тероризму, в тому числі правового забезпечення участі у його профілактиці громадських організацій та інших утворень громадянського суспільства. З огляду на це, у частині 1 статті 5 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» необхідно закріпити право органів вносити у відповідні державні органи, адміністрації підприємств, установ та організацій незалежно від їх форм власності, у громадські об'єднання, а також відповідним службовим особам подання про усунення причин та умов, що сприяють зародженню й реалізації терористичних загроз національній безпеці України та скоєнню адміністративних правопорушень у сфері

терористичної безпеки. Одночасно з цим необхідно встановити адміністративну відповідальність за нежиття службовою особою заходів, що сприяють реалізації терористичних загроз національній безпеці України та скоєнню адміністративних правопорушень у сфері антитерористичної безпеки, а також за нерозглянуте подання або несвоєчасну відповідь на нього.

На даний час у вітчизняному законодавстві відсутні нормативно-правові акти, регулюючі порядок антитерористичного захисту терористично небезпечних об'єктів та встановлюючи відповідальність їх власників за неналежне виконання запобіжних заходів, що значно знижує ефективність антитерористичної діяльності.

Зважаючи на нагальну потребу запровадження цих антитерористичних заходів у повсякденну діяльність підприємств, установ та організацій різних форм власності вважаємо, що пріоритетом державної політики має бути побудова системи антитерористичної безпеки, яка забезпечуватиме захист життя та здоров'я населення шляхом унеможливлення вчинення терористичних акцій на терористично уразливих та терористично небезпечних об'єктах. Одним із таких заходів може бути розроблення критеріїв віднесення об'єктів (незалежно від їх форм власності), що знаходяться на території України та за її межами, до потенційно небезпечних (з урахуванням оцінки їх уразливості та привабливості в якості можливого спрямування терористичних акцій).

Критично важливі об'єкти можна класифікувати таким чином:

- критично важливі об'єкти - будівлі, споруди та інші об'єкти, що мають важливе народногосподарське або оборонне значення;
- потенційно небезпечні об'єкти - об'єкти, від діяльності яких залежить життєдіяльність певних регіонів чи інших великих територій, належне функціонування певних галузей економіки, структур державного управління (електростанції,

водо-, нафто-, газо продукти, мости, дамби, греблі, системи інформаційних комунікацій, вокзали, аеропорти, морські та річкові порти, метрополітени тощо), місця масового скупчення людей;

- потенційно небезпечні вироби - товари, продукція, відходи та матеріали, інформаційні ресурси та простір, що можуть бути використані терористами як засоби злочинних посягань або для виготовлення таких засобів;

- закордонні представництва України та її громадяни, які знаходяться за кордоном;

- представництва міжнародних організацій та іноземних держав, що мають міжнародний захист;

- об'єкти державної охорони (фізичні особи);

- представники іноземної держави або інші особи, які мають міжнародний захист.

ПОКАРАННЯ ЗА ЗЛОЧИНИ, ПОВ'ЯЗАНІ З СТВОРЕННЯМ ОРГАНІЗОВАНИХ ГРУП І ЗЛОЧИННИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ТА УЧАСТЮ В НИХ

Вознюк Андрій Андрійович, провідний науковий співробітник наукової лабораторії з проблем досудового розслідування НАВС, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник.

Серед усіх заходів державного примусу найбільш суворим є покарання. Види покарань та їх розміри за вчинення певного злочину відображені у санкціях статей Особливої частини КК України. Нині у цих статтях міститься два види санкцій: відносно визначені та альтернативні.

На підставі аналізу покарань за злочини, пов'язані зі створенням організованих груп і злочинних організацій та участю в них, можна стверджувати, що серед санкцій ст. 260, 255, 257, 258-3 КК України немає жодної альтернативної,

оскільки кожна з них передбачає лише один вид основного покарання - позбавлення волі на певний строк. Відтак, санкції цих статей є відносно визначеними, оскільки вказують на один вид покарання і його нижчу та вищу межу.

Аналіз санкцій ст.ст. 260, 255, 257, 258-3 КК України дає підстави стверджувати, що за вчинення злочинів, пов'язаних з створенням організованих груп і злочинних організацій та участю в них, законодавець встановив одне основне покарання у вигляді позбавлення волі та одне додаткове у вигляді конфіскації майна.

Дослідження санкції ст. 260 КК України дозволяє стверджувати, що законодавець лише у цій статті на відміну від інших злочинів, пов'язаних з створенням організованих груп і злочинних організацій та участю в них(ст. 255, 257, 258-3 КК України), диференціював кримінальну відповідальність за цей злочин залежно від виду діяння, що утворює об'єктивну сторону злочину. Особливості побудови санкцій цієї статті свідчать, що за ступенем суспільної небезпеки (від найменш до найбільш небезпечних) на першому місці серед діянь об'єктивної сторони цього злочину законодавець виділяє створення не передбачених законами України воєнізованих формувань або участь у їх діяльності (карається позбавленням волі на строк від двох до п'яти років з конфіскацією майна або без такої), на другому - створення не передбачених законом збройних формувань або участь у їх діяльності (карається позбавленням волі на строк від трьох до восьми років з конфіскацією майна або без такої), на третьому - керівництво зазначеними в частинах першій або другій цієї статті формуваннями, їх фінансування, постачання їм зброї, боєприпасів, вибухових речовин чи військової техніки (караються позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років з конфіскацією майна або без такої), на четвертому - участь у складі передбачених частинами першою або другою цієї статті формувань у нападі на підприємства, установи, організації чи на громадян (карається позбавленням волі на строк від семи до дванадцяти років з конфіскацією майна або без такої), на

п'ятому - діяння, передбачене частиною четвертою ст. 260 КК України, що призвело до загибелі людей чи інших тяжких наслідків (карається позбавленням волі на строк від десяти до п'ятнадцяти років з конфіскацією майна або без такої).

Незрозуміло також чим обґрунтовується необхідність встановлення додаткового покарання у виді конфіскації майна за усі злочини, пов'язані з створенням організованих груп і злочинних організацій та участю в них, крім створення злочинної організації (ст. 255 КК України).

Окреслені питання покарань за злочини, пов'язані з створенням організованих груп і злочинних організацій та участю в них, свідчать про необхідність проведення комплексного системного дослідження цієї проблеми з метою розроблення оптимально ефективної системи покарань за ці діяння.

ТЕОРЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ, ВИЗНАЧЕННЯ, ПОНЯТТЯ ТА СУТНОСТІ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВИХ ЗАХОДІВ

Курсант 303 н.г Войнаровський. Ю.В.

Науковий керівник: старший викладач кафедри СТ та ОРД Камінський В.П.

Оперативно-розшукові заходи є головним засобом інформаційного забезпечення оперативно-розшукової діяльності. Під ними треба розуміти передбачену законом систему взаємозв'язаних та взаємообумовлених дій, спрямованих на одержання і добування інформації (і її джерел) значимої для виявлення, запобігання і розкриття злочинів, розшуку злочинців і осіб, що зникли безвісно, а також для вирішення інших оперативно-тактичних завдань у протидії злочинності.

Оперативно-розшукові заходи - це інструментарій таємної діяльності оперативних підрозділів, за допомогою яких успішно ведеться боротьба зі злочинністю.

Можливість використання результатів ОРД в доказуванні визначається перш за все з огляду на те, чи не порушені при їх отриманні, при провадженні розшукових заходів основоположні норми закону про права і свободи громадян, про завдання цієї діяльності та про способи її фіксації з огляду на можливе входження в майбутньому в кримінальний процес.

Оперативно-розшукові заходи - завжди реальні, тобто це діяння, які відбуваються у суспільному житті, в оперативно-розшуковій практиці. Для того, щоб визнати суспільно корисним діяння, ОРЗ необхідно оцінювати це діяння.

Кожен ОРЗ, є результатом цілеспрямованої діяльності уповноважених оперативних підрозділів.

Оперативно-розшукові заходи це визначені законом дії уповноважених державою суб'єктів ОРД, що здійснюють її переважно негласно з використанням сил, засобів, методів з метою викриття у злочинній діяльності конкретних осіб, попередження та розкриття злочинів, розшуку злочинців та встановлення безвісно відсутніх осіб, із тлумачення даного поняття випливає, що заходи, з одного боку - це сукупність дій, які включають і засоби досягнення поставленої мети, а з іншого боку, оперативно-розшукові заходи вступають у суперечність із тактикою боротьби зі злочинністю.

ДЕМОГРАФІЧНА КРИЗА В УКРАЇНІ: ПРИЧИНИ, НАПРЯМИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЩОДО ЇЇ ПОДОЛАННЯ

Курсант 208 навчальної групи Волощук А.В.

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу НАВС, к.ю.н. Волох О.К.

У Стратегії демографічного розвитку в період до 2015 року, затвердженій постановою Кабінету Міністрів України від 24 червня 2006 р. N 879, зазначено зокрема наступне.

На сьогодні демографічна ситуація в Україні перебуває у кризовому стані, ознаками чого є низький рівень народжуваності, зниження тривалості життя (68,2 року); підвищення вірогідності смертності чоловіків у працездатному віці (близько 38 відсотків); висока порівняно з розвинутими державами смертність немовлят і дітей віком до 5 років, а також постійний масштабний міграційний вплив молоді, що негативно позначається як на чисельності та статеві-віковому складі населення, так і на народжуваності. Депопуляційні процеси потребують посилення уваги до таких факторів, як підвищення середньої тривалості життя, поліпшення стану здоров'я, підвищення рівня життя, сприяння відновленню в українському суспільстві сімейних цінностей, зокрема бажання мати та виховувати дітей.

Основними проблемами демографічного розвитку держава вважає:

- формування та розвиток сім'ї,
- зміни шлюбно-сімейної ситуації,
- зниження народжуваності,
- погіршення стану здоров'я населення,
- проблеми його старіння,
- значна диференціація рівня демографічного розвитку регіонів,
- проблеми регулювання міграційних процесів.

Несприятлива демографічна ситуація в Україні пов'язана із загостренням проблем функціонування сім'ї як осередку відтворення населення, зниженням її демографічного потенціалу. Сьогодні спостерігається масове поширення бездітності та одинокості (дві третини сімей мають лише одну дитину).

Основною причиною загострення демографічної кризи є зниження до критичного рівня народжуваності. Переважно через низьку народжуваність Україна за період 1993-2005 роки втратила понад 4 млн. населення. Дані Державної служби статистики України за період 1991-2013 років є достатньо красномовними. За окремі роки (у 90-тих роках ХХ століття) внаслідок високої смертності та низької народжуваності населення України ставало на 350-400 тис. чоловік менше.

Основними складовими незворотних демографічних втрат є високий рівень смертності дітей віком до 1 року та чоловіків працездатного віку (через надмірну смертність від хвороб системи кровообігу та внаслідок дії зовнішніх факторів). Цей показник є одним з найвищих у Європі.

Крім того, Україна займає одне з перших місць в Європі за кількістю зроблених за рік абортів. Також «пальму першості» у порівнянні з країнами Євросоюзу тримає Україна за рівнем підліткового алкоголізму. Наркотична пропаганда в Україні з боку ЗМІ, кіноіндустрії, окремих навчальних програм як в середніх навчальних закладах (в рамках вивчення дисципліни «Основи безпеки життєдіяльності»), так і у ВНЗ також дає свої результати: підростає покоління заохочується до наркотиків. Середня тривалість життя наркомана, за твердженням експертів, складає приблизно 35 років.

Проблем надзвичайно багато, але держава вважає, що зможе їх вирішити досить оригінальним шляхом. Зокрема проблему низької народжуваності пропонується вирішувати за допомогою навчання підлітків та молоді використанню засобів контрацепції (це одна з складових політики планування сім'ї, запровадження якої по всьому світу пишається Агентство

США з міжнародного розвитку - USAID). З цього приводу є документи (як вітчизняного законодавства, так і міжнародні).

ПРИЧИНИ ТА УМОВИ, ЩО СПРИЯЮТЬ СКОЄННЮ ЗЛОЧИНІВ У ПАЛИВНО-ЕНЕРГЕТИЧНОМУ КОМПЛЕКСІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Курсант 306 навчального взводу Гавель В.О.

Науковий керівник: доцент кафедри економічної безпеки, кандидат юридичних наук, доцент Шевчук О.О.

Ефективна боротьба з злочинністю в паливно-енергетичному комплексі залежить від організації оперативного обслуговування суб'єктів господарювання в ПЕК не залежно від форм власності. Практика іде по шляху оперативного обслуговування об'єктів ПЕК по об'єктивно-галузевому принципу. В зв'язку з тим, що паливно-енергетичний комплекс включає в себе ряд міністерств, корпорацій, концернів, об'єднань, які займаються добуванням, заготівлею та реалізацією палива, оперативне обслуговування об'єктів цієї галузі ускладнюється, у зв'язку з тим, що ці об'єкти обслуговуються різними підрозділами МВС України (ДДСБЕЗ, УБОЗ, відділи міліції на транспорті). Тому, з метою ефективного оперативного обслуговування паливно-енергетичного комплексу, необхідна координація діяльності співробітників всіх підрозділів ОВС, які обслуговують цю галузь.

Об'єкти де створюються та розкрадаються надлишки паливно-енергетичних ресурсів і об'єкти що реалізують ці надлишки можуть знаходитись на значній відстані один від одного, що потребує чіткої організації оперативного обслуговування об'єктів і постійної взаємодії як між

оперативними працівниками , так і між підрозділами ОВС різних регіонів.

З метою визначення основних напрямків діяльності підрозділів ДСБЕЗ по попередженню злочинів необхідно чітко визначити причини та умови, що сприяють вчиненню злочинів.

До них відносяться :

1. Відсутність науково-обґрунтованих норм витрат електроенергії на виробництво одиниці продукції, чи фактичних затрат вугілля на власні витрати на окремих підприємствах (металургійні комбінати, ТЕЦ);

2. Оцінка економії ресурсів не стимулює виробництво знижувати норми витрат;

3. Відсутність точного обліку палива на підприємствах-споживачах;

4. Безнарядний відпуск паливно-енергетичних ресурсів, які були заощадженні виробництвом;

5. Зниження перевідних коефіцієнтів при перерахуванні палива із фізичних тон в умовні.

Враховуючи великий об'єм злочинів , що вчиняються у сфері ПЕК ми зупинимось на попередженні та розкритті злочинів на одному напрямку у галузі паливно-мастильних матеріалів.

Виходячи з прийнятої в літературі класифікації умови, що створюють сприятливу обстановку для здійснення розкрадань у сфері обігу ПММ поділяються на три групи:

1. Що знаходяться в сфері організаційно-господарської й управлінської діяльності

2. Що відносяться до сфери соціально-виховної діяльності.

3. Що знаходяться в сфері організації боротьби зі злочинністю.

Перевірка МВС України показала, що з 3 тис. маслороздавальних колонок 570, тобто 19% виявилися непридатними для експлуатації. Крім того, через конструктивні недоліки паливно-розподільних пристроїв працівники АЗС

мають можливість проникати до лічильно-дозуючі механізми і регулювати їхню роботу убік недоливу, а також змінювати фактичні показання лічильника.

ЗАХОДИ ЗАПОБІГАННЯ СЕПАРАТИЗМУ ТА ТЕРОРИЗМУ В УКРАЇНІ

Курсант 309 навчальної групи Г аврильченко А.А.

Науковий керівник: старший викладач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права, кандидат юридичних наук Миронюк Т.В.

Активна участь сучасної української держави у міжнародному житті, цілеспрямований зовнішньополітичний курс України на євроатлантичну інтеграцію, її послідовна позиція щодо міжнародного тероризму та участь в антитерористичних інтеграційних структурах на світовому, європейському та регіональному рівнях перетворюють питання формування антитерористичної політики на одне з першочергових завдань державного управління. Це також пов'язано з особливостями внутрішньополітичної ситуації в країні, кризовими явищами в українському політикумі, тривалими економічними негараздами, зумовленими трансформаційними процесами на фоні розпаду СРСР, з транзитним положенням України, що становлять потенційну загрозу терористичних актів на її території. У цьому контексті усвідомлення природи та чинників тероризму, розробка засобів та методів боротьби з ним на державному рівні є одними з важливих завдань органів державної влади та місцевого самоврядування.

Визначаючи концептуальні та методологічні засади дослідження проблем боротьби з тероризмом, можна стверджувати, що у науковій літературі досліджуються

найважливіші проблеми тероризму та боротьби з ним на державному рівні. Однак бракує досліджень присвячених теоретико-методологічному обґрунтуванню завдань органів державного управління щодо запобігання терористичній діяльності на території окремих країн, створення несприятливих умов для формування та розвитку терористичних осередків, зокрема проблеми практичного протистояння суспільства терористичним загрозам.

На державному рівні в основному сформовано концептуальні засади та нормативно-правову базу державної політики протистояння загрозам тероризму, спрямованої на формування системної протидії цьому небезпечному явищу через консолідовану позицію всіх державних структур та громади. Конституція України, Концепція національної безпеки України та Закон України “Про боротьбу з тероризмом” складають засади антитерористичного законодавства, яке регламентує створення спеціально уповноважених структур антитерористичної дії в межах наявної загальнодержавної системи антикризового реагування. Проте в умовах, коли загроза тероризму стала глобальною проблемою, існує необхідність розробки нових нормативно-правових актів, які б регламентували діяльність загальнодержавної антитерористичної системи не тільки для усунення наслідків терористичних дій, а, головним чином, для їхнього запобігання.

Відсутність єдиного концептуального документа, який узгоджував би відповідні дії та заходи центральних органів виконавчої влади за часом, зусиллями й використанням фінансово-матеріальних засобів, об’єктивно сповільнює процес реформування структур сектора безпеки, з огляду на потенційні загрози, зокрема терористичні. Такими документами покликані стати Концепція (основи державної політики) протидії тероризму та Стратегія боротьби з тероризмом в Україні, для створення яких в Україні є всі передумови та сформовані правові засади.

Аналіз соціально-економічних, політичних та інших чинників існування загроз тероризму в Україні свідчить про те, що абсолютна більшість типів тероризму та мотивів терористичних дій може бути актуальною для нашої держави. Рівень терористичних загроз в Україні, що значно зріс через соціально-економічні негаразди та політичну нестабільність, обумовив формування та посилення опосередкованих факторів терористичних загроз. За результатами проведеного соціологічного дослідження, громадська думка не зовсім адекватно оцінює небезпеку тероризму в Україні. Визначальним напрямком спільних зусиль у цьому контексті має бути своєчасне виявлення та усунення соціальних та політичних детермінант тероризму.

Вироблення та реалізація адекватної державної політики протистояння загрозам тероризму, протидії терористичним зазіханням є важливим і актуальним завданням держави.

На основі критичного аналізу організації антитерористичної діяльності в Україні можна відзначити, що в державі існують окремі елементи загальнодержавної системи антитерористичної протидії. Організація і проведення антитерористичних заходів, координація діяльності суб'єктів боротьби з тероризмом відповідно до визначеної законодавством України компетенції здійснюється через Антитерористичний центр при Службі безпеки України. Проте його діяльність переобтяжена іншими завданнями, які виконує уся служба. Необхідно сформувати іншу більш ефективну модель діяльності спецслужб, змінити формат такої діяльності у напрямку посилення оперативної роботи, а також впровадження цивільного контролю над антитерористичними структурами.

На часі створення загальнодержавної системи протидії тероризму, яку доцільно виділити з системи антикризового реагування та яка б мала змогу приділити головну увагу превентивним антитерористичним заходам.

Наявна система протидії тероризму в Україні передбачає необхідність взаємодії підрозділів різної відомчої

приналежності, але це не забезпечується належним державним фінансуванням. Кожне силове міністерство на свій розсуд забезпечує спеціальні підрозділи боротьби з тероризмом у межах виділених бюджетних коштів, іноді за залишковим принципом. Відсутність цільового фінансування й оптимального розподілу ресурсів, насамперед організаційних, кваліфікованого персоналу, технологічного досвіду унеможливорює оптимізацію стратегії боротьби з тероризмом.

Суворе регламентація діяльності недержавної системи безпеки, застосування необхідних заходів щодо охорони небезпечних об'єктів значно зменшить ризик можливих терористичних актів.

Узагальнення досвіду зарубіжних країн у створенні національних систем протидії тероризму дає підстави стверджувати, що уряди більшості зарубіжних країн розглядають протидію тероризму як одне з найважливіших загальнодержавних завдань. Основні напрямки діяльності держав у цій галузі полягають в удосконаленні правової бази, посиленні взаємодії між відповідними владними органами, формуванні спеціальних підрозділів і збільшенні чисельності працівників владних структур, які займаються проблемами тероризму, забезпеченні зазначених структур відповідними сучасними технічними засобами. Одним з найбільш дієвих шляхів запобігання та адекватної протидії терористичним загрозам на національному рівні є використання можливостей та досвіду розвідувальних служб. Цей досвід доцільно використовувати і в Україні, враховуючи специфіку національної системи безпеки.

UKRAINE IN CRISIS КРИЗА В УКРАЇНІ

Курсант203 н.г Гавриш Ірина

Консультант з мови:доцент кафедри іноземних мов
НАВСГ алдецька Ірина Г ригорівна.

Ukraine's most prolonged and deadly crisis since its post-Soviet independence began as a protest against the government dropping plans to forge closer trade ties with the European Union, and has since spurred escalating tensions between Russia and Western powers. The crisis stems from more than twenty years of weak governance, a lopsided economy dominated by oligarchs, heavy reliance on Russia, and sharp differences between Ukraine's linguistically, religiously, and ethnically distinct eastern and western regions.

WHY IS UKRAINE IN CRISIS?

The country of forty-five million people has struggled with its identity since the dissolution of the Soviet Union in 1991. Ukraine has failed to resolve its internal divisions and build strong political institutions, hampering its ability to implement economic reforms. In the decade following independence, successive presidents allowed oligarchs to gain increasing control over the economy while repression against political opponents intensified.

WHAT ARE RUSSIA'S CONCERNS?

Russia has strong fraternal ties with Ukraine dating back to the ninth century and the founding of Kievan Rus, the first eastern Slavic state, whose capital was Kiev. Ukraine was part of Russia for centuries, and the two continued to be closely aligned through the Soviet period, when Ukraine and Russia were separate republics. "The West must understand that, to Russia, [Ukraine can never be just a foreign country.](#)" wrote former U.S. secretary of state Henry Kissinger in a *Washington Post* op-ed.

Ukraine is also a major economic partner that Russia would like to incorporate into its proposed [Eurasian Union](#), a customs bloc due to be formed in January 2015 whose likely members include Kazakhstan, Belarus, and Armenia.

WHAT IS THE ROLE OF THE EUROPEAN UNION?

The EU's [Eastern Partnership Program](#) was established in 2009 to expand political and economic ties between the EU and Armenia, Azerbaijan, Belarus, Georgia, Moldova, and Ukraine, while stopping short of offering membership to partner countries.

After Poroshenko's election, he pressed forward plans to sign the association agreement and Ukraine did so along with Moldova and Georgia on June 27, 2014. Poroshenko said after signing the agreement: "Ukraine is underlining its sovereign choice in favor of membership of the EU."

WHAT IS THE STATUS OF CRIMEA?

Prior to the crisis, Crimea was an autonomous republic of Ukraine of two million people with its own parliament and laws that permitted the use of the Russian language in everyday life. After the ouster of Yanukovich in February 2014, Crimea's parliament called for a referendum, in which the peninsula's 1.5 million voters [opted overwhelmingly for union with Russia](#).

The peninsula only became part of Ukraine in 1954, when Soviet leader Nikita Krushchev transferred it from the Russian Soviet Socialist Republic to the Ukrainian Soviet Socialist Republic in what was seen as a largely symbolic administrative move.

ФОРМУВАННЯ КОРПУСУ ПРОФЕСІЙНИХ СУДДІВ УКРАЇНИ

Студентка 1 курсу
юридичного факультету Національного університету ім. Т.Г.
Шевченка Г.єрасименко Д.арина.

Науковий керівник: доцент кафедри економічної безпеки
НАВС, кандидат юридичних наук, доцент Тихонова О.В.

Одним з найважливіших завдань демократичного суспільства є наповнення судової влади професійним та морально високим кадровим потенціалом. Це завдання постійно зберігає свою актуальність. Звісно, від того, якими є судді, значною мірою залежить якість та ефективність правосуддя. Зазначене завдання має широкий соціальний характер, а на його виконання повинні бути спрямовані політичні, економічні, ідеологічні, в тому числі духовні зусилля суспільства. Очікуваний результат можливий лише на основі їх об'єднання та взаємодоповнення, що має бути аксіомою для країни, яка прагне жити по праву та справедливості.

Формування корпусу суддів - це проблема загальносуспільного значення, яка з огляду на динамічність соціальних процесів, об'єктивну необхідність змін в політичному, соціально-економічному та культурному житті майже безперервно зберігає свою актуальність. Питання призначення, обрання та звільнення суддів неодмінно знаходяться на перехресті політичних, відомчих та інших інтересів і тому правові регулятори в даній сфері потребують дієвих гарантій, насамперед прямо пов'язаних з засадами суддівської незалежності та з умовами утвердження авторитету судової влади в суспільстві.

В цьому контексті особливе місце займає саме юридична система формування суддівського корпусу, тобто сукупність правових положень, що визначають порядок набуття і припинення суддівських повноважень як елементів статусу

судді. Стрижень цієї системи, як завжди, складають ті вимоги, які встановлює суспільство до особи судді. А одне із її фундаментальних положень полягає у тому, що суддя не належить ні до якого окремого суспільного сектору чи підрозділу. Він - суддя всього народу.

Суддя - це людина, що покликана на служіння правосуддю. Вищою ж гарантією правосуддя в країні є такий суддя, що в складних випадках діє лише під впливом двох великих сил: справедливого права і непідкупної совісті. Однак суддя живе в самому суспільстві і є продуктом свого часу, тобто носієм як суспільних позитивів, так і негативів, в тому числі негативів власного досвіду. Особі, яку призначили суддею, навряд чи можливо в разі потреби повністю змінити свою сутність, але в будь-якому випадку така особа повинна розвивати у собі відчуття самоповаги до суддівської професії, має неухильно дотримуватись всіх обмежень, які дана форма служіння суспільству передбачає.

Суддя постійно працює в сфері соціальних та політичних конфліктів, на межі найбільшої гостроти правовідносин. Щоб уникнути напруженості між суддею та суспільством правова система встановлює відповідні правила, які допомагають судді залишатись на шляху об'єктивності. При цьому, суддя користується незалежністю, яка дає йому можливість бути вільним від будь-якого незаконного суб'єктивного тиску.

Так, завжди вважалось, що “найвища основа судової діяльності - це незалежність переконання судді, яка нічим, крім закону, не повинна бути обмежена”. Безперечно, правосуддя вимагає такого внутрішнього та зовнішнього стану судді, за яким він обтяжений лише зовнішньою волею права та внутрішнім голосом совісті. Разом з тим, незалежність не може і не повинна бути абсолютною. Незалежність судді дає позитивні результати на тлі суддівської чесності, хоча чесність не є прямим наслідком незалежності особи.

При цьому в будь-якому разі неприпустимо виходити із того, що судді необхідно бути незалежним для того, щоб ні

перед ким не звітувати за свої дії, щоб не піклуватись про громадську думку, щоб вважати свою посаду власністю, яку він може втратити лише в результаті незаперечних зловживань. Така незалежність породила б негативні результати - недобросовісність судді при виконанні своїх обов'язків та його зневагу до громадян.

В сучасних умовах незалежність суддів визнається одним з важливих конституційних принципів правосуддя, на основі якого в державі формується правовий статус судді. Гарантії незалежності судді в тій чи іншій формі знайшли своє відображення у конституціях майже всіх країн світу. Сутність цього принципу означає, що при здійсненні своїх повноважень суддя керується тільки законом і ніхто не має права давати йому будь які вказівки, а також прямим або непрямым способом впливати на нього. Суддя не зобов'язаний давати будь-кому офіційні роз'яснення по суті справи, що знаходиться в його провадженні, або вже розглянутої справи.

Таким чином, незалежність суддів займає центральне місце в системі формування суддівського корпусу в демократичному суспільстві.

БОРОТЬБА З КІБЕРЗЛОЧИННІСТЮ В УКРАЇНІ

Курсанта 214 навчальної групи Гнатюк М.В.

Науковий керівник: старший викладач кафедри інформаційних технологій, кандат юридичних наук Ігнатушко Ю. І.

Терміни «кіберзлочинність», «скрімінг», «картинг», «комп'ютерний злочин», «хакер», «взлом інформаційної системи» давно вже були розповсюджені в країнах Європи та Сполучених Штатів. На сьогодні цей вид діяльності набув загрози і для національної безпеки України.

На сьогоднішній день в Україні діє низка Законів України та нормативних документів різних рівнів, що охоплюють проблеми забезпечення кібербезпеки держави. Це, зокрема, Закони України «Про інформацію», «Про державну таємницю», «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах», «Про основи національної безпеки України», «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України». Крім того в межах даної проблеми діють два стратегічних документа: Стратегія національної безпеки України та Доктрина інформаційної безпеки України, а також ратифікована Верховною Радою України «Конвенція про кіберзлочинність».

Чинний Кримінальний кодекс України встановлює (відповідно до Розділу (XVI) відповідальність за «злочини у сфері використання електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), систем та комп'ютерних мереж і мереж електрозв'язку» (статті 361-363).

Водночас спостерігається вільне використання значної кількості термінів (та їх синонімів) що часто не узгоджені між собою. Так у Законі України «Про основи національної безпеки України» згадуються «комп'ютерна злочинність» та «комп'ютерний тероризм», при чому жоден з цих термінів на має свого визначення а ні в цьому, а ні в інших нормативних документах. В Законі України «Про боротьбу з тероризмом» поняття «комп'ютерний тероризм» не згадується взагалі, а ті елементи, що можуть до нього відноситись прописані як складова частина поняття «технологічний тероризм». В «Стратегії національної безпеки України» (в редакції від 12 лютого 2007 року № 105/2007) комп'ютерні загрози не згадуються, а «кібербезпека» - лише в контексті необхідності «розробки та впровадження національних стандартів та технічних регламентів застосування інформаційно-комунікаційних технологій, гармонізованих з відповідними європейськими стандартами, у тому числі згідно з вимогами ратифікованої Верховною Радою України Конвенції про

кіберзлочинність». Однак нова оприлюднена редакція «Стратегії національної безпеки» (2011 року) вже використовує термін «кібербезпека». В «Доктрині інформаційної безпеки України» також згадуються «комп'ютерна злочинність» та «комп'ютерний тероризм», знову ж таки - без жодних пояснень чи посилання на такі пояснення. Крім того, в Доктрині згадуються і «кібератаки» без визначення терміна.

Таким чином, можна констатувати, що в більшості своїй вітчизняне нормативно-правове поле у сфері інформаційної безпеки оперує дефініціями визначень яких фактично немає.

Водночас на сьогоднішній день значна кількість загроз, що пов'язана із використанням сучасних ІКТ, мають більш широкі та більш комплексні наслідки (що можуть виходити далеко за межі конкретної цілі атаки) для об'єктів атаки. Більш того, виразною особливістю сучасних кіберзагроз є їх подальша інтеграція із суто гуманітарними аспектами безпеки (вплив на громадську думку, залякування населення тощо). Відповідно це потребуватиме внесення суттєвих змін як до чинного законодавства, так і Кримінального кодексу України.

Таким чином, на сьогоднішній день можна виділити три основні проблеми (які тісно пов'язані між собою), що ускладнюють боротьбу проти злочинів в кіберсфері:

1. Відсутність не просто усталених визначень ключових термінів («кіберпростір», «кібербезпека», «кіберзахист», «кібератака», «кібервійна», «кібертероризм», «кіберзброя», «кіберінфраструктура», «критична кіберінфраструктура»), але й таких, що можуть ефективно застосовуватись в практиці правоохоронної діяльності.

2. Несформованість (не реформованість) чинного нормативно-правового поля.

3. Відсутність Єдиної загальнодержавної системи протидії кіберзлочинності із відповідним нормативним забезпеченням.

РОЗШУКОВА РОБОТА ТА ЇЇ МІСЦЕ У СТРУКТУРІ ОПЕРАТИВНО- РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ОРГАНАХ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Курсант 302 н.г. Гончарук В.О.

Науковий керівник: доцент кафедри спеціальної техніки
та оперативно-розшукового документування Шевчук О.Ю.

Важливим чинником в здійсненні розшукової роботи виступає нормативно правове забезпечення та регламентація діяльності уповноважених на те органів.

Розшукова робота, як один із основних напрямків оперативно розшукової діяльності органів внутрішніх справ, здійснюється для виявлення та притягнення до встановленої Законом відповідальності обвинувачених, підсудних і злочинців, які переховуються від слідства, суду та відбування покарання, встановлення безвісно зниклих громадян, інших осіб, розшук яких передбачений законодавством і нормативними актами МВС України.

Проблематикою даної теми займалися такі науковці як І.М. Голубков, В.А. Лукашов, Д.Й. Никифорчук, В.Ф. Пилипчук, А.Н. Філіпов .

Про актуальність проблеми розшукової роботи, а саме : розшуку осіб, які переховуються від слідства, суду та виконання вироку, свідчать статистичні дані за останнє десятиліття, згідно з яким обсяг розшукової роботи збільшився в тричі й становить понад сто тисяч осіб, за кордоном держави щорічно переховується близько двох тисяч обвинувачених і злочинців.

Розшукова робота, як система комплексного застосування заходів стосовно розшуку обвинувачених і засуджених, які ухиляються від слідства, правосуддя та виконання вироку, за своїм змістом має чітко виражений оперативно розшуковий характер, суть якого полягає в тому, що ці заходи:

здійснюються з використанням спеціальних сил, засобів та методів, передбачених законами України «Про міліцію», «Про оперативно - розшукову діяльність», Інструкцію МВС з організації розшуку осіб органами внутрішніх справ України, іншими відомчими нормативними актами;

- мають оперативно - розшукову спрямованість, що дозволяє протиставити їх протиправним діям обвинуваченим, підсудним, засудженим, які ухиляються від притягнення до кримінальної відповідальності або відбування покарання.

Законодавством України і відомчими нормативними актами МВС визначено, що оперативно - розшукова діяльність насамперед спрямована на вирішення основних завдань:

- забезпечення успішного попередження злочинів та їх припинення на стадії підготовки чи замаху;

- швидке і повне розкриття тяжких неочевидних та латентних злочинів;

- своєчасний розшук обвинувачених, підсудних і злочинців, які переховуються від слідства, суду, виконання вироку та безвісно зниклих осіб.

Важливу роль у розшуковій роботі відіграють організаційні засади, а саме:

- створення в оперативних підрозділах спеціалізованих управлінь, відділів, груп, призначення окремих працівників, які спеціалізуються по вирішенні завдань розшукової роботи;

- налагодження взаємодії та чіткої координації розшукових заходів, що здійснюють різні оперативно - розшукові, слідчі, оперативно технічні та інші підрозділи ОВС;

- підтримання високої оперативної готовності ОВС для розшуку втікачів і злочинців-нелегалів, ухилення від притягнення до кримінальної відповідальності чи відбування покарання.

Отже, розшукова робота ОВС - це комплексна система організаційних, профілактичних, процесуальних оперативно - розшукових та інших спеціальних заходів, спрямованих на

забезпечення ефективного розшуку обвинувачених, підсудних, злочинців, безвісно зниклих громадян та інших осіб, виявлення і нейтралізацію умов, що сприяють ухиленню і тривалому переховуванню розшукуваних від правосуддя.

ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЇ

Курсант 306 н.г. Горошко А.М.

Науковий керівник: викладач кафедри спеціальної техніки та оперативно-розшукового документування, кандидат юридичних наук Марков М.М.

Слово "корупція" походить від латинського *corruptio* - спокушання, підкуп.

Безпосередньо це стосується діяльності осіб, уповноважених на виконання функцій держави, що спрямована на протиправне отримання матеріальних благ, послуг, посадовими і службовими особами органів державної влади, управлінських структур приватного сектора, руйнує моральні та суспільні цінності; дискредитує державу на міжнародному рівні.

Оскільки корупція - явище достатньо багатогранне, його регулювання необхідне у всіх галузях діяльності суспільства. Це негативне явище створює реальну загрозу безпеці, демократичному розвитку держави і суспільства, конституційному ладу, а саме:

- підриває авторитет країни,

- завдає шкоди демократичним засадам управління суспільством, функціонуванню державного апарату,

- обмежує конституційні права і свободи людини і громадянина, особливо пересічного громадянина,

- порушує принципи верховенства права, порушує встановлений порядок здійснення повноважень посадовими і службовими особами органів державної влади, управлінських структур приватного сектора,

З метою подальшого ефективного запобіжного впливу на соціальні передумови корупції та її форми, нейтралізації цього явища, слід використовувати політичні, економічні, правові, організаційно-управлінські та соціально-психологічні заходи, які потрібно здійснювати комплексно та узгоджено, за встановленими формами і методами, а також здійснювати взаємодію в обсязі компетенції кожного органу.

Відносини, що виникають у сфері запобігання і протидії корупції,

регулюються законами і міжнародними договорами України, згоду на

обов'язковість яких надано Верховною Радою України, а також прийнятими на їх виконання іншими нормативно-правовими актами.

Загальні питання здійснення діяльності посадовими особами у сфері

Державної служби регулює Закон України «Про державну службу». Питання

Здійснення службової діяльності визначають також інші законодавчі акти

(Закони України «Про місцеве самоврядування», «Про службу в органах

Місцевого самоврядування» тощо). У 2011 році прийнято Закони України «Про засади запобігання і протидії корупції».

Корупційним правопорушенням є умисне діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою, зазначеною у частині першій статті 4 Закону, за яке законом встановлено кримінальну, адміністративну, цивільно-правову та дисциплінарну відповідальність.

Корупційні правопорушення є узагальнюючим терміном, який охоплює усі форми поведінки особи, уповноваженої на виконання функцій держави, що носять корупційний характер і визнаються протиправними (корупційні діяння), а також діяння, що вчинюються такою або іншою особою, і створюють умови

для вчинення корупційних діянь чи є приховуванням їх або потуранням їм.

Закон України «Про засади запобігання і протидії корупції», Закон України «Про засади запобігання і протидії корупції» визначає заходи, спрямовані на запобігання і протидію корупції, які стосуються певних суб'єктів з числа осіб, зазначених у статті 4 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції». Так, законом передбачені заходи, пов'язані з певними обмеженнями стосовно відповідних осіб і їх діяльності, здійснення перевірок щодо осіб, які претендують на зайняття певних посад, і фінансового контролю, встановлення загальних вимог щодо поведінки певних посадових осіб, урегулювання конфлікту інтересів, проведення антикорупційної експертизи проектів нормативно-правових актів, вимоги щодо прозорості інформації тощо.

ЗАСАДА ПУБЛІЧНОСТІ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Курсант 3 курсу Гребенюк К.С.

Науковий керівник: доцент кафедри кримінального процесу, кандидат юридичних наук, доцент Климчук М.П.

Шляхом формулювання завдань кримінального судочинства можливо визначення ієрархії інтересів у кримінальному судочинстві - основним для якої є звісно публічний інтерес, який полягає у захисті інтересів суспільства, прав і законних інтересів фізичних і юридичних осіб.

Метод (від грец. *methodos* — шлях дослідження, теорія, вчення), спосіб досягнення якої-небудь цілі, вирішення конкретного завдання; сукупність прийомів або операцій практичного або теоретичного засвоєння (пізнання) дійсності.

Суспільні відносини можуть регулюватися різними методами, серед яких слід зазначити: імперативний і

диспозитивний, заохочення і покарання, альтернативний і рекомендаційний.

Імперативний метод полягає у встановленні категоричного правила поведінки для суб'єктів права, зміст якого визначено джерелом права і не може змінюватися за розсудом суб'єктів права. Імперативний метод - це метод владних приписів, коли у об'єкта управління немає вибору варіанта поведінки і він зобов'язаний діяти лише так, як йому приписано (В. Б. Аверьянов).

Незважаючи на особливі ознаки кримінальних процесуальних відносин, основним спеціальним методом регулювання яких є метод субординації, диспозитивним методом можуть регулюватися дії не лише приватних суб'єктів кримінального процесу, але й процесуальних органів, які володіють повноваженням у визначених законом випадках на свій розсуд встановлювати правила не лише власної поведінки, але й поведінки підвладних їм суб'єктів (дискреційні повноваження).

Усі принципи кримінального процесу тісно пов'язані між собою, постійно взаємодіють один з одним, зберігаючи при цьому свою власну цінність для побудови і ходу процесу. Неможливо розділити принципи на основні і другорядні, вони всі важливі й обов'язкові для виконання. Знаходячись у тісній взаємодії, жоден з них не суперечить і не перешкоджає виконанню або дотриманню інших, за рідкісним винятком, прямо обговореним у чинному законодавстві. Здійснення положень одних принципів обумовлює необхідність виконання положень принципів інших і, відповідно, порушення одних тягне порушення інших.

Поняття «інтерес» (лат. interest — має значення) увійшло в науковий оборот у XVII ст. зі спроб пояснити стимули навчальної і пізнавальної діяльності (Я. О. Коменський).

Будь-який інтерес є взаємопов'язаним з певною потребою особи чи певної спільноти осіб, які разом виступають в якості рушійних сил як окремої людини, так і суспільства в

цілому. Проте категорія «потреба» є біосоціальним терміном і використовується на цей час не лише суспільствознавчими, але й біологічними науками, а інтерес має місце лише з соціальними процесами і є продуктом суспільних відносин. Інтерес на відміну від потреби, властивий лише людському суспільству.

Соціальний інтерес - особлива форма існування та вияву суспільного інтересу та вираження соціальних потреб суб'єкта (індивіда, групи, класу, нації, народу) через його місце (статус) у системі соціальних відносин та взаємодій з приводу умов та засобів задоволення цих потреб.

Для кримінального судочинства мають значення соціальні інтереси, які можна диференціювати за їх носіями: на публічні та приватні. Останні можуть бути щодо їх правового значення законними та протиправними, які разом з тим мають правове значення для правового регулювання кримінально-процесуальної діяльності. Так, законні інтереси мають в кримінальному процесі захищатися, а їх реалізація має бути забезпеченою процесуальними гарантіями.

STRATEGY TO COMBAT TRANSNATIONAL ORGANIZED CRIME: DEFINITION

Курсант 215 навчальної групи Н.Ф. Гриппа

Науковий керівник: консультант з мови: викладач
кафедри іноземних мов НАВС М.В.Скриник

Turnover of transnational organized crime is estimated at 870 billion U.S. dollars a year, which is higher sixfold official development assistance and is equal almost seven percent of world merchandise exports (2009).

Organized crime annually carries countless lives. Part of it is a medical issue and violence associated with the drug, murder with a firearm and unfair methods and motivation of traffickers and those involved in the smuggling of migrants.

There are many activities that can be characterized as transnational organized crime, including drug trafficking, smuggling of migrants, human trafficking, money laundering, illicit trafficking in firearms, counterfeit goods, wildlife and cultural values and even some forms of cybercrime.

Transnational organized crime refers to those self-perpetuating associations of individuals who operate transnationally for the purpose of obtaining power, influence, monetary and/or commercial gains, wholly or in part by illegal means, while protecting their activities through a pattern of corruption and/ or violence, or while protecting their illegal activities through a transnational organizational structure and the exploitation of transnational commerce or communication mechanisms. There is no single structure under which transnational organized criminals operate; they vary from hierarchies to clans, networks, and cells, and may evolve to other structures. The crimes they commit also vary. Transnational organized criminals act conspiratorially in their criminal activities and possess certain characteristics which may include, but are not limited to:

In at least part of their activities they commit violence or other acts which are likely to intimidate, or make actual or implicit threats to do so;

They exploit differences between countries to further their objectives, enriching their organization, expanding its power, and/or avoiding detection/apprehension;

They attempt to gain influence in government, politics, and commerce through corrupt as well as legitimate means;

They have economic gain as their primary goal, not only from patently illegal activities but also from investment in legitimate businesses; and

They attempt to insulate both their leadership and membership from detection, sanction, and/ or prosecution through their organizational structure.

ПРОБЛЕМА ЛЕГАЛІЗАЦІЇ ЕВТАНАЗІЇ В РОЗРІЗІ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

Курсант 213 навчальної групи Густиря Х.С.

Науковий керівник: викладач кафедри кримінального права Олійник О.С.

Проблема евтаназії на сучасному етапі стала досить актуальною в нашому суспільстві. З розвитком суспільства змінюються погляди на її застосування. Все частіше виникає питання про заміну такого принципу, як гуманізм, на позбавлення від страждань людини за допомогою евтаназії.

Кримінально-правові аспекти евтаназії були предметом наукових робіт вчених В.Глушкова, І.Сіулянова, О.Капінуса, С.Стеценко, І.Сенюти.

Першою і найголовнішою проблемою є те, що евтаназія в повній мірі суперечить законодавству України, адже стаття 3 Конституції України проголошує, що людина, її життя та здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Виходячи з цього, особливої уваги потребує аналіз злочинів проти найцінніших людських благ - життя та здоров'я, оскільки в кримінально-правовому аспекті ці посягання визнаються одними з найнебезпечніших. Кримінальна відповідальність за вчинення таких злочинів передбачена розділом II Особливої частини КК України "Злочини проти життя та здоров'я особи".

Але, варто все ж визнати, що проблема евтаназії - насамперед проблема етична, і від її розв'язання залежить доля багатьох безнадійно хворих людей, які довгі роки перебувають у лікарнях, фізичний стан яких діагностується як проміжний - між життям та смертю, а психічний стан - безпорадність, стан глибокого відчаю; ці люди позбавлені вибору, вони законом приречені на повільну і болісну смерть, однак це суперечить загальним принципам права - справедливості та гуманності. Застосування евтаназії має бути не лише дозволено законом, але

й забезпечено певними правовими гарантіями з боку держави, його органів та посадових осіб, також мати дуже жорстоку регламентацію.

Небезпека зловживань вимагає надзвичайної обережності в практичних питаннях евтаназії. Тому це потребує дотримання суворої процедури виконання, а саме:

1. Процес може застосовуватися тільки до повнолітніх дієздатних осіб, які є невиліковно хворими у термінальній стадії хвороби, що підтверджується письмовим висновком консилиуму лікарів відповідно акредитованого закладу охорони здоров'я чи наукової установи.

2. Невиліковний хворий має перебувати у свідомості, бути об'єктивно поінформований своїм лікуючим лікарем (ст. 34 Основ законодавства України про охорону здоров'я) про діагноз та можливі результати лікування і добровільно, свідомо дійти до рішення про необхідність прийняття смерті через нестерпність страждань, про що подає письмову заяву (за наявності родичів - за погодженням з ними) для розгляду в суді.

3. Заява підлягає негайному розгляду в судовому засіданні лише колегіальним складом суду з метою забезпечення критичної оцінки поданої заяви.

4. Ухвала суду, прийнята одностайно, протягом доби має бути доведена до відома невиліковно хворого та його лікуючого лікаря.

5. Лікар зобов'язаний продовжити вживання всіх необхідних заходів для максимально можливого знеболення перебігу хвороби - аж до настання незворотної смерті невиліковно хворого.

6. Порушення лікуючим лікарем обов'язку знеболення має тягнути застосування кримінальної відповідальності.

Основні аргументи противників евтаназії такі: при здійсненні евтаназії можливі зловживання з боку зацікавлених осіб; медична наука і практика не гарантовані від діагностичних помилок; можливий винахід нового препарату, здатного врятувати життя пацієнта. Водночас, на нашу думку, це не

достатні аргументи для заборони евтаназії: зловживання можливі у будь-якій сфері громадських стосунків. Мінімізувати їх - завдання законодавства.

ОСОБИСТІ ПРАВА ТА СВОБОДИ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ ТА ЇХ УТВЕРДЖЕННЯ І ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ МІЛІЦІЇ

Курсант Данилюнок Н.Д.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри конституційного та міжнародного права
Національної академії внутрішніх справ Барчук Г.І.

Одним з основних і найважливіших завдань працівників органів внутрішніх справ є забезпечення та утвердження особистих прав і свобод людини й громадянина в Україні. Діяльність міліції підпорядкована загальній меті, яка впливає зі ст..1 Закону України «Про міліцію» : « Захист життя і здоров'я, прав і свобод громадян... » та ст..5 «Діяльність міліції та права громадян». Права та свободи людини - це найбільша суспільна цінність, особливо у цей складний та несприятливий період в історії сучасної української держави. Але попри всі надзвичайні події, які відбуваються протягом останніх років, питання захисту прав і свобод людини набуває все більш широкого вираження та осмислення, стає актуальним і розповсюдженим, а їх забезпечення - це найголовніший обов'язок працівників правоохоронних органів, особливою частиною міліції.

«Людина прийшла до суспільства не для того, щоб мати менше прав, ніж вона мала раніше, а для того, щоб ці права краще оберести» - справедливо наголошував Т.Пейн. Положення Конституції України свідчать про прагнення держави до неухильного забезпечення прав людини та громадянина, про закріплення їх нормою повсякденного життя суспільства і головним напрямком діяльності будь-якого

державного органу. Україна як держава виконує функції головного гаранта дотримання й захисту прав та свобод людини, оскільки її конституція проголосила саме це найвищою цінністю. Міліція від імені держави виступає гарантом особистих прав і свобод людини й громадянина.

Вивченню даної теми приділяли увагу значно велика кількість учених, серед яких можна виділити: Нагодченко В., Криштанович М., Андрушко В., Вознюк В., Гамалій І., Горова О., Нижик Н., Ківалов С., Благовісний С., Бородін І., Бесчасний В., Домбровська О. та інші.

Питання прав і свобод людини нині є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики всіх держав світової співдружності. Саме стан справ у сфері забезпечення прав і свобод особи, їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави й суспільства в цілому. На українських теренах питання прав людини та їх захисту порушувалися ще в Конституції Пилипа Орлика 1710 р. Остаточне становлення прав людини і громадянина як абсолютної соціальної цінності пов'язане з поваленням феодалізму й проголошенням за часів буржуазних революцій свободи людини. У Декларації незалежності США 1776 р. підкреслено: "Ми вважаємо за очевидне такі істини: усі люди створені рівними і всі вони обдаровані своїм Творцем деякими невідчужуваними правами, до яких належать: життя, свобода і прагнення до щастя. Для забезпечення цих прав засновані серед людей уряди, що запозичують свою справедливую владу за згодою тих, ким вони керують". У Декларації прав людини і громадянина, прийнятій у Франції 1789 р., проголошувалося: "1. Люди народжуються і zostаються вільними та рівними в правах. 2. Мету кожного державного союзу становить забезпечення природних і невідчужуваних прав людини. Такими є свобода, власність, безпека і опір пригнобленню".

Наша країна перебуває в процесі політичної, юридичної, економічної, соціальної та культурної інтеграції європейських

держав, що становить значний вплив на всі сфери розвитку держави. В умовах інтеграції стан і забезпечення особистих прав і свобод людини і громадянина вийшов на нову ланку, яка становить ефективну перспективу «відродження» діяльності держави. На основі досвіду зарубіжних держав в Україні повинна бути вироблена стратегія щодо попередження порушень прав і свобод людини. Тому нагальною є потреба наукового обґрунтування процесу запровадження у вітчизняну правову систему міжнародно-правових стандартів, насамперед щодо утвердження, забезпечення й захисту прав та свобод людини й громадянина, дослідження можливостей їх адаптації в Україні з урахуванням умов перехідного періоду нашої держави й суспільства, національних традицій і менталітету, позитивних здобутків українських правників. Усі держави пов'язані між собою міжнародним правом, і права людини в кожній з них захищаються різноманітними засобами. Ступінь реалізації прав людини в державі багато в чому залежить від неухильного дотримання та виконання законів. Вищезгадані обставини дають підставу звернути увагу на те, що європейські стандарти прав та свобод людини інколи можуть бути безпосередньо спрямовані на регламентацію діяльності міліції.

Загалом, діяльність органів внутрішніх справ щодо захисту прав і свобод людини як важливої умови забезпечення національної безпеки держави буде відповідати вимогам ефективності за умов її належного законодавчого, організаційного та наукового забезпечення. Головне, щоб кожен співробітник органів внутрішніх справ, як представник державної виконавчої влади був відданим своїй професії, дотримувався Присяги працівника органів внутрішніх справ. А виконуючи всі ці вимоги, міліція вийде на новий рівень розвитку, який не тільки підвищить авторитет органів внутрішніх справ, а й посилить взаємодію з населенням. Що дасть змогу кожному громадянину нашої держави відчувати спокій і захищеність, допомогу і небайдужість та гарант

забезпечення особистих прав і свобод людини і громадянина, які передбачені Основним Законом нашої Держави.

ЗАГРОЗИ РЕГІОНАЛЬНОГО СЕПАРАТИЗМУ В УКРАЇНІ

Курсант 309 навчальної групи Дацюк Б.В.

Науковий керівник: старший викладач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права, кандидат юридичних наук Миронюк Т.В.

В даній статті ми розглянемо питання потенційної загрози регіонального сепаратизму в Україні. Перша за все, необхідно зазначити, що сепаратизм - це прагнення до відокремлення, відособлення, яке потенційно присутнє в будь-якому державному утворенні. Сепаратистські процеси є негативними для Української Держави в цілому: порушується механізм функціонування політичної системи, падає легітимність центральної влади, загальнодержавна політика переживає кризу. Сепаратизм, створюючи загрозу державному суверенітету, підриває територіальну цілісність, порушує принципи геополітичної безпеки держави, знижує її міжнародний престиж тощо.

Потенціал сепаратизму залежить передусім від потужності регіональної спільноти, у середовищі якої поширюються чи можуть поширюватися сепаратистські настрої. Йдеться як про її чисельність, так і про привабливість відповідної ідентичності; наявність спільних інтересів, відмінних від інтересів решти населення країни; існування помітних мовних, культурних, конфесійних особливостей, обумовлених історією регіону. Досить часто формуванню такої спільноти сприяє існування тих чи інших географічних бар'єрів, що ускладнюють комунікації всередині держави (водні перешкоди, гори тощо), як приклад - півострів Крим в Україні.

Нарешті важливим чинником активізації сепаратистських практик є наявність зовнішніх союзників сепаратистів та їх відносна сила порівняно з державою, де існує сепаратистський рух. Зовнішні союзники здатні стати джерелом ресурсів, надавати політичну та інформаційну підтримку, здійснювати дипломатичний, економічний чи навіть військовий тиск на користь сепаратистів. Саме по собі існування регіональних спільнот із вираженою ідентичністю не становить загрози територіальній цілісності держави. Реальною така загроза стає, коли ідею відокремлення починає підтримувати регіональна еліта, принаймні її суттєва частина. Крім цих основних факторів у кожній країні існують свої специфічні, характерні тільки для даного суспільства чинники активізації сепаратистських рухів. Для України вони такі: історичний чинник; релігійний чинник; етнічний чинник; економічний чинник; мовна своєрідність регіонів; різновекторність ціннісних та геополітичних орієнтацій населення; більш урбанізована південно-східна частина країни з більшою чисельністю населення в порівнянні з північно-західною; незавершеність процесу становлення статусу та компетенції центральних органів державної влади (парламент, президентські структури, Кабінет Міністрів).

Попри вищезазначених чинників, які сприяють формуванню сепаратизму, слід виділити фактори протидії сепаратизму. Суттєво запобігає посиленню проявів сепаратизму наявність значних розколів у середовищі регіональних еліт. Потужні угруповання, сформовані в окремому регіоні, зацікавлені у поширенні свого впливу на національний рівень. Слабші угруповання просто не володіють ресурсами, достатніми для того, щоб їхні дії могли створити реальну загрозу територіальній цілісності держави. Окрім того, протидіють в українському суспільстві сепаратистським рухам і такі фактори, як особливість менталітету українців, котра полягає у їхній підвищеній терпимості та не агресивності.

Необхідно зазначити, що прояви сепаратизму в Україні спостерігаються на протязі всього періоду незалежності. На початку 90-х років серед частини донецьких суспільно-політичних діячів була популярна ідея відродження «Донецько-Криворізької республіки», також на початку української незалежності заявив про себе й закарпатський «русинський» сепаратизм. Тому автор необхідно акцентувати увагу не тільки по так звані «проблемні регіони 2014 року», а й по всій території України, адже ми не можемо виключити сценарій повторення минулорічної кризи.

TRANSNATIONAL CRIME

Курсант 215 групаДворко Л. С.

Консультант з мови: викладач кафедри іноземних мов

НАВС М.В.Скриник

Transnational organized crime is not standing still and is constantly changing industry that adapts to markets and creates new kinds of crime. In short, it is - illegal business that goes beyond cultural, social, linguistic and geographical scope and for which no boundaries are unknown, no rules.

Expansion of Drug Trafficking. Despite demonstrable counterdrug successes in recent years, particularly against the cocaine trade, illicit drugs remain a serious threat to the health, safety, security, and financial well-being of people. The demand for illicit drugs, both in the United States and abroad, fuels the power, impunity, and violence of criminal organizations around the globe.

Trafficking in Persons. Trafficking in Persons (TIP), or human trafficking, refers to activities involved when one person obtains or holds another person in compelled service, such as involuntary servitude, slavery, debt bondage, and forced labor.

Weapons Trafficking. Criminal networks and illicit arms dealers also play important roles in the black markets from which terrorists and drug traffickers procure some of their weapons.

Cybercrime. TOC networks increasingly involved in cybercrime, which costs consumers billions of dollars annually, threatens sensitive corporate and government computer networks, and undermines worldwide confidence in the international financial system. Through cybercrime, transnational criminal organizations pose a significant threat to financial and trust systems—banking, stock markets, e-currency, and value and credit card services—on which the world economy depends.

Transnational criminal networks such as organized crime groups, drug traffickers, and weapons dealers at times share convergence points—places, businesses, or people—to “launder” or convert their illicit profits into legitimate funds. Many of these disparate networks also appear to use the same casinos, financial intermediaries, and front companies to plan arms and narcotics deals because they view them as safe intermediaries for doing business.

TOC—a global problem—manifests itself in various regions in different ways.

Western Hemisphere: TOC networks—including transnational gangs—have expanded and matured, threatening the security of citizens and the stability of governments throughout the region, with direct security implications for the United States. Central America is a key area of converging threats where illicit trafficking in drugs, people, and weapons—as well as other revenue streams—fuel increased instability. Transnational crime and its accompanying violence are threatening the prosperity of some Central American states and can cost up to eight percent of their gross domestic product, according to the World Bank.

Afghanistan/Southwest Asia: Nowhere is the convergence of transnational threats more apparent than in Afghanistan and Southwest Asia. The Taliban and other drug-funded terrorist groups threaten the efforts of the Islamic Republic of Afghanistan, the

United States, and other international partners to build a peace-ful and democratic future for that nation.

Russia/Eurasia: Russian and Eurasian organized crime networks represent a significant threat to economic growth and democratic institutions. Russian organized crime syndicates and criminally linked oligarchs may attempt to collude with state or state-allied actors to undermine competition in strategic markets such as gas, oil, aluminum, and precious metals. At the same time, TOC networks in the region are establishing new ties to global drug trafficking networks. Nuclear material trafficking is an especially prominent concern in the former Soviet Union.

West Africa: West Africa has become a major transit point for illegal drug shipments to Europe and for Southwest Asian heroin to the United States. It has also become both a source of—and transit point for—methamphetamine destined for the Far East.

ПРОБЛЕМИ МЕДИЧНОГО ВТРУЧАННЯ БЕЗ ІНФОРМОВАНОЇ ЗГОДИ ПАЦІЄНТА

Аспірант Національного педагогічного університету ім.
М.П. Драгоманова Дворніченко Алла Сергіївна

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент
Шимон С.І.

При наданні медичної допомоги досить розповсюдженими є випадки, за яких отримання медичним працівником від пацієнта інформованої згоди на медичне втручання є необов'язковим, або взагалі неможливим.

Зокрема, у відповідності до чинного законодавства, у невідкладних випадках, за наявності реальної загрози життю, згода хворого (або її батьків (усиновлювачів), опікуна, піклувальника) на медичне втручання не потрібна (ч. 5 ст. 284 Цивільного кодексу України).

Дане правило закріплено й у Основах законодавства України про охорону здоров'я, відповідно до яких згода пацієнта чи його законного представника на медичне втручання не потрібна лише у разі наявності ознак прямої загрози життю пацієнта за умови неможливості отримання з об'єктивних причин згоди на таке втручання від самого пацієнта чи його законних представників (ч. 2 ст. 43).

Подібні норми зумовлюють питання щодо визначення конкретного переліку невідкладних випадків, які становлять реальну загрозу життю хворого та за наявності яких, не потрібна згода пацієнта на медичне втручання. Так, ст. 3 Основ законодавства України про охорону здоров'я визначає дефініцію «невідкладний стан людини» (раптове погіршення фізичного або психічного здоров'я, яке становить пряму та невідворотну загрозу життю та здоров'ю людини або оточуючих її людей і виникає внаслідок хвороби, травми, отруєння або інших внутрішніх чи зовнішніх причин).

Проте поняття невідкладного випадку, який становить реальну загрозу життю хворого, та невідкладного стану людини не зовсім є тотожними. Не вирішує вказану проблему прийнятий у 2012 році Закон України «Про екстрену медичну допомогу», яким знову ж таки закріплено поняття невідкладного стану людини (п. 7 ч. 1 ст. 1).

Саме тому з метою усунення різного трактування правових норм, на нашу думку, поняття «невідкладного випадку», яке використовується у цивільному законодавстві необхідно замінити на «невідкладний стан».

Слід зазначити, що умовами медичного втручання за невідкладних випадків (станів) є: дійсна реальність небезпеки для життя людини; неможливість мінімізації небезпеки, яка загрожує життю людини іншими засобами, крім відповідного медичного втручання; шкода для здоров'я людини, яка буде завдана внаслідок такого медичного втручання є меншою, ніж шкода викликана причиною (травмою, хворобою тощо), що стала передумовою здійснення такого втручання.

Без наявності цих умов правомірність медичного втручання без інформованої згоди пацієнта є примарною. У даному випадку йдеться не так про обмеження прав пацієнта, як про дотримання презумпції згоди на медичне втручання.

Разом з цим, на законодавчому рівні взагалі не врегульоване питання щодо медичного втручання до організму людини, стан якої не дозволяє проявити свою волю, а також щодо визначення кола посадових осіб, до компетенції яких належить питання про прийняття рішення щодо медичного втручання у невідкладних випадках.

В даному випадку досить доречним виглядає зарубіжний досвід. Зокрема, відповідно до Основ законодавства Російської Федерації про охорону здоров'я громадян, у випадках, коли стан громадянина не дозволяє йому виразити свою волю, а медичне втручання невідкладно, питання про його проведення в інтересах громадянина вирішує консилиум, а при неможливості зібрати консилиум - безпосередньо лікуючий (черговий) лікар з наступним повідомленням посадових осіб лікувально-профілактичної установи (ч. 2 ст. 32). Подібні норми необхідно передбачити й у вітчизняному законодавстві.

Вірно з даного приводу відзначає й І.Я. Сенюта, що вказане законодавче положення доцільно було б деталізувати, щоб уникнути надмірної кількості „медичних справ” за позовом пацієнтів на діяння медичного персоналу.

Слід погодитися і з поглядами про необхідність отримання після минування невідкладного стану «відстроченої» інформованої згоди. Так, якщо після здійснення невідкладного медичного втручання, стан хворого покращився, медичний працівник зобов'язаний отримати інформовану згоду на подальше лікування, надати роз'яснення, яка допомога надавалась хворому. Знову ж таки подібні положення потрібно закріпити на законодавчому рівні.

СПІВУЧАСТЬ У ЗЛОЧИНІ

Курсант 308 н.г. Демчук Б.М.

Науковий керівник: доцент кафедри кримінального права Смаглюк О.В.

Забезпечення захисту інтересів громадян і держави в процесі здійснення правосуддя не можливе без точної, відповідної до вимог закону кваліфікації вчинених злочинів. Тому є необхідність правильно кваліфікувати злочини, вчинені декількома особами, які зустрічаються досить часто. Злочини, вчинені у співучасті складають значну частину посягань на власність, згвалтувань, деяких господарських та інших злочинів. Співучасть у більшості випадків значно підвищує суспільну небезпеку злочинного посягання, тому розроблення інституту співучасті займає важливе місце у кримінальному праві, і особливо це стосується питання злочинної організації. Саме вона створює серйозну загрозу безпеці держави, часом диктує правила гри владним структурам.

У радянський період було проголошено, що у СРСР ліквідовано організовану і професійну злочинність і, починаючи з 1960 року, з нормативних актів Міністерства внутрішніх справ зникають навіть такі терміни, як «злочинні угруповання», «кримінально-злочинні формування», «злочинець у законі». Таке послаблення боротьби з організованою злочинністю, безкарність сприяли активному її відтворенню, зміцненню структурних зв'язків на чолі з «злочинними авторитетами», які послідовно поширювали і пропагували ідеї згуртування та організації злочинного світу. Отже організована злочинність України стала не наслідком розпаду СРСР чи переходу до нових економічних відносин, як стверджують деякі вчені, а об'єктивним наслідком попередньої історії розвитку України. Організована злочинність виникає на відповідному етапі розвитку суспільства, їй притаманні власні закони розвитку, які пов'язані з розвитком самого суспільства, в якому вона існує.

Співучасть у вчиненні злочинів є одним із основних інститутів Загальної частини Кримінального права України. Ця важливість обумовлена значущістю його порівняно з іншими способами вчинення злочинів. Вчинення злочинів у співучасті полегшує досягнення завдань, які ставлять перед собою злочинці. Це пояснюється передусім тим, що розподіл ролей між учасниками таких злочинів дозволяє уникати перешкод, які існують на шляху злочинців, забезпечує високий ступінь латентності даних злочинів, що відбивається на ступені розкриття цих злочинів. Тому на сучасному етапі розвитку українського суспільства, на жаль, доводиться констатувати високий рівень злочинів, вчинених у співучасті. У кінцевому результаті це позначається на відносинах у суспільстві, на безпеці життя та здоров'я кожної людини та суспільства в цілому.

Інститут співучасті у злочині є одним з найбільш складних в кримінальному праві. Даному інституту протягом всього розвитку кримінального права приділялася значна увага, але останнім часом питання співучасті у злочині викликають дискусії юристів, які торкаються цієї проблеми.

Актуальність роботи полягає в тому, що криміногенна ситуація в Україні, а особливо на сході, характеризується тенденцією до посилення організованості вчинюваних злочинів. Боротьба з нею і контроль за її розвитком та особами, які є “осередком” організованої злочинності, визнані пріоритетним напрямом кримінальної політики держави.

На даний час спостерігається активне поєднання кримінальних інтересів злочинців від економіки і так званих професійних (чистих) злочинців, їх взаємодія, на противагу недавній протидії.

Отже, розроблення інституту співучасті на даному етапі розвитку української держави має суттєве значення. Існує необхідність систематизації досліджень різних вчених, які займалися розробленням інституту співучасті, в єдине закінчене вчення, а саме: визначення поняття співучасті, її видів, форм,

видів співучасників, а також конкретних правил кваліфікації їх дій.

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ БОРотьБИ З ТЕРОРИЗМОМ

Курсант 308 н.г. Демчук Б.М.

Науковий керівник: начальник кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права, кандидат юридичних наук, доцент Василевич В.В.

Міжнародний тероризм — це суспільно небезпечні в міжнародному масштабі діяння, спрямовані на досягнення визначених цілей, як правило, політичних, що супроводжуються безглуздою загибеллю людей, перериванням міжнародних транспортних відносин, порушенням нормального функціонування дипломатичних представництв держав і їхнього персоналу, що заважають здійсненню міжнародних контактів і зустрічей.

Міжнародне співробітництво держав у сфері боротьби зі злочинністю розвивається на трьох рівнях:

- рівень двостороннього співробітництва між державами;
- регіональний рівень;
- співробітництво на універсальному (загальносвітовому) рівні.

Форми міжнародного співробітництва у боротьбі зі злочинністю надзвичайно різноманітні, однак усі вони зводяться до таких видів:

1. Укладання міжнародних угод (про правову допомогу в кримінальних та інших справах, конвенції щодо боротьби з окремими злочинами міжнародного характеру тощо);
2. Створення відповідних міжнародних організацій (спеціально створені для протидії міжнародній злочинності —

Інтерпол або організації загальної компетенції, для яких боротьба зі злочинністю є одним з напрямів роботи - ООН, ОБСЄ, Рада Європи та ін.).

На підставі міжнародних угод та в рамках міжнародні: організацій держави вирішують різноманітні питання, а саме узгодження національних законодавств у сфері боротьби з злочинністю; надання правової допомоги у кримінальних справах; та екстрадиція; взаємодія правоохоронних органів; обмін досвідом надання технічної та фінансової допомоги; створення спільних спеціалізованих банків даних про злочини і злочинців.

Залежно від кількості учасників договори, у тому числі у сфер боротьби зі злочинністю, поділяють на двосторонні і багато сторонні. Основну масу договорів становлять двосторонні. Порядок укладення, дотримання, припинення дії двосторонніх між народних договорів регулюється Віденською конвенцією про праве міжнародних договорів 1969 р. і Віденською конвенцією про прав договорів між державами та міжнародними організаціями або між міжнародними організаціями 1986 р.

Двосторонні договори, як правило, стосуються наданню правової допомоги у кримінальних, цивільних, сімейних справах

Важливе місце в справі співробітництва держав у боротьбі з: злочинністю займають багатосторонні угоди щодо припиненні злочинів міжнародного характеру і покарання за них. Такі договори покликані розв'язати, як правило, значні проблеми загальнолюдського і регіонального значення (Договір про нерозповсюдження ядерної зброї 1968 р., міжнародні конвенції г морського і космічного права тощо).

Протидія сучасному тероризму потребує системного підходу, де, поряд з комплексом міжнародних, державно-правових заходів, важливою складовою має стати активна позиція громадянських інститутів суспільства. Зокрема, Міжнародна громадська організація "Міжнародна

антитерористична єдність", виступає за об'єднання громадських зусиль, щоб максимально сприяти формуванню і розвитку недержавної системи національної безпеки, суб'єкти якої могли б вирішувати принципові завдання. Пріоритетність у боротьбі з тероризмом належить профілактичній діяльності.

КРИПТОВАЛЮТА: ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ТА ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ

Курсант 306 навчальної групи Дехтяров В.В.

Науковий керівник: начальник кафедри економічної безпеки НАВС, к.ю.н., доцент Герасименко Л.В.

Останнє десятиріччя характеризується появою інноваційних продуктів для здійснення роздрібних платежів, чому певною мірою сприяє науково-технічний прогрес і розвиток фінансового ринку. Внутрішні та транскордонні платежі, які виконуються з використанням новітніх платіжних засобів, збільшуються як за кількістю, так і за обсягами. Нові засоби платежу не з'являються випадково за бажанням розробників, їх поява - об'єктивний процес, викликаний новими потребами та підвищеними вимогами до ефективності, надійності та швидкості платежу.

Традиційні технології банківського обліку операцій, пов'язані з ідентифікацією клієнта, виявляються дорогими для систем роздрібних платежів, які здебільшого обробляють операції з невеликими сумами. Для вирішення питання ефективності та конфіденційності платіжних трансакцій необхідно відмовитися від зберігання та передавання конфіденційних відомостей при віддаленому здійсненні тих угод, які не потребують ідентифікації клієнта. Безпека без ідентифікації може бути легко реалізована за допомогою електронного платіжного засобу на пред'явника, що

випускається в обіг без відкриття банківського рахунку клієнта. Саме таким платіжним засобом є електронні гроші.

Аналіз джерел і публікацій свідчить, що у вітчизняній науковій літературі сьогодні мало уваги приділяється теоретичним питанням емісії та використання електронних грошей.

Представники фундаментальної економічної науки не дійшли єдиної думки й щодо сутності криптовати і тієї ролі, яку вона відіграватиме у майбутньому. Дискусійним є питання стосовно наслідків, які може мати розвиток криптовалюти, зокрема стосовно впливу емісії на монетарну політику та роль центральних банків.

В Україні теоретичні і практичні аспекти емісії та використання електронних грошей та крипто валюти мають особливу гостроту. В країні упродовж останніх 10 років активно розвиваються системи електронних грошей, при цьому найбільшого поширення набувають трансферабельні електронні гроші та крипто валюти на основі програмного забезпечення. Такі які можуть передаватися каналами телекомунікаційного зв'язку від одного користувача до іншого, що принципово ускладнює обіг електронних грошей. Водночас комплексних і ґрунтовних наукових досліджень емісії та використання крипто валюти в Україні не існує, не досліджено обсяги емісії криптовалюти, сферу її застосування, види та особливості функціонування систем криптовати.

Чинне законодавство України, на відміну від законодавства ЄС, не надає права іншим, крім банків, суб'єктам випускати електронні гроші, що може стати перешкодою на шляху розвитку цього перспективного сегмента платіжної системи. Адже в такій ситуації, ряд установ випускає та організує обіг крипто валют фактично незаконно, що у разі зростанні їхнього обігу може призвести до дестабілізації грошово-кредитної системи. Тому необхідно врегулювання діяльності небанківських платіжних систем на законодавчому рівні з метою її легалізації. Причому основною метою

регулювання має стати забезпечення надійності і платоспроможності таких платіжних систем, а нав'язування засобів контролю за операціями користувачів потрібно уникати. Також потрібно врахувати досвід оподаткування криптовалют, що забезпечить додаткові джерела надходження до бюджету.

З огляду на те, що криптовалюта використовується у платіжних системах мережі Інтернет, і вільно перетинають державні кордони, сфера їх застосування має тенденцію до розширення, можна стверджувати, що вони набувають статусу світового платіжного засобу, що, своєю чергою, підводить до висновку про необхідність удосконалення їх регулювання на рівні міжнародного та європейського фінансового права, а не тільки на рівні національного законодавства. Крім того, їхня поява означає, що держава в сучасному світі може втратити монополію на випуск грошей, що може призвести до певної дестабілізації фінансової системи і, власне, підводить до необхідності перегляду теоретичних основ її побудови.

МІСЦЕ ТА РОЛЬ ПРОКУРАТУРИ В СИСТЕМІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Слухач 104 н.г.Джиба В.В.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, заступник начальника кафедри конституційного НАВС академії внутрішніх справ Хальота Андрій Іванович.

На сучасному етапі розвитку української державності відбувається остаточне оформлення механізму державної влади, що супроводжується проведенням ряду реформ, які визначають українську модель державного управління. Це стосується і правоохоронних органів, які традиційно відносяться до виконавчої гілки влади. Проте, в системі цих органів можна

виділити і такі, статус яких і досі не визначений, зокрема, до них належать органи прокуратури .

В сучасній юридичній науці України серед вчених-правознавців відсутній єдиний погляд на питання, що стосується місця прокуратури в системі державної влади. Це стало наслідком того, що ані Конституція України, ані Закон України «Про прокуратуру» не містить законодавчої відповіді на питання, до якої гілки влади відноситься прокуратура. У той же час проблема чіткого визначення місця прокуратури у системі гілок державної влади має не тільки теоретичне, але й практичне значення, оскільки з нього випливає розуміння ролі цієї інституції в системі стримань і противаг між гілками влади у правовій державі, якою відповідно до Конституції є Україна .

Спираючись на світову практику, серед вітчизняних науковців та працівників органів прокуратури вже давно дискутуються питання щодо місця органів прокуратури в механізмі державної влади. Зміст численних дискусій полягає в наступному: одні вважають, що прокуратура повинна примикати до законодавчої влади, як орган, який здійснює нагляд за дотриманням законів; інші - відводять їй місце в системі виконавчої влади, що реалізує закони; деякі навіть пропонують визначити місце прокуратури в президентській структурі; інші бачать прокуратуру в системі судової влади тощо .

Як можна прослідкувати з Конституції України, на прокуратуру, крім функцій забезпечення правопорядку та законності, які притаманні більшості правоохоронних органів, покладаються також виключні повноваження по здійсненню прокурорського нагляду та підтримці державного обвинувачення в суді. Таким чином, органи прокуратури займають специфічне місце в системі правоохоронних органів.

Зважаючи на це, деякі науковці пропонують утворення нових гілок влади, які існують об'єктивно не будучи офіційно закріплених законодавчо. Зокрема, багато науковців, які займаються проблемами державного будівництва, виділяють в

Україні контрольно-наглядову владу, спираючись на конституційну практику деяких країн світу, які останнім часом пішли шляхом закріплення цієї доктрини в Основних Законах. На думку В.В. Медведчука, доцільно поставити питання про створення в Україні такої особливої контрольно-наглядової влади, що сприяло би консолідації зусиль у цій дуже важливій сфері суспільного життя.

Також не можна не погодитися з точкою зору Миколи Руденка про те, що прокуратура існує не тільки серед державних органів, а й у свідомості громадян як захисниця їхніх прав. Вона інтегрована в соціальну, індивідуальну психологію і правову культуру нашого народу. Досвід свідчить про те, що прокурори не тільки ефективно стоять на сторожі чинних законів, інтересів держави і суспільства, а й активно захищають права конкретних осіб.

Із наведеного вище можна зробити висновок про те, що природа діяльності органів прокуратури зумовлює їх функціонування як окремої системи органів державної влади, які організаційно не належать до жодної з гілок влади, передбачених Конституцією України. Тому саме такий підхід знайшов відображення у тексті Конституції України, оскільки прокуратура України у державному механізмі виконує особливу, притаманну тільки їй функцію і ані за своїм походженням, ані за характером повноважень не належить до структури інших гілок влади .

Таким чином не виникає сумнівів, що прокуратура, займаючи гідне місце в системі державної влади України, виконує роль важливого елемента збалансування цієї системи. З огляду на це вважаємо за необхідне зберегти незалежний статус прокуратури у механізмі держави, а також наголошуємо на недоцільності штучного об'єднання її з іншими органами, навіть, зі схожою метою і напрямком діяльності в межах ілюзорної контрольто-наглядової влади .

ОКРЕМІ ЗАСАДИ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ТАКТИКИ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ НЕЗАКОННИМ ОБІГОМ НАРКОТИКІВ

Курсант 303 навчальної групи Дзюбенко Н.Г.

Науковий керівник: викладач кафедри криміналістики та судової медицини НАВС, к.ю.н. Атаманчук В.М.

Криміналістичну тактику як систему наукових положень і рекомендацій щодо організації та планування досудового і судового слідства, які розробляються на основі визначення оптимальної лінії поведінки осіб, прийомів провадження слідчих і судових дій, спрямованих на збирання і дослідження доказів та встановлення обставин, що сприяли вчиненню злочину встановили специфіку правових, психологічних та етичних засад криміналістичної тактики під час розслідування злочинів пов'язаних із незаконним обігом наркотиків.

Правильне визначення правових основ використання тактичних прийомів і рекомендацій є важливим залогом дотримання вимог законності при розкритті і розслідуванні злочинів.

З тактико-криміналістичним забезпеченням слідчих (розшукових) дій органічно пов'язані питання про їх законність (правовий аспект), моральність (етичний аспект) і врахування особливостей психіки учасників слідчих дій (психологічний аспект). Поведінку особи, яка здійснює досудове розслідування, визначає комплекс взаємопов'язаних вимог: кримінально-процесуальні норми вказують, за яким порядком і в яких формах повинно здійснюватись розслідування; положення криміналістичної тактики передбачають ефективні прийоми виконання завдань досудового розслідування; етичні норми дають можливість оцінити моральну застосовність обраних прийомів; врахування особливостей психіки учасників слідчих дій дає можливість визначити психологічну застосовність тактичних прийомів.

Етичними засадами криміналістичної тактики є моральні вимоги до поведінки особи, яка провадить досудове розслідування, та усіх інших його учасників. Мораль є одним із головних нормативних шляхів регулювання життєдіяльності суспільства та окремої людини, бо вона ґрунтується на загальнолюдських цінностях і забезпечується громадськими оцінками та впливом. Вчення про моральні норми людської поведінки утворює етику. Основними вимогами етики при розслідуванні злочину є об'єктивність, зорієнтованість лише на законні рішення за власним переконанням, стійкість перед різними сторонніми впливами, дотримання принципу рівності перед законом, тлумачення будь-якого сумніву на користь учасника слідчої дії.

Злочини в сфері обігу наркотичних речовин, хоча і з'явилися не так давно порівняно з іншими типовими правопорушеннями і з кожним роком набувають все більшої популярності та визнаності серед молоді.

ОПЕРАТИВНО - РОЗШУКОВА
ХАРАКТЕРИСТИКА ПРОТИДІЇ НЕЗАКОННОГО ОБІГУ
НАРКОТИЧНИХ РЕЧОВИН

Курсант 303 н.г. Дзюбенко Н.Г.

Науковий керівник: викладач кафедри спеціальної
техніки та оперативно-розшукового документування, кандидат
юридичних наук Марков М.М.

Нелегальний обіг наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів в Україні набуває все більш значних масштабів, стає досить серйозним соціальним чинником, який негативно впливає на стан здоров'я і благополуччя людей, розвиток суспільства в цілому. Різко збільшується кількість осіб, які незаконно вживають наркотики і психотропні

речовини. Швидкими темпами зростає число злочинів, пов'язаних з наркотичними засобами. Прогресуюче зловживання ними і різке зростання цін на такі засоби створюють сприятливі умови для формування організованих груп, які займаються нелегальним наркобізнесом. Стає реальністю включення у ці процеси міжнародної наркомафії та її злиття з внутрішніми злочинними угрупованнями, що призводить до появи, існування і розвитку наркомафії на території України. Все виразніше проявляється прагнення українських та іноземних наркоділців до "відмивання" наркогрошей у різних комерційних структурах, корумпування представників органів влади та управління.

В умовах соціально-політичної та економічної нестабільності перехідного періоду, складного морально-психологічного клімату в суспільстві, переоцінки соціальних орієнтирів у свідомості мас, зростання злочинності, особливо у молодіжному середовищі, розширення незаконного попиту на наркотичні засоби, психотропні речовини і прекурсори та їх протиправного пропонування на "чорному ринку" стають тією силою, що реально загрожує безпеці суспільства.

Масштаби та темпи поширення зловживання наркотиками і психотропними речовинами, широкий розмах їх нелегального обігу свідчать, що заходи, які вживалися правоохоронними органами у цьому напрямі, були недостатньо ефективними. Багато в чому це зумовлювалось тим, що боротьба з нелегальним обігом наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, у тому числі й зі зловживанням ними, не мала необхідного організаційного та правового забезпечення.

Велике занепокоєння викликає зловживання наркотиками, одержуваними з наркотико-вмісних рослин, що незаконно культивуються на території України, оскільки це створює реальну загрозу погіршення не тільки генотипу особи, а й генофонду суспільства в цілому. Проблеми пов'язані зі вживанням сучасних синтетичних засобів з наркотичною та психотропною дією, які створюються вченими-фармакологами і

виготовляються медичною промисловістю. Сучасні синтетичні ліки дають полегшення багатьом людям, які відчують потребу в них. Проте їх безладне і надмірне вживання є причиною занепокоєння наркологів. Відомо також, що ці препарати викликають залежність організму від них і досить часто стають предметом зловживання, а це, в свою чергу, народжує великі проблеми для системи охорони здоров'я та соціальні проблеми, пов'язані з проникненням таких медикаментів на "чорний ринок".

Не менш складні проблеми виникли з поширенням нелегального вироблення наркотично вмісної сировини з снотворного маку та конопель, виготовлення з неї кустарним способом не очищених наркотиків з досить небезпечними властивостями, а також виготовлення синтетичних речовин з наркотичною дією (прекурсорів) у підпільних лабораторіях з використанням різні хімікатів промислового та побутового призначення.

Ось чому одним з центральних завдань у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів є створення ефективного механізму правового контролю за діяльністю як юридичних осіб, так і громадян, які беруть участь у виробленні, розподілі, обігу, застосуванні та вживанні таких продуктів і торгівлі ними.

ВЗАЄМОДІЯ МІЛІЦІЇ Й НАСЕЛЕННЯ ЯК СТРАТЕГІЧНИЙ НАПРЯМ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПРАВОПОРЯДКУ

Слухач магістратури 104 н.г.Дитко О.О.

Науковий керівник: начальник кафедри управління та роботи з персоналом НАВС, доктор юридичних наук, доцент Охріменко І.М.

Зміни в сучасному українському соціумі, його економічний, політичний, духовний сферах закономірно впливають на процес формування нових взаємовідносин між державою, її інституціями та громадянським суспільством. Це стосується й такого державного інституту, як органи правопорядку. Міліція в Україні - це державний орган виконавчої влади, який покликаний захищати життя, здоров'я, права і свободи громадян, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань, стояти на варті правопорядку й законності. Як відображено в Законі України «Про міліцію», діяльність цієї структури ґрунтується на принципах законності, гласності, гуманізму, поваги до особи, соціальної справедливості, взаємодії з трудовими колективами, громадськими організаціями і населенням. Міліція інформує органи влади й управління, населення, засоби масової інформації про свою діяльність, стан громадського порядку та заходи щодо його зміцнення.

У системі державного управління органи внутрішніх справ посідають особливе місце. Це зумовлено насамперед тими функціями, які вони виконують у суспільному житті, їх значущістю, а також тим, що їхня діяльність здійснюється в реальному соціальному просторі при безпосередньому контакті з громадянами. Щодня працівник міліції вирішує складні професійні завдання, розв'язує непрості ситуації та конфлікти й не має права на помилку. Отже, ефективність діяльності органів правопорядку, рівень їхньої професійної компетентності

позначаються на соціально-психологічному стані суспільства, а також впливають на громадську думку щодо роботи міліції. Вочевидь, оптимізація роботи органів внутрішніх справ України, що ґрунтується на плідній співпраці з громадськими формуваннями й населенням, є актуальною проблемою.

Дослідження практики співробітництва представників органів правопорядку України та населення демонструє, що сьогодні процес взаємодії міліції та громадських об'єднань позитивно впливає на діяльність органів внутрішніх справ, з одного боку, й формування позитивного іміджу в очах населення - з іншого. Можна констатувати, що до цього часу розвиток співробітництва між міліцією та громадянами відбувався спонтанно, без належної організації й системного підходу. Заходи щодо залучення громадськості до правоохоронної діяльності проводилися, як правило, внаслідок гучних і резонансних подій із масштабними негативними наслідками для суспільного життя. Тому взаємодія міліції з громадськими формуваннями повинна плануватися й формуватися на ефективних науково обґрунтованих управлінських засадах. Звідси великого значення набувають державна стратегія й тактика протидії злочинності спільними зусиллями відомих інституцій та суспільства.

Однією з форм взаємодії між представниками органів правопорядку та населенням є створення умов (організація роботи, вибір ефективних форм функціонування громадських формувань тощо), які дали б змогу удосконалити діяльність правоохоронних органів загалом. Нині при Міністерстві внутрішніх справ сформовано Громадську раду, яка є постійно діючим колегіальним виборним консультативно-дорадчим органом. Вона створена для забезпечення участі громадян в управлінні державними справами, здійснення громадського контролю за діяльністю персоналу ОВС, налагодження ефективної взаємодії МВС із громадськістю, врахування громадської думки під час формування та реалізації державної політики. Налагоджено співпрацю не лише між представниками

апарату Міністерства і Громадською радою, а й між персоналом ОВС та пересічними громадянами.

У сучасному суспільстві побутує думка, що правоохоронні органи, які покликані охороняти громадський порядок, вести боротьбу зі злочинністю та іншими правопорушеннями, не потребують допомоги населення. Проте іноді саме громадяни, які стали свідками правопорушення або знають про запланований злочин, можуть надати представникам правоохоронних органів неоціненну допомогу у справі профілактики та розслідування злочинів, а також підтримання правопорядку на конкретній території (насамперед за місцем проживання громадян). Не випадково ж у більшості країн наголос у правоохоронній та правозахисній діяльності органів державного управління робиться передусім на запобіганні злочинам та іншим правопорушенням за допомогою громадськості.

У підсумку слід зазначити, що оптимізація взаємодії міліції з населенням у контексті правоохоронної діяльності має основну мету - надати нового імпульсу вітчизняним формам співпраці, які існували раніше, та запровадити перевірений часом зарубіжний досвід участі громадськості в правоохоронній та правозахисній діяльності. І найголовніше - своєчасне оперативне реагування правоохоронних органів на всі звернення громадян, безперечно, підвищить рівень довіри пересічних громадян до міліції.

ФОРМА ПРАВОЧИНУ

Курсант 3-го курсу Діденко М.Е.

Науковий керівник: доцент кафедри цивільного права і процесу НАВС, к.ю.н., доцент Бурлака О.С.

Волевиявлення учасників правочинів може здійснюватися усно і в письмовій формі. Загалом, сторони самі можуть обирати спосіб вираження волі, за винятками, встановленими законодавством. Вибір форми, таким чином, залежить від: а) волі учасників правочину і б) вимог щодо форми, встановлених законодавством.

Форма правочину дає можливість зафіксувати волю його учасників, підтвердивши реальність їх намірів щодо настання, зміни або припинення їх цивільних прав та обов'язків. Крім цього, письмова форма двостороннього правочину дає змогу з'ясувати зміст волевиявлення кожної із сторін.

Правочин породжує права і обов'язки за умови дотримання необхідної форми. Правочини можуть вчинятися усно, у письмовій формі, шляхом здійснення конклюдентних дій, мовчанням (бездіяльністю).

Усна форма правочинів полягає в тому, що сторони виражають волю словами (при зустрічі, по телефону), завдяки чому воля сприймається безпосередньо. У загальному вигляді правило про сферу застосування усної форми правочинів формулюється наступним чином: правочин, для якого законом або правочином сторін не встановлена письмова форма, може бути здійснена усно. Цим самим суб'єкти, які вчиняють правочин, надалі мають свободу вибору між усною і письмовою формами.

Операція, яка може бути здійснена усно, може відбуватися та кож шляхом здійснення особою конклюдентних дій. Конклюдентні дії (від лат. *Соп-сМеге* - укладати) - поведінка, за допомогою якої виявляється намір особи

вступити в правочин. Та к, опускаючи в а втомат гроші, особа виявляє волю на купівлю товару, що міститься в а втоматі.

Мовчання може мати правостворюючу силу, якщо законом або угодою сторін йому надається така властивість. Тільки в цих випадках мовчання свідчить про висловлення волі суб'єкта породити або допустити правові наслідки. Так, якщо орендар продовжує користуватися майном після закінчення строку договору при відсутності заперечень з боку орендодавця, договір вважається поновленим на тих самих умовах. Даний приклад цікавий і тим, що воля орендодавця на продовження орендних відносин виражається мовчанням, а воля орендаря на це виражається шляхом здійснення конклюдентних дій (продовженням користування орендованим майном).

Письмова форма дозволяє на йбільш адекватно, документально закріпити волю суб'єктів правочину і тим самим забезпечити докази дійсної спрямованості їх на мірів. За угодою суб'єктів можна втілити в письмову форму будь-який правочин, хоча за законом така форма і не обов'язкова для нього.

Письмова форма правочину означає, що воля осіб, які його здійснюють, закріплюється (об'єктивується) у документі, підписаному особою або особами, які вчиняють правочин, або на певним чином уповноваженими ними особами.

Для деяких правочинів письмової форми недостатньо для того, щоб вони були належним чином вчинені. Для цього є така зва на «складна письмова форма», хоча не всі правочини визнають цей термін, під яким мається на увазі нотаріальне посвідчення та державна реєстрація правочину.

На підставі викладеного можна з упевненістю сказати, що при укладенні правочинів необхідно дотримуватися форми укладення правочину за того, щоб такий правочин вважався дійсним.

FAR FROM KEEPING THE PEACE, NATO IS A
THREAT TO IT
НАТО ЯК ЗАГРОЗА ДЛЯ МИРУ

Дмитрієвський Богдан, 211 н.г. ФФПКМ
ННІПФСКМ НАВС.

Консультант з мови:ст.викл. кафедри іноземних мов
НАВСМарченко Ірина Володимирівна.

For the west's masters of war, it's a [good time to be in Wales](#). A military alliance that has struggled for years to explain why it still exists has got a packed agenda for its Newport summit. After 13 years of bloody occupation of Afghanistan and a calamitous intervention in Libya, the western alliance has got an enemy that at last seems to fit its bill. Swinging through the former Soviet republic of Estonia today, the US president [declared that Nato was ready to defend Europe from "Russian aggression"](#). Nato's secretary general, Anders Fogh Rasmussen - who insisted as Danish prime minister in 2003 that "Iraq has weapons of mass destruction ... we know" - has released satellite images supposed to demonstrate Russia has invaded Ukraine. Not to be outdone, the British prime minister has [compared Vladimir Putin to Hitler](#).

The summit is planning a rapid reaction force to be [deployed across Eastern Europe to deter Moscow](#). Britain is [sending troops to Ukraine for exercises](#). In Washington, Congress hawks are squealing appeasement and demanding action to give Ukraine "a more capable fighting force to resist" Russia. Any hope that today's talk of a ceasefire agreement by Ukraine's president might signal an end to the conflict was sunk when his prime minister, Arseny Yatseniuk - an [American favourite](#) in Kiev - described Russia as a "terrorist state" and, encouraged by Rasmussen, demanded that Ukraine be allowed to join Nato. It was precisely the [threat that Ukraine would be drawn into a military alliance hostile to Russia](#), despite the opposition of most Ukrainians and its then elected government that triggered this

crisis in the first place. Instead of keeping the peace, Nato has been the cause of escalating tension and war.

Which is how it's been since Nato was founded in 1949, it's often claimed the alliance maintained peace in Europe for 40 years, when in fact there is not the slightest evidence the Soviet Union ever intended to attack. After the USSR collapsed, the [Warsaw Pact](#) was duly dissolved. But Nato was not, despite having lost the ostensible reason for its existence. If peace had been the aim, it could have usefully been turned into a collective security arrangement including Russia, under the auspices of the United Nations. Instead, it gave itself a new "out of area" mandate to wage unilateral war, from Yugoslavia to Afghanistan and Libya, as the advance guard of a US-dominated new world order. In Europe it laid the ground for war in Ukraine by breaking a US pledge to Moscow and relentlessly expanding eastwards: first into ex-Warsaw Pact states, then into the former Soviet Union itself. But the "biggest prize", [as the head of US-funded National Endowment for Democracy put it last year](#), was ethnically divided Ukraine. After the EU made its military-linked association agreement with Ukraine exclusive of a Russian deal - and Ukraine's corrupt but elected president, who refused to sign it, was overthrown in a US-backed coup by any other name - it was scarcely paranoid for Russia to see the takeover of the neighbouring state as a threat to its core interests. Six months on, Moscow-backed eastern Ukrainian resistance to the Nato-backed nationalists in Kiev has become full-scale war. Thousands have died and human rights abuses have multiplied on both sides, as government troops and their irregular auxiliaries bombard civilian areas and abduct, detain and torture suspected separatists on a mass scale. The Ukrainian forces backed by western governments include groups [such as the neo-Nazi Azov battalion](#), whose symbol is the wartime Nazi stormtroopers' wolf's hook. The increasingly repressive Kiev regime is now attempting to ban the Ukrainian communist party, which won 13% of the vote at the last parliamentary elections. But then Nato, whose members have often included fascist governments in the past, has

never been too fussy about democracy. Evidence for its claims that Russian troops have invaded eastern Ukraine is also [thin on the ground](#). Arms supplies and covert intervention in support of the Donbass rebels - including special forces and state-backed irregulars - are another matter. But that's exactly what Nato powers such as the US, Britain and France have been busy doing all over the world for years, from Nicaragua to Syria and Somalia. The idea that Russia has invented a new form of "hybrid warfare" in Ukraine is bizarre. That's not to say the proxy war between Nato and Russia in Ukraine isn't ugly and dangerous. But it's not necessary to have any sympathy for Putin's oligarchic authoritarianism to recognise that Nato and the EU, not Russia, sparked this crisis - and that it's the western powers that are resisting the negotiated settlement that is the only way out, for fear of appearing weak. That [settlement will have to include](#) federal autonomy, equal rights for minorities and military neutrality as a minimum - in other words, no Nato. With the scale of bloodshed and the centre of political gravity in Kiev shifting to the right as Ukraine's economy implodes, only its western sponsors can make that stick. The alternative, after Crimea, is [escalation and disintegration](#). Nato likes to see itself as the international community. In reality it's an interventionist and expansionist military club of rich-world states and their satellites used to enforce western strategic and economic interests. As Ukraine shows, far from keeping the peace, Nato is a threat to it. by [Seumas Milne](#), [The Guardian](#)
www.theguardian.com/commentisfree/2014/sep/03/nato-peace-threat-ukraine-military-conflict

БОРОТЬБА З ЕКСТРЕМІЗМОМ В УКРАЇНІ

Курсант 303 н.г. Добрянський М.А.

Науковий керівник: старший викладач кафедри спеціальної техніки та оперативно-розшукового документування, кандидат юридичних наук Ємець О.М.

Екстремізм (від латин. *extremis* - крайній) означає прихильність у політику й ідеології крайнім поглядам і діям. Екстремізм визначається як "прихильність до крайніх заходів і поглядів (звичайно в політику)". Екстремізм у політичному змісті означає прагнення вирішувати проблеми, досягати поставленої мети із застосуванням найрадикальніших методів, включаючи усі види насильства і терору. Політичний екстремізм допускає пропаганду і використання насильства, інших радикальних засобів для досягнення будь-якої політичної мети, не обов'язково націоналістичного характеру. Політичний екстремізм може мати різну ідеологічну спрямованість (фашистську, сепаратистську та ін.), і виявлятися в сферах національних відносин, релігійних віровчень, міжпартійної або внутріпартійної боротьби, зовнішньої і внутрішньої політики. До екстремізму приводять різні фактори: соціально-економічні кризи, падіння життєвого рівня населення, деформація політичних інститутів і структур влади, тоталітарний характер політичного режиму, придушення владою опозиції, переслідування інакомислення, національний гніт, прагнення окремих груп прискорити рішення своїх проблем, політичні амбіції лідерів та ін. Екстремізм - соціально-політичне явище, одна з форм політичної боротьби, що характеризується запереченням сформованих державних, суспільних інститутів та структур, а також прагненням підірвати їх стабільність або знищити для досягнення власних владних устремлінь, як правило, силовими методами.

Екстремісти використовують різні методи боротьби: від ненасильницьких (пропаганда, масові виступи і страйки) до

різного ступеня легітимності насильницьких (організовані безладдя, страйки, цивільна непокор, терористичні акти, методи партизанської війни та ін.). Часто дії екстремістів характеризуються крайньою агресивністю і небажанням йти на компроміси.

З міжнародних позицій поняття екстремізму (і відмежування від тероризму) вживається в Шанхайській конвенції про боротьбу з тероризмом, сепаратизмом і екстремізмом.

Проведення профілактичних заходів з метою недопущення проявів екстремізму та порушень громадського порядку на території України і громадської безпеки вимагає розроблення державної програми, яка передбачала б участь всіх державних органів у її втіленні в життя. Особливою має стати роль і громадських організацій у зазначеному питанні. З метою силового впливу на порушення громадського порядку та громадської безпеки, які відбуваються внаслідок дій екстремістських організацій, мабуть, є доцільним створення окремих спеціальних підрозділів, до яких би входили представники Служби безпеки України, МВС України та інших силових структур. Особлива увага повинна приділятися засобам масової інформації, телебаченню та радіо, адже вплив засобів масової інформації на свідомість громадян є значним і правильно побудована діяльність силових структур разом з засобами масової інформації може знизити ризик виникнення масового безладу.

L'EXPOTATION RUSSE DU TERRORISME EN UKRAINE (REVUE DE LA PRESSE) РОСІЙСЬКІ ТЕРОРИСТИ НА УКРАЇНІ (ОГЛЯД ПРЕСИ)

Дубань Тарас 206 н.г. ФПФПС ННІПФСКМ НАВС.
Консультант з мови: професор кафедри іноз.мов НАВСШемякіна
Наталія Володимирівна.

Les mercenaires qui partent pour le Donbass signent un contrat à durée déterminée. Avant que les bureaux militaires russes n'aient commencé leur phase active de recrutement, il y avait même des contrats d'une semaine, du genre *"allez-y pour une semaine, voyez comment ça se passe et si cela vous va, restez-y."* La plupart des contrats vont de un à trois mois. La traversée de la frontière n'est pas toujours facile, le renouvellement répété du contingent a des conséquences négatives sur l'esprit guerrier, mais la rotation est cependant nécessaire pour éviter les désertions. Bien sûr, cela est impossible pour ceux qui sont au feu ou dans des villes assiégées, comme Gorlovka.

La majorité des terroristes retournent dans la zone de l'opération antiterroriste après un court repos : des vacances tous frais payés en Crimée pour qu'ils n'aient pas l'idée de revenir chez eux. Au bout du 2ème ou 3ème retour au front, le combattant change de statut, il devient *"vétéran expérimenté"*. Il y a dans les groupes de combattants un noyau qui n'est jamais renouvelé : ce sont les commandants, les spécialistes du GRU et du FSB (ils travaillent sous couverture), les éléments déclassés qui n'ont ni domicile ni famille en Russie et les criminels recherchés sur le territoire de la Fédération russe.

Combien coûte un terroriste ? *"100 dollars par jour"*. Pour la plupart des russes et des ukrainiens, cette somme est le rêve de

toute une vie. Cela ne concerne pas, bien sûr, les spécialistes qui peuvent recevoir jusqu'à 300 dollars par jour. Toutefois, on constate qu'en fonction du groupe auquel ils appartiennent, certains combattants "*de base*" peuvent ne recevoir que 50, voire 20 dollars. C'est souvent fonction de la durée de leur engagement et de l'organisation qui les a recrutés. Quelles garanties ont ces terroristes ? Aucune. C'est une guerre secrète et l'intervention directe de la Russie ne doit jamais être révélée. Aucun papier ne se trouve entre les mains du mercenaire, en dépit du fait qu'il a signé toute une pile de documents (promesse de silence, preuves qu'il n'était pas dans le Donbass, mais quelque part dans le cercle arctique ou en Sibérie à extraire du gaz ou dans la Kolyma à chercher de l'or), ce qui permet de pouvoir affirmer ultérieurement devant un tribunal qu'il est mort là-bas, qu'un ours l'a tué et qu'il ne reste plus rien de lui. Cela est très pratique pour le recruteur : l'argent n'étant remis qu'à la fin du contrat, si le mercenaire est tué, il n'a rien à payer. La disparition du terroriste est donc tout bénéfice pour lui. Les caissiers du FSB ou d'autres organisations gouvernementales qui sont chargés de régler les paies et les primes en profitent alors pour s'accorder des "*honoraires*" sur ces sommes non-versées. Et même si le combattant revient du front, rien ne les empêche de prélever un "*pourboire*", comment le mercenaire pourrait-il prouver qu'il s'est battu dans le Donbass ?

Voilà pourquoi cette machine gigantesque qui approvisionne l'est de l'Ukraine en hommes et en armement a tout intérêt à voir se prolonger le conflit. La guerre permet à ces "*services*" d'engranger des sommes qui iraient en temps de paix à des programmes sociaux ou à l'organisation de toutes sortes d'*Olympiades*. Il y a parfois des conflits autour du contrat. C'est en arrivant dans le Donbass que le mercenaire apprend que "*100 dollars par jour*", c'est par jour de combat. Pas de combat, pas d'argent ou beaucoup moins. Il découvre aussi, après un certain temps, que ses camarades ne reçoivent pas la même somme que

lui. Qu'un recruté local gagne moins, c'est dans l'ordre des choses, mais que lui, un Russe de telle ville ait moins que cet autre Russe qui vient d'une autre ville, c'est inacceptable

Les primes ne sont payées qu'aux spécialistes hautement qualifiés : snipers, pointeurs-artilleurs, canonniers de blindés ou tireurs lance-missiles. Leur paie par jour est la même, mais elle est augmentée de primes pour chaque soldat ukrainien tué, chaque blindé touché ou chaque position gagnée. Catégories des mercenaires. Il y a 3 sortes de mercenaires : la chair à canon, les combattants et les spécialistes. (Les centres de recrutement russes n'utilisent pas ces termes, mais le sens est le même).

Le besoin de **spécialistes** se fait de plus en plus sentir avec les progrès techniques en matière d'armement, mais former des conducteurs de tanks, des artilleurs régleurs, des snipers, des poseurs de mines et des sapeurs nécessite plus d'un mois. Et cela, dans le meilleur des cas, si « l'étudiant » a déjà quelques notions de math, de physique ou de chimie et un niveau intellectuel suffisant. Dans la catégorie des **combattants** se trouvent les recrues qui ont déjà participé à des campagnes de guerre. La préférence des enrôleurs va à ceux qui ont été sur les points chauds de la planète (Tchéchénie, Géorgie, Serbie ...) et non aux militaires de carrière, car ceux-là ne connaissent que la vie de garnison, les exercices sur polygone et, ce qui est sans doute le plus important, ils n'ont pas l'expérience de la torture et de l'assassinat. Si les candidat n'entrent dans aucune des deux catégories précédentes, qu'ils sachent ou non démonter une kalachnikov en 30 secondes, ils servent de **chair à canon**, et ce sont les plus nombreux, qu'ils soient ukrainiens ou venus de Russie.

Le SBU a rendu publiques les photos de 10 militaires russes arrêtés par l'armée ukrainienne. Ils appartiennent à la division des troupes aéroportées de l'armée russe. Lors de leur interrogatoire, ils ont déclaré venir de Kostroma et être arrivés en train il y a une semaine à Rostov. Ils ont été mis en alerte à 3 heures du matin le 24 août et ont reçu l'ordre de se mettre en colonne de marche avec quelques dizaines de blindés. Seul l'officier en charge du

commandement a été informé que ses hommes devaient pénétrer sur le territoire ukrainien en "régime silence radio" en direction d'Ilovaïsk. Lors de leur arrestation, ces soldats portaient des uniformes russes sans chevron ni signe distinctif. Il y a 3 sortes de mercenaires : la chair à canon, les combattants et les spécialistes. (Les centres de recrutement russes n'utilisent pas ces termes, mais le sens est le même).

ЗЛОЧИННІСТЬ У МІСЦЯХ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

Курсант 308 навчальної групи Жельман В.І

Науковий керівник: професор кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права, кандидат юридичних наук, доцент Кальченко Т.Л.

Термін «пенітенціарний» (від лат. Роепіїепіаіи - каєння, розкаяння, виправлення) відносяться до виконання покарання і виправно-трудова впливу на осіб, які вчинили кримінальне правопорушення. Злочинність в Україні характеризується незмінним зростанням практично у всіх сферах життя за винятком місць позбавлення волі. Пенітенціарна злочинність тотожна злочинності засуджених в місцях позбавлення волі, тобто це ідентичні поняття, адже коли мова йде про в'язницю, колонії то застосовується поняття "пенітенціарний".

Злочинність у місцях позбавлення волі слід розглядати як складне, негативне соціально-правове явище, що являє собою специфічний різновид рецидиву і виражається в сукупності заборонених кримінальним законом діянь, вчинених засудженими, які відбувають покарання за попередній злочин у виправних закладах. Вчинення ними злочинів саме під час відбування покарання, в умовах посиленого нагляду показують вперте небажання дотримуватися правил людського гуртожитку.

Кримінально-правова структура місць позбавлення волі характеризується відносною стабільністю. Усіх їх можна поділити на три групи. Основна маса злочинів припадає на першу групу: втеча з місця позбавлення волі або з-під варти і злісна непокора вимогам адміністрації виправних установ, які загалом складають більше половини усіх учинених у місцях позбавлення волі злочинів. Другу (за кількісними показниками) групу становлять злочини, пов'язані з незаконним обігом наркотичних або інших заборонених речовин, предметів, зброї. Третю, хоча й меншу за кількісними показниками, але небезпечнішу за видами, групу становлять насильницькі злочини: умисні вбивства, замах на вбивство, умисні тяжкі тілесні uszkodження, хуліганство, погроза або насильство.

За деякимикримінологічними показникамиструктури злочинності в місцях позбавлення волі більшість злочинів учиняються у колоніях середнього і максимального рівнів безпеки, що пояснюється контингентом засуджених, видами вчинених злочинів, строками покарання, наявністю кримінального середовища тощо.

Запобігання злочинності у місцях позбавлення волі є частина профілактичних зусиль у масштабах всього суспільства у боротьбі зі злочинними проявами і перш за все з агресивною злочинністю. Чим вище рівень насильства в країні, чим більше жорстокості присутній у конфліктах між окремими людьми і соціальними групами, тим більше небезпечний цей рівень у виправних установах.

Викорінення насильства серед засуджених - принципово нездійсненне завдання так само, як і ліквідація злочинності. Проте цілком реально знизити його рівень, зменшити число найбільш тяжких злочинів проти особи. Зробити це можна в ході реорганізації виправної системи в країні, а також проведення спеціальних заходів, націлених саме на блокування причин, що породжують агресію серед позбавлених волі.

СЛІДИ РУК ЛЮДИНИ ТА СУЧАСНІ СПОСОБИ ЇХ ВИЯВЛЕННЯ

Курсант 304 навчальної групи Загороднюк С.В.

Науковий керівник: старший викладач кафедри криміналістики та судової медицини НАВС, к.ю.н. Вакулик О.О.

При вчиненні будь-якого злочину на місці події, як правило, залишаються різноманітні сліди. Такими слідами є, наприклад, відбитки пальців рук.

Сліди пальців рук людини зі свого криміналістичного значення займають перше місце в групі слідів-відображень, що пояснюється не тільки частотою їх виявлення на місці події, а й тим, що з їх допомогою вдається коротшим шляхом прийти до розшуку і викриття злочинця. Подібна можливість обумовлена будовою шкіри на пальцях рук і особливими властивостями папілярних візерунків, наявних на кінцевих фалангах пальців рук.

Ще в I тисячолітті до н.е. в Китаї і Вавилоні існували уявлення про унікальність відбитків пальців кожної людини. Відбитки пальців робили на глиняних табличках і печатках, а в Персії в XIV ст. відбитками пальців «підписували» різні державні документи. У 1686 році італійський вчений М. Мальпігі, професор анатомії Університету Болоньї класифікував папілярні візерунки на кінчиках пальців людини. Він вперше довів, що лінії утворюють три типи візерунків - дугові, петльові та завиткові. У 1877 році англійський службовець В.Гершель, встановив, що папілярні візерунки на руках людей відрізняються між собою за особливостями будови і не змінюються протягом усього життя. Будь-які спроби знищити або змінити цей шар, так само, як і пересадити шкіру, виявляються марні: візерунок не можна стерти. Ним же і було вперше згаданослово «дактилоскопія». Дактилоскопія - спосіб пізнання людини за відбитками пальців (у тому числі по слідах

пальців і долонь рук), заснований на неповторності малюнка шкіри.

Характерним для всіх робіт раннього періоду розвитку криміналістики є та обставина, що автори (у найбільш виразному виді - І.Н. Якимов) наполегливо стверджують, що одне з головних значень слідів злочину для розслідування складається у можливості ідентифікації за ними предмету, що залишив слід. Проте в ту пору, методика такого роду досліджень не була науково розроблена, автори обмежувалися лише вказівками на найпростіші, примітивні прийоми. Виключення складають зведення про сліди рук, методика і техніка дослідження яких на ідентичність на той час уже знаходилася на досить високому рівні у дактилоскопії. Розробляючи системи карної реєстрації по будівлі шкірних візерунків пальців, представники дактилоскопії приділяли увагу і техніці виявлення слідів пальців і методиці їхнього дослідження на ідентичність.

Виявлення, фіксація та вилучення слідів рук з метою їх використання для розшуку злочинців та розслідування злочинів - важливе завдання спеціаліста-криміналіста під час огляду місця події і проведенні експертиз. Для того, щоб оволодіти прийомами та засобами виявлення, фіксації та дослідження слідів, потрібно розуміти не тільки юридичну суть явищ, в результаті яких виникають сліди, але й їх природничо-наукову основу. Існує декілька методів виявлення слідів пальців рук:

Оптичний (візуальний) метод. За його допомогою виявляються видимі і слабо видимі сліди, в тому числі об'ємніпофарбовані пилові, а також потожирові сліди на глянцевиx поверхнях. Метод заснований на посиленні видимості слідів за рахунок створення найбільш вигідних умов освітлення і спостереження.

Виявлення слідів рук порошками. Спосіб фарбування малопомітних і виявлення невидимих слідів рук є запилення їх порошком. Висока ефективність методу визначається також широким використанням сучасних порошків як у чистому вигляді, так і в суміші або в поєднанні з іншими методами.

Виявлення слідів рук парами йоду. За допомогою йоду можна виявити сліди рук на папері, склі, металі, дереві пластмасі. Особливо результативним цей метод при дослідженні волокнистих, не глянцевиx поверхонь. Він дає позитивний результат щодо предметів, покритих різними мінеральними маслами.

Метод окопчування. За принципом дії на речовину сліду, розглянутий спосіб аналогічний дії звичайних порошоків. Осідаюча на слід кіптява являє собою дрібний порошок з розмірами частинок нижче звичайно використовуваних. Для фарбування застосовуються різні речовини дають дрібно структурні кіптява: нафталін, камфора, пінопласт, соснова скіпка.

Виявлення слідів рук рідкими барвниками. Рідкі барвники - це спеціально виготовлені 1-2-процентні розчини анілінових фарб у воді або звичайні чорнило і туш. Поверхню паперу за допомогою пензлика або паперового помазка покривають шаром фарби, потім надлишок останньої видаляють струменем води.

Хімічні методи. Виявлення слідів таким методом відбувається в результаті реакції між окремими складовими частинами потожирової речовини і реактивом, що викликає їх фарбування. В якості фарбувальних реактивів найбільш часто застосовували азотнокисле срібло, нінгідрін і алоксан.

Сучасні методи виявлення слідів рук:

флуоресцентні порошки, у складі яких є люмінофори, при взаємодії з ультрафіолетовими освітлювачами добре виявляються.

DFO (1.8. Діазафлюорен - 9-один). DFO взаємодіє з амінокислотами і є флуоресцентним аналогом нінгідріна (2,5 рази краще виявляє слід ніж нінгідріном). Використовується для обробки пористих поверхонь і особливо ефективний для паперу.

ціаноакрилат (обкурювання суперклеєм). Пари ціаноакрилату (суперклею) полімеризуються в присутності

водних парів і деяких інших компонентів потожирових виділень, утворюючи відносно тверді білясті сліди.

чорний амід. Чорний амід реагує з протеїнами містяться в крові, утворюючи при цьому пофарбовані в чорний колір слід. Використовують тільки для прояву слідів, пофарбованих кров'ю і відрізняється високою чутливістю. Застосовують на непористих і слабо пористих поверхнях.

Суттєво просунулися вперед експерти-криміналісти, коли почали працювати з цифровими фотоапаратами. Виявлені сліди пальців рук знімають на електронні носії, так як в цьому випадку зображення вище і вони швидко запускаються в роботу по дактилоскопічним облікам. І поки йде звичний процес вилучення слідів пальців з місця злочину (а це запилення, нанесення на дактилоплівку, фотодрук, занесення в комп'ютер), розкриття злочину здійснюється по «гарячих» слідам.

ПОПЕРЕДЖЕННЯ ТА РОЗСЛІДУВАННЯ КРАДІЖОК

Курсант 303 н.г. Засуха І.А.

Науковий керівник: викладач кафедри спеціальної техніки та оперативно - розшукового документування, кандидат юридичних наук Марков М.М.

Гарантована Конституцією України та Законом України “Про власність” охорона приватної власності, її захист від злочинних, особливо корисливих посягань була й залишається одним з найважливіших завдань правоохоронних органів.

Основний Закон України проголошує непорушність права приватної власності та недоторканність житла від протиправних посягань. Ці положення мають принципове значення, бо безпека й недоторканність визнаються надзвичайними соціальними цінностями в умовах

революційного оновлення нашого суспільства, формування демократичної, правової держави.

Крадіжки - найбільш поширені та небезпечні злочини, що посягають на державне, колективне та особисте майно громадян. Відповідно до ст. 185 КК України, крадіжка - таємне викрадання чужого майна. Ступінь суспільної небезпеки цих злочинів значно підвищується, коли вони вчиняються у вигляді злочинного промислу крадіями-рецидивістами чи особами, які ухиляються від суспільне корисної праці, або неповнолітніми, які об'єдналися в організовані злочинні групи з метою систематичного вчинення крадіжок.

Одним з елементів характеристики крадіжок є обстановка, в якій готуються і вчиняються ці злочини. Крадіжки належать до групи злочинів, місце вчинення яких локалізується просторово і здебільшого обмежене невеликою площею (ділянкою місцевості, приміщенням тощо).

Визначення предмета крадіжки під час розслідування конкретного злочину сприяє встановленню інших його елементів, зокрема, окремих характеристик особи злочинця, обстановки вчинення тощо. Так, орієнтування злочинця на місці крадіжки, швидкість і цілеспрямованість дій при виборі схованок і відборі коштовностей свідчать про достатню поінформованість (обізнаність) злочинця про місце знаходження предметів, які його цікавлять. Найбільш інформативним джерелом в оперативно-розшуковій характеристиці крадіжок виступають відомості щодо способів вчинення злочинів даного виду. За останні роки крадіжки державного, колективного й особистого майна набули рис організованої і професійної спрямованості, відрізняються кваліфікованими способами їх вчинення, що включають різноманітні дії по підготовці до крадіжки, безпосередньому заволодінню матеріальними цінностями (майном), а також приховуванню слідів злочинного посягання.

Для своєчасного виявлення, попередження, припинення, швидкого і повного розслідування розглянутого виду злочинів

має неоцінені знання: кримінально-правова характеристика даного виду злочину, способів, за допомогою яких крадії проникають у квартири під час вчинення крадіжок, характеристика осіб, які вчиняють квартирні крадіжки, дії працівників карного розшуку під час розслідування квартирних крадіжок, оперативна робота по даному виду злочину, документування злочинної діяльності. Вивчення практичної діяльності оперативних підрозділів свідчить про поновлення кримінального професіоналізму серед крадіїв, знання ними прийомів і методів роботи органів внутрішніх справ України, високої технічної озброєності. Суттєвим елементом оперативно-розшукової характеристики таких злочинів є стійкість їх антигромадської поведінки, не бажанням слідувати загальноприйнятим нормам моралі і права, які прийняті в суспільстві і державі. Недооцінювання можливостей крадіїв приводить до поразки, необхідно виходити з того, що вони розумні і хитрі, а під час вчинення злочинів, вони використовують і застосовують весь наявний у них арсенал, який вони набули для вчинення злочинів.

ВСЕСВІТНЯ ТРАНСФОРМАЦІЯ ПРАВА ПІД ВПЛИВОМ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ: ЗАГАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ

Студент КМ 2-А курсу Освітньо-кваліфікаційного рівня
«Магістр» за спеціальністю «Правознавство» Іванюк Андрій
Миколайович.

Правові системи світу майже ніколи не існували ізольовано одна від одної. Навіть у віддалених закутках історії, людство так чи інакше перебувало у культурному контакті. Право ж, як явище соціальне, перебувало у нерозривному процесі постійних змін з розвитком людства. Воно ускладнювалося структурно, збільшувало масштаби та сфери

впливу та що дуже важливо - видозмінювалося на фоні міжкультурних взаємовідносин. Така трансформація проходила у виді різних форм: насильницькі завоювання та подальше насадження права переможного суспільства, запозичення високих правових здобутків менш розвиненими державами у більш розвинених, правове закріплення міжнародних відносин, тощо. За умов технологічного прогресу, інтеграція та процес «зближення» культур лише посилюється та надає величезний пласт новітніх для правового регулювання відносин. Право, свого роду, намагається наздогнати швидко прогресуюче суспільство та розширюється у максимально можливих межах.

Історична ретроспектива надає великий масив прикладів впливу глобалізаційних процесів на право. Здебільшого, це приклади силової домінації над окремими суспільствами та подальша розбудова правової системи метрополії. Саме за такої схеми виникла та набула нечуваних масштабів система римського права, яка перейняла ряд правових досягнень ще у грецьких філософів та за результатами свого існування зчинила вплив на право більшої половини світу. Істотним постає також і приклад колонізаторів Північної та Південної Америки, що розповсюдили там європейську культуру та право, а в майбутньому набули незалежності та розбудували якісно нові та демократичні правові системи. Системний погляд вглиб історії також дає зрозуміти, що на суттєві зміни правових систем впливала соціально-культурна та ідеологічна ситуація. Так, середньовічне право європейських держав деформувалося під сильним впливом християнства, що часто призводило до фактичної легалізації кримінального покарання за інакодумство з метою закріплення влади окремих церковних еліт. Не можна оминати і право революційних рухів 19-20 століття, що породили правову доктрину комунізму, за моделлю якого існував СРСР, своїм прикладом продемонструвавши які докорінні зміни в правовій системі територіально великої та культурно-різноманітної держави можуть бути впроваджені для реалізації тих чи інших ідей. І хоча в 1991 р. СРСР зник, право

бувших держав членів все ще носить дуже схожий характер, а ряд східних держав все ще йде розвитком комуністичної ідеології та розбудови відповідного правового поля. Не слід забувати також і широкий розвиток інституту прав людини та тенденції 20 століття щодо правового закріплення рівноправ'я жінок та чоловіків, а також представників усіх рас планети.

Науково-технічний прогрес та ряд нових, актуальних ідей людства поступово змінюють погляд на звичні речі. Відтак, в правових системах розвинених держав все більше приділяється уваги правовому захисту навколишнього середовища та тварин. Чиста екологія та біологічне різноманіття - цінності вже визнані за закріплені світовим співтовариством. В більшості держав закріплене гуманне відношення до тварин (як домашніх так і світських). Втім, це далеко не всі вимоги більшості природоохоронних рухів і фактичного обсягу прав не розширює, а декларативна гуманність може трактуватись по-різному. Майже по всьому світу продовжується використання тварин в наукових експериментах та в звіроводстві (вирощування та забій тварин з метою отримання шкіри та хутра), зростають масштаби м'ясодобувної промисловості, але ряд європейських країн (Швейцарія, Швеція, Австрія та ін.) ведуть політику по поступовій забороні експлуатації тварин та збільшенні кола їх прав.

Наукові досягнення людства поставили законодавців перед необхідністю закріплення ряду суттєво нових відносин, які виникли лише при ваговому розвитку науки та техніки. Результатами такої правотворчості стали такі новітні галузі в правових системах світу як інформаційне, авіаційне, космічне, медичне, міграційне (у відносинах фармацевтики, генетичних досліджень, тощо), транспортне та інші. Суттєво розширились усі інші, традиційні, галузі права. Цивільне право системно збільшило розмір інститутів авторського права у зв'язку з бурхливим розвитком медійних технологій; кримінальне право розширило список злочинів кіберзлочинністю та всіма іншими можливими проявами порушень в інформаційних мережах

(комп'ютерні технології стали як засобом так і власне об'єктом злочину).

Відтак, очевидним видається той факт, що глобалізація трансформує правову систему як теоретично складне та системне поняття у всіх можливих його частинах. Під впливом прогресивних ідей та громадських рухів процес трансформації права прискорюється завдяки інформаційній інтегрованості світу, що невинно зростає. Світові тенденції охоплюють локальні середовища швидше завдяки сучасним технологіям та змінюють правову ідеологію населення (при цьому правова культура зростає також із-за зростаючого рівня доступу до законодавства). Самі по собі новітні технології (та інші здобутки сучасності) також виступають об'єктом правового регулювання, закріплення чого розширює систему законодавства. Швидко ростучий пласт міжнародного права, чим особливо характерна глобалізація на даному етапі, також вносить суттєві зміни до правової реальності окремих регіонів. Особливо це стосується новітніх наддержавних об'єднань, які відрізняються від звичайних міжнародних організацій великим обсягом делегованих ним державами функцій, складною системою власних органів та власних правових джерел, обов'язкових для всіх країн-членів (ЄС, АСЕАН, УНАСУР, АС). Сучасне право змінюється в якості засобу вирішення глобальних проблем та потреб людства та прогресивна міжнародна співпраця постає цінним важелем в даному процесі.

ПОСАДОВІ ЗЛОЧИНИ: ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ

Курсант 306 навчальної групи Іващенко В.В.

Науковий керівник: доцент кафедри економічної безпеки, кандидат юридичних наук, доцент Томма Р.П.

Відповідно до Конституції України органи державної влади та місцевого самоврядування, їх службові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Ці положення Конституції поширюються на всіх без винятку службових осіб, незалежно від того, чи є вони представниками законодавчої, виконавчої або судової гілок влади, виконують свої службові обов'язки у державному чи громадському апараті, в органах місцевого самоврядування або на окремих підприємствах, в установах чи організаціях. Не має також значення службове становище особи, відомча чи галузева належність органу, сфера його діяльності, характер та обсяг повноважень або форма власності, на підставі якої створені та функціонують підприємства, установи і організації. Виконання службовими особами своїх службових функцій на підставі, в межах і у порядку, передбачених Конституцією, законами та іншими нормативними актами України, забезпечує нормальну діяльність на всіх рівнях управління.

На сучасному етапі з'являються нові види службової злочинної діяльності, пов'язані з економікою, банківською сферою, із використанням широкого спектру передових технологій. Спостерігається зростання міжнародної та вітчизняної організованої злочинності. Подолання цих негативних проявів сьогодні практично неможливе без усвідомлення суспільством реальних масштабів загрози і сприяння у боротьбі з ними громадськості, наукової спільноти, і представників криміналістики зокрема.

В сучасних умовах масштаби і темпи зростання службової злочинності стали одним із істотних факторів, що

визначає криміногенну ситуацію в країні. Отримали широкий розвиток зловживання політичною та економічною владою, корупція (в т.ч. і хабарництво) в системі державного управління, службові розкрадання.

Істотні зміни відбулися і в криміногенних ознаках службової злочинності. З одного боку, усе більш поширеною стала її корислива спрямованість, інтенсивно формуються її найбільш небезпечні - організовані - форми. Однією із тенденцій сучасної злочинності є намагання кримінального середовища втягнути в свою діяльність державний апарат, проникнути в структури влади і управління. З другого боку, бюрократія і деградація владних структур призвели до їх бездіяльності, до припинення або неналежного виконання останніми своїх елементарних управлінських функцій.

Службові злочини привертають до себе увагу і з точки зору їх соціальної оцінки як злочинів підвищеної небезпеки, що породжують різні негативні наслідки в різних сферах життя суспільства, як деліктів, які серйозно відображаються на репутації органів влади і довірі до них населення. Службове зловживання посягає на діяльність органів державної влади, місцевого самоврядування, інтереси державної служби, а також породжує в суспільстві явище всюдозволеності, підриває віру законослухняних громадян в те, що їх права та інтереси взагалі можуть бути захищені.

Загальновизнано, що зловживання в сфері службової діяльності вважаються невирішеною проблемою у світовому правовому просторі. Ці зловживання впливають на економіку і політику, право та ідеологію не тільки малорозвинених держав, а й світових лідерів. Нині і практики, і вчені погоджуються з думкою про те, що абсолютне викорінення зловживань у службовій сфері, мабуть, неможливе. Наразі головним завданням є локалізація цих протиправних явищ, зменшення їх обсягу та галузей існування.

BAN KI- MOON: NO MILITARY SOLUTION TO
UKRAINE CRISIS
ПАН ГИ МУН: НЕ ІСНУЄ ВІЙСЬКОВОГО
ВИРІШЕННЯ КРИЗИ В УКРАЇНІ

Івашук Олег, 206 н.г. ФПФПС ННПФСКМ НАВС.
Консультант з мови:доцент кафедри іноз.мов НАВС
Г алдецька Ірина Г ригорівна.

The UN secretary general, [Ban Ki-moon](#), has warned western powers "there is no military solution" to the Ukraine crisis, after the government in Kiev accused Russia of launching a "great war". As Nato prepares to upgrade its combat readiness in eastern Europe, Ban said he was greatly concerned at developments in Ukraine and wanted to avoid further deterioration to "a very chaotic and dangerous situation". "I know the European Union, the Americans and most of the western countries are discussing very seriously among themselves how to handle this matter. What is important at this time is that they should know there is no military solution in this. There should be a political dialogue for a political solution, that is the more sustainable way," Ban said. His comments came after European-mediated talks on the fast-escalating crisis opened on Monday behind closed doors in the Belarusian capital, Minsk, attended by Ukraine government, separatist and Russian envoys. The rebels have launched a major counter-offensive in recent days that the Ukrainian government and its western allies claim is backed by Russian forces - a charge Moscow denies.

Ukraine's defence minister, Valeriy Heletey, vowed to "immediately mount defences against Russia, which is trying not only to secure positions held by terrorists before but to advance on other territories of Ukraine". "A great war arrived at our doorstep, the likes of which Europe has not seen since World War II," he posted on Facebook, warning of "tens of thousands of deaths". Russian agencies quoted rebel representatives at the Belarus meeting demanding that Kiev provide the separatist regions of Donetsk and

Lugansk with a "unique procedure" that would let them integrate closer with Russia. The developments came a day after the Russian president, Vladimir Putin, said for the first time that the issue of "statehood" should be discussed in talks on the crisis in the east, where fighting has killed more than 2,600 people since mid-April. Incoming EU chief diplomat, the Italian foreign minister Federica Mogherini, outlined to the European parliament's foreign affairs committee her view of the Ukraine crisis along with other international issues. On the ground, Kiev said its forces south of the rebel hub of Luhansk were forced to retreat from the local airfield and a nearby village after withstanding artillery fire and fighting a Russian tank battalion. "There is direct, overt aggression against Ukraine from the neighbouring state," Ukraine's president, Petro Poroshenko, said. The retreat marked the latest setback for Ukrainian troops, which had been closing in on rebels in Donetsk and Lugansk until about a week ago, when the insurgents opened a new front in the south. Since then, the rebels' lightning offensive has forced Ukrainian army units to abandon numerous positions to gear up for the defence of the south-east, in particular the strategic port city of Mariupol, which had been peaceful for months after government troops routed the rebels in May. AFP correspondents said the presence of the Ukrainian army in the region had visibly decreased in recent days.

A senior Ukrainian security official told AFP that Russia's goal was to "destabilise [Ukraine] and create a land corridor to Crimea", the Black Sea peninsula annexed by Moscow in March but connected to Russia only by an old and overloaded ferry link. Kiev and the west have repeatedly accused Russia of direct involvement in Ukraine, with Nato saying last week that Russia had more than 1,000 of its troops deployed in Ukraine and 20,000 massed along the border. Rights activists in Moscow say that up to 15,000 Russian soldiers have been sent across the Ukrainian border over the past two months. Russia has repeatedly denied helping the insurgency, with its foreign minister, Sergei Lavrov, declaring that "there will be no military intervention [in Ukraine]". The EU warned Moscow that it

would impose fresh sanctions unless it reversed course in the crisis within a week. Putin responded that he hoped "common sense will prevail" and urged the bloc to "work together normally" with Moscow.

www.theguardian.com/world/2014/sep/02/ban-ki-moon-no-military-solution-ukraine

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

Курсант 206 н.г. Іващук О.В.

Науковий керівник: професор кафедри конституційного та міжнародного права, кандидат юридичних наук, доцент Пелих Н.А.

Злочини проти особистих прав людини заподіюють шкоду невід'ємним правам людини, властивим йому в силу факту свого існування (особистим правам). При цьому треба обмовитися, що дуже багато інших злочинів з міжнародного кримінального права самим безпосереднім чином порушують найважливіші права людини (на життя, фізичну недоторканність, особисту свободу і т.д. - наприклад, у злочинах проти безпеки людства, військові злочини, але в названих діяннях особисті права і свободи розцінюються як додатковий об'єкт посягання. До злочинів проти особистих прав ми пропонуємо відносити тільки ті, в яких основним безпосереднім об'єктом буде те чи інше право людини, гарантоване йому Міжнародним Стандартом ООН.

Особливістю джерельної бази є те, що воно стосується практично всіх основних інститутів міжнародного кримінального права (в силу того, що людина визнана вищою цінністю в сучасному світі). Її утворюють: Загальна декларація

прав людини від 10 грудня 1948 року. Міжнародний Пакт про економічні, соціальні і культурні права від 16 грудня 1966 року. Міжнародний Пакт про громадянські і політичні права від 16 грудня 1966 року. Конвенція щодо рабства від 25 вересня 1926 року. Додаткова Конвенція про скасування рабства, работоргівлі та інститутів і звичаїв, подібних з рабством від 7 вересня 1956 року. Конвенція про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок від 18 грудня 1979 року. Конвенція про боротьбу з торгівлею людьми і з експлуатацією проституції третіми особами від 12 березня 1950 року. Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або принижуючих гідність видів поводження і покарання від 10 грудня 1984 року.

До злочинів проти особистих прав і свобод людини, прямо передбачених міжнародним кримінальним правом, слід, зокрема, віднести наступні:

- злочини, пов'язані з встановленням атрибутів власності на людину, тобто це рабство і работоргівля;
- торгівля людьми без мети звернення в рабство (в першу чергу, жінками і дітьми);
- сексуальна експлуатація (у тому числі звідництво, схиляння і спокушання інших осіб з метою експлуатації проституції третіми особами);
- злочини, що виражаються в нелюдських або принижуючих гідність видах поводження і покарання (зокрема, застосування тортур).

До міжнародних організацій, які здійснюють захист прав і свобод людини належать: Організація Об'єднаних Націй як основний суб'єкт протидії порушень прав людини є універсальна міждержавна міжнародна організація, яка допомагає державам світу знаходити шляхи врегулювання проблем і суперечок і вирішувати нагальні завдання, з якими повсякденно стикаються люди. Основою діяльності ООН є Статут - міжнародний договір, згідно з яким держави-члени ООН зобов'язуються, зокрема, приймати спільні заходи, спрямовані на заохочення і захист прав людини в усьому світі. Генеральна

Асамблея - приймає декларації, конвенції з питань прав людини. Економічна і Соціальна Рада уповноважується робити рекомендації з метою заохочення поваги та дотримання прав людини та основних свобод для всіх, а також створює комісії в економічній і соціальній сферах і щодо заохочення прав людини.

Комісія з прав людини - контролює за дотриманням прав людини в усьому світі. Комітет із прав людини, наділений повноваженням розглядати скарги від окремих осіб або груп осіб про порушення прав. Європейський суд з прав людини, розглядає лише конкретні скарги про порушення прав людини, з тим, щоб встановити, чи дійсно були допущені порушення вимог міжнародного права.

Таким чином, права людини існують, як це визначено у Загальній декларації прав людини та цілому ряді міжнародних актів з прав людини. Вони визнані, принаймні, формально - більшістю держав і лягли в основу конституцій багатьох країн. Але реальність сьогоденного світу далека від ідеалів, відбитих у Загальній декларації. Для деяких повна реалізація прав людини є далекою і недосяжною метою. Забезпечувати дотримання навіть міжнародних актів з прав людини нелегко, а на розгляд скарги можуть піти роки і величезна сума грошей. Ці міжнародні акти виконують обмежувальну функцію, але тільки їх недостатньо для забезпечення адекватного захисту прав людини, про що свідчить жорстока реальність порушень, скоєних щодня. По всьому світу дискримінація досягла жахливих масштабів. Тисячі людей опинилися в місцях позбавлення волі за вираження своїх переконань. Катування та позбавлення волі за політичними мотивами, нерідко без судового розгляду, поширені повсюдно, це відбувається з мовчазної згоди навіть в деяких демократичних країнах. Організації, що займаються правами людини, мають своєю метою, з одного боку, розробку міжнародних стандартів здійснення прав людини, а з іншого - запобігання злочинних, масових і грубих порушень. З метою запобігання та припинення

злочинних порушень прав людини міжнародне товариство розробило ряд конвенцій, що покладає індивідуальну кримінальну відповідальність на осіб, які здійснюють подібного роду акти.

ПРОТИДІЯ ТЕРОРИЗМУ: СОЦІАЛЬНИЙ ТА ПОЛІТИЧНИЙ АСПЕКТИ

Курсант 309 навчальної групи Іскра М.О.

Науковий керівник: начальник кафедри кримінології
такримінально-виконавчого права, кандидат юридичних наук,
доцент Василевич В.В.

Сучасний тероризм - це небезпечне системно-соціальне явище ХХІ століття, зумовлений системною кризою світового суспільного розвитку. Людство має усвідомити весь масштаб нових загроз своїй безпеці, а відтак визначити адекватні методи і засоби протидії цим загрозам. Для реалізації цього вельми непростого завдання необхідно, передусім, вийти на новий рівень політичного мислення. Й ініціатива тут має належати світовій науковій спільноті, провідним міжнародним інститутам.

Передусім необхідно переглянути форми і методи антитерористичних дій, що досі практикуються. І нині вони обмежуються переважно військовими, поліційними, розвідувальними та іншими організаційно-обмежувальними заходами. Цей стандартний набір силових методів виявився, як засвідчили події останніх років, м'яко кажучи, малоефективним.

Отже, назріла потреба сформувати нову філософію глобальної безпеки. На підтримку нашої тези процитуємо офіційний документ: „Будь-яке вагоме визначення безпеки не може відтепер обмежуватися воєнною тематикою; необхідно визнати необхідність інтегрального підходу до умов, які породжують нестабільність суспільств і деградацію особистості.

Зважмо у зв'язку з цим: міжнародна терористична організація „Аль-Каїда” з її численними філіями, скоріш ідеологічними, ніж організаційними, де-факто набуває своєїрідної міжнародно-інституалізаційної легалізації. Вона прагне перетворитися на впливовий суб'єкт формування нового світоустрою. То ж чи може світова спільнота ігнорувати таку тривожну обставину? І що нас чекає в недалекому майбутньому?

Перемоги у боротьбі з міжнародним тероризмом можна добитися хіба лише тоді, коли буде виявлено соціальні об'єкти масових збуджень, а також усвідомлено, що „це не стільки військова, скільки ідеологічна, соціальна й моральна сила”, яка руйнує серця і свідомість людей. Ось чому провідну роль має відігравати „пропаганда цінностей, ідеалів, ідей”.

Збройна боротьба з тероризмом навіть могутніх у воєнному відношенні держав стає безперспективною з багатьох причин. Одна з них полягає в тому, що збройне вторгнення на територію суверенних держав для ліквідації терористичних угруповань може сприйматися як військова агресія. Армійські і цивільні втрати, що постійно зростають, викликають роздратування громадянського суспільства як в країнах-нападниках, так і в країнах, що зазнали нападу. Тривалі воєнні дії, хай навіть і антитерористичного спрямування, стають серйозним конфліктогенним фактором, і тоді „активи боротьби з тероризмом перетворюються на пасиви, оскільки ті шари населення, що підтримували США та інших членів антитерористичної коаліції, стають їхніми противниками. Це, зокрема, засвідчують коментарі експертів у зв'язку з недавно оприлюдненими окремими розділами таємної доповіді американських спецслужб про тенденції глобального тероризму. Аналітики одностайні у своїх висновках: військова кампанія США проти Іраку спричинила посилення в цій країні екстремізму, там виникли численні нові терористичні угруповання, що посилює загрозу для всього світу.

Для США беззаперечним імперативом залишаються воєнні акції, оскільки, як вважається, саме вони сприяють встановленню міжнародного порядку „на пріоритеті односторонніх дій та їх спроможності до таких дій”. У європейському підході наголос робиться на певних структурно - організаційних перетвореннях, спрямованих на створення безпечного середовища. Саме цим характеризується концепція безпеки ЄС, яка остаточно сформувалась після подій 2004 року в Мадриді, коли масштабна терористична атака засвідчила, що Європа для міжнародного тероризму стала реальною мішенню. „Як об’єднання 25 держав з населенням понад 450 мільйонів чоловік і з внутрішнім валовим продуктом, що становить чверть світового ВВП, Європейський Союз неминуче стає глобальним гравцем... і має бути готовим нести свою частину відповідальності за глобальну безпеку”, говориться в одному з головних документів, присвячених цій проблемі . В цілому Рада Європи напрацювала солідну правову базу протидії міжнародному тероризму. Ця база ґрунтується на принципах, згідно з якими з тероризмом необхідно боротися, дотримуючись прав людини, її свобод та верховенства права.

Україна нині набуває рис нового, цивілізованого формату розвитку. Та водночас держава обтяжена деструктивними соціальними проблемами, які містять значний терогенний потенціал. За таких умов заходи системної регуляції суспільних відносин, спрямованих на зниження рівня потенційних загроз та нейтралізацію живильного середовища для екстремістських настроїв, набувають важливого значення. Певним кроком на цьому шляху може стати Національна програми протидії тероризму та екстремізму.

НЕГЛАСНІ СЛІДЧІ (РОЗШУКОВІ) ДІЇ

Курсант 303 н.г. Каганець М.В.

Науковий керівник: викладач кафедри спеціальної техніки та оперативно-розшукового документування, кандидат юридичних наук Марков М.М.

Слідчі (розшукові) дії є діями спрямованими на отримання (доказів або перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні) порядок проведення слідчих дій закріплено Кримінальним процесуальним кодексом України (глави 20-21 розділ 3), законом України про Міліцію “Про Службу безпеки України”. “Про оперативну-розшукову діяльність”, Інструкцію про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні та іншими нормативно правовими актами. Найважливіші обмеження на діяльність органів уповноважених на проведення слідчих дій накладає конституція України (ст.29-32).

Підставами для проведення слідчої дії є наявність достатніх відомостей, що вказує на можливість досягання її мети.

Таким чином, слідчі дії це регламентовані нормами процесуального права та здійснювальні в рамках кримінально процесуального провадження у повноваженою на те особою, а також забезпечуванні заходами державного примусу та супроводжувальні необхідним документуванням процесуальні дії, які являють собою комплекс пізнавальних засвідчувальних операцій, спрямованих на отримання, дослідження і перевірку доказів.

Основу слідчих дій складають окремі методи пізнання візуальне спостереження, розпитування, сприйняття, пошук, порівняння, відтворення, дослідження, які супроводжуються закріпленням одержаної доказової інформації чи висновків дослідження в відповідних процесуальних документах.

Кожна слідча дія є не тільки засобом пізнання. Засобом збирання, дослідження та перевірки доказів, а й виступає як акт правозастосовної діяльності.

Система слідчих дій передбачає такі процесуальні форми здійснення пізнавальних дій, які включають в себе всі необхідні та допустимі методи пізнання і у своїй сукупності дають можливість становлення об'єктивної істини.

Слідчі дії слід відрізняти від негласних слідчих дій, які хоч і є їх різновидом, проте відомості про факт та методи їх проведення не підлягають розголошенню.

Негласні слідчі (розшукові) дії, є різновидом слідчих дій проте відомості про факт та методи їх проведення не підлягають розголошенню. Проводяться у випадках, якщо відомості про злочин та особу яка його вчинила, не можливо отримати іншим способом.

Будь-які слідчі (розшукові) або негласні слідчі (розшукові) дії, проведені з порушенням цього правила, є недійсними, встановлені внаслідок них докази - недопустимими.

Усі слідчі (розшукові) дії проводяться за наявності підстав:

Правова підстава це сукупність передбачених кримінально-процесуальним законом, що дають право слідчому, прокурору, суду, проводити ту або іншу слідчу дію.

Фактична підстава - це наявність достатніх відомостей, що диктують слідчому, прокурору, суду необхідність виконання конкретних дій в інтересах встановлення істини у Кримінальному провадженні.

ПРАВОВІ ПІДСТАВИ ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Здобувач наукової лабораторії з проблем досудового розслідування НАВС Карпіка Сергій Михайлович.

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор Чернявський С.С.

Особливу роль під час прийняття рішення про проведення слідчих (розшукових) дій відіграють правові підстави, які включають правову норму, якою передбачено певну слідчу (розшукову) дію, наявність у суб'єкта повноважень на її проведення, прийняття рішення про необхідність проведення слідчої (розшукової) дії певній процесуальній формі та порядку, визначеному КПК України, дотримання часового періоду, в який виникає право на їх проведення.

Так, під час досудового розслідування дозволяється проведення лише слідчих (розшукових) дій, передбачених кримінальним процесуальним законодавством, тобто, лише тих, які входять до системи слідчих (розшукових) дій, визначених чинним КПК України.

До суб'єктів, уповноважених на провадження слідчих (розшукових) дій, належать: слідчий, якому розслідування кримінального правопорушення доручено начальником слідчого підрозділу (у порядку п.2 ст.39 КПК України); слідчий, який входить до складу слідчо-оперативної групи, під час виїзду на місце події; керівник слідчого підрозділу, користуючись повноваженнями слідчого (пп.6 п.2 ст.39 КПК України); прокурор, який здійснює нагляд за проведенням досудового розслідування у формі процесуального керівництва, (п.2 ст.36 КПК України); співробітники оперативного підрозділу (п.п.5 п.2 ст.36, п.п.3 п.2 ст.40 КПК України); слідчий органу досудового розслідування під час виконання доручення у порядку п.6 ст.218

КПКУкраїни;слідчі, які входять до складу слідчо-оперативної групи, створеної для розслідування тяжких, особливо тяжких злочинів та резонансних кримінальних правопорушень;службовою особою органу внутрішніх справ, уповноваженою на проведення слідчих (розшукових) дій у режимі відео конференції (ст.232 КПКУкраїни);керівник дипломатичного представництва чи консульської установи України, капітан судна України на повітряному, морському чи річковому судні (п. 3 ст. 214 КПКУкраїни);слідчим суддею у порядку, передбаченому ст. 225 КПКУкраїни;слідчим у рамках міжнародного співробітництва під час виконання клопотання про надання міжнародної правової допомоги у кримінальному провадженні.

Всі рішення про спрямування кримінального провадження, у тому числі про проведення слідчих (розшукових) дій, слідчий приймає самостійно (п.5 ст.40 КПКУкраїни), у той же час ряд рішень про проведення слідчих (розшукових) дій потребують обов'язковогосанкціонування зі сторони прокурора чи слідчого судді.

Обов'язковим елементом правової підстави виступає процесуальний документ, який є відображенням рішення про необхідність проведення певної слідчої (розшукової) дії.Єдина вимога до рішення про проведення кожної слідчої (розшукової) дії щодо обов'язкового винесення письмової постанови відсутня, проте, хід і результати кожної слідчої (розшукової) дії в обов'язковому порядку фіксуються у відповідному протоколі (ст.ст. 103,104 КПКУ). У той же час рішення щодо необхідності проведення ряду слідчих (розшукових) дій приймаються у вигляді постанови прокурора (огляд трупа, пов'язаний з ексгумацією, опитування особи) або ухвали слідчого судді (обшук, огляд житла чи іншого володіння особи, примусове залучення особи до проведення медичної або психіатричної експертизи) за клопотанням слідчого.

Іншою правовою підставою проведення слідчої (розшукової) дії є наявність у особи, щодо якої проводиться

вказана дія, певного визначеного законодавством статусу (потерпілого, підозрюваного).

Важливим для прийняття рішення про проведення слідчих (розшукових) дій є часовий період, в який можливе їх проведення. Так, останні проводяться лише у конкретному кримінальному провадженні, тоді як проведення слідчих (розшукових) дій до внесення відомостей про вчинення кримінального правопорушення до ЄРДР не допускається (п.3 ст.214 КПК України), окрім проведення огляду місця події у невідкладних випадках. Не допускається проведення слідчих (розшукових) дій після зупинення досудового розслідування (ст.280 КПК України), окрім тих, які спрямовані на встановлення місцезнаходження підозрюваного. Іншим часовим періодом, з порушенням якого пов'язано недійсність слідчих (розшукових) дій та недопустимість отриманих під час їх проведення доказів, є їх проведення після закінчення строків досудового розслідування (п.8 ст.223 КПК України).

ÖSTERREICHISCHER AUSSENMINISTER ÜBER DIE
KRISE IN DER UKRAINE МІНІСТР ЗАКОРДОННИХ
СПРАВ АВСТРІЇ ПРО КРИЗУ В УКРАЇНІ

Курсант 304 н.г. ННПФЕКП НАВСКася Павло.
Консультант з мови:старший викладач кафедри
іноземних мов НАВСЖукевич Ірина Петрівна.

Seit der Unabhängigkeitserklärung der Ukraine hatten
Österreicher eine ausgezeichnete Position in diesem
Land.Österreicher waren unter den Ersten, die sie als Staat
anerkannten, eine Botschaft eröffneten und auch durch die Geschichte
der Monarchie zumindest im Westen einen guten Platz in Erinnerung
hatten.

In der Ukraine hat sich das Engagement der EU, das Drängen von Außenminister Sebastian Kurz auf konsequentes und geschlossenes Vorgehen gelohnt: Nach der brutalen Gewaltwelle mit Dutzenden Toten ist eine Einigung aller Parteien unterzeichnet worden, die neue, viel kritisierte Verfassung der Ukraine wurde zurückgenommen.

Indessen hat sich die Lage in der Ukraine, besonders auf dem Osten und der Krim, dramatisch zugespitzt. Der Außenminister Sebastian Kurz nimmt dazu Stellung. Vor allem muss es jetzt darum gehen, einen Krieg zu vermeiden. Die EU hat das jüngste Vorgehen Russlands klar verurteilt, die Tür aber nicht zugeschlagen. Kurz: "Aber Gespräche führen heißt nicht, dass alles akzeptiert wird. Wenn Russland nicht zu einem Einlenken bereit ist, dann wird es Sanktionen geben".

Wichtig ist nun ein bedachtsames Vorgehen beider Konfliktseiten. So muss einerseits Russland die Souveränität der Ukraine anerkennen, gleichzeitig muss die Ukraine Provokationen gegenüber Moskau unterlassen, denn: "Putin agiert nach der Devise, wo Russen leben, ist Russland".

„Ich halte die Situation für brandgefährlich, es braucht ein sofortiges Ende der gegenseitigen Provokation. Das ist ein untragbarer Zustand. Die Russen müssen die Souveränität der Ukraine anerkennen und einhalten!“

Der Bundesminister Sebastian Kurz betonte in einer ersten Reaktion auf den am 19. September in Minsk im Rahmen der trilateralen Kontaktgruppe bestehend aus Ukraine, Russland, der OSZE und Vertretern der Separatisten vereinbarten Aktionsplan "Dieser Aktionsplan ist ein weiterer wichtiger Schritt hin zu einer Festigung des Waffenstillstandes. Wichtig ist nun die rasche und volle Umsetzung des Aktionsplans. Vor allem dem Abzug aller ausländischen Soldaten und Söldner sowie der Kontrolle der russisch-ukrainischen Grenze kommt dabei große Bedeutung zu. Daran wird sich messen lassen, wie ernst es Moskau und den prorussischen Aufständischen mit dem Frieden ist". Angesichts des Artilleriebeschusses von Mariupol betonte Kurz weiteres, "Die

Rebellen und Moskau stehen auch in der Verantwortung, alle Gruppierungen zur Einhaltung des Waffenstillstands zu verpflichten. Die Menschen in der Ostukraine haben ein Recht darauf, dass die Kampfhandlungen nicht wieder aufflammen und die dafür Verantwortlichen sachlich und vernünftig Friedensverhandlungen führen". In diesem Sinn sei auch das vom ukrainischen Parlament am 16. September beschlossene Gesetz über einen Sonderstatus von Donezk und Lugansk ein wichtiger Schritt hin zu einer nachhaltigen und friedlichen Lösung.

Die EU setzt sich dafür ein, dass die Situation in der Ukraine nicht weiter eskaliert und sich die Situation endlich entspannt. „Kurzfristig gibt es zwei Prioritäten: Frieden und Waffenruhe sowie humanitäre Hilfe für all jene, die betroffen sind im Osten der Ukraine.“ (Sebastian Kurz)

Die Handlungsweise von Russland, vor allem von Präsident Putin, ist für Sebastian Kurz inakzeptabel. Russland habe mit der Annexion der Krim das Völkerrecht gebrochen. Er fordert daher jegliche Form der Unterstützung der Separatisten durch Russland oder Waffenlieferung sofort zu unterlassen. Daher sind auch die verhängten Sanktionen gegen Russland notwendig.

„Es ist selbstverständlich eine Entscheidung der Ukraine, aber ich denke, dass im militärischen Bereich eine Neutralität oder Blockfreiheit eine Chance wäre. Für Österreich etwa war das ein erfolgreicher Weg.“(Sebastian Kurz). Wie sich die Ukraine in Zukunft weiterentwickle, hängt von der Ukraine selbst ab.

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ КОЛА ФАКТІВ, ЯКІ МОЖУТЬ БУТИ ВСТАНОВЛЕНІ СУДОМ У ПОРЯДКУ ОКРЕМОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Здобувач кафедри цивільного права і процесу НАВС, суддя Апеляційного суду Київської області Кашперська Тамара Цезарівна.

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор, заступник начальника кафедри цивільного права і процесу Бичкова С.С.

Як слушно зазначає С.Я. Фурса, установлення юридичних фактів у порядку цивільного судочинства має важливе значення, оскільки сприяє реалізації конституційних прав громадян, як-от: права на соціальний захист у разі втрати працездатності, годувальника, у старості, на захист власності, інтересів, які впливають із правового становища суб'єктів цивільних, сімейних, трудових та інших правовідносин. Найчастіше заінтересовані особи звертаються до суду за встановленням юридичних фактів, коли відсутні необхідні правовстановлювальні документи і судові рішення є єдиним засобом захисту їхніх інтересів для подальшої реалізації суб'єктивних прав. Від наявності чи відсутності юридичних фактів залежить виникнення, зміна або припинення особистих чи майнових прав громадян.

Під фактами, що мають юридичне значення, розуміють дії і події, що відповідно до закону тягнуть за собою настання певних правових наслідків.

Відповідно до п. 5 ч. 2 ст. 234 ЦПК України справи про встановлення фактів, що мають юридичне значення, розглядаються в порядку одного із видів непозовного цивільного судочинства - окремого провадження. При цьому як

у п. 1 своєї Постанови від 31.03.1995 р. № 5 «Про судову практику в справах про встановлення фактів, що мають юридичне значення» роз'яснив Пленум Верховного Суду України в порядку окремого провадження розглядаються справи про встановлення фактів, якщо: згідно з законом такі факти породжують юридичні наслідки, тобто від них залежить виникнення, зміна або припинення особистих чи майнових прав громадян; чинним законодавством не передбачено іншого порядку їх встановлення; заявник не має іншої можливості одержати або відновити загублений чи знищений документ, який посвідчує факт, що має юридичне значення; встановлення факту не пов'язується з наступним вирішенням спору про право.

Цивільне процесуальне законодавство України регламентує приблизний перелік фактів, які можуть бути встановлені судом в порядку окремого провадження. Так, відповідно до ч. 1 ст. 256 ЦПК України суд розглядає справи про встановлення факту: 1) родинних відносин між фізичними особами; 2) перебування фізичної особи на утриманні; 3) каліцтва, якщо це потрібно для призначення пенсії або одержання допомоги по загальнообов'язковому державному соціальному страхуванню; 4) реєстрації шлюбу, розірвання шлюбу, усиновлення; 5) проживання однією сім'єю чоловіка та жінки без шлюбу; 6) належності правовстановлюючих документів особі, прізвище, ім'я, по батькові, місце і час народження якої, що зазначені в документі, не збігаються з ім'ям, по батькові, прізвищем, місцем і часом народження цієї особи, зазначеним у свідоцтві про народження або в паспорті; 7) народження особи в певний час у разі неможливості реєстрації органом державної реєстрації актів цивільного стану факту народження; 8) смерті особи в певний час у разі неможливості реєстрації органом державної реєстрації актів цивільного стану факту смерті; 9) смерті особи, яка пропала безвісти за обставин, що загрожували їй смертю або дають підстави вважати її загиблою від певного нещасного випадку внаслідок надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру.

Наведений перелік фактів, які можуть бути встановлені судом в окремому провадженні, не є вичерпним. Судом можуть бути встановлені й інші факти, від яких залежать виникнення, зміна або припинення особистих немайнових чи майнових прав фізичних осіб, якщо законом не передбачено іншого порядку їх встановлення. Так, наприклад, у порядку окремого провадження можуть бути встановлені: факт визнання батьківства або материнства у разі смерті особи, яка вважала себе батьком або матір'ю дитини, за умови, що запис вчинено за встановленими законом правилами (ст.ст. 130, 132, 135 СК України); факт прийняття спадщини, місця відкриття спадщини (ст.ст. 1221, 1268 ЦК України) тощо.

Крім того, як визначено у п. 1 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 31 березня 1995 р. № 5 «Про судову практику в справах про встановлення фактів, що мають юридичне значення» суд може встановлювати факти, які й за іноземним законодавством тягнуть за собою правові наслідки для заявника, якщо рішення суду необхідне заявникові для застосування у відносинах із громадянами інших держав (наприклад, для вирішення питання про наявність права на спадщину у особи, яка законодавством України не віднесена до кола спадкоємців за законом).

ФІНАНСОВА ПІРАМІДА ЯК СПОСІБ ШАХРАЙСТВА: ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ

Слухач магістратури НАВСКедрова Д.В.

Науковий керівник: начальник кафедри економічної безпеки НАВС, к.ю.н., доцент Герасименко Л.В.

З давніх часів суспільство вдавалося до застосування прийомів обману при регулюванні фінансових відносин. Найкращим засобом практичного застосування цих дій виявилися цілеспрямовані професійні дії, що згодом отримали

назву “шахрайство». Одним зі способів вчинення шахрайства є фінансова піраміда

Представники економічної науки під фінансовою пірамідою розуміють ситуацію, що виникає у зв’язку із залученням коштів від інвесторів у певний інвестиційний проект, коли поточна прибутковість цього проекту є нижчою за ставку залучення інвестицій, і тому частина виплат за внесками інвесторів здійснюється не з прибутку проекту, а із залучених коштів нових інвесторів. Закономірним підсумком цієї діяльності є банкрутство проекту та збитки останніх інвесторів.

Зазвичай фінансові піраміди реєструють як суб’єкти господарювання (фінансові установи), що залучають кошти особи для фінансування певного проекту. Якщо реальна прибутковість проекту є нижчою за обіцяні інвесторам доходи або взагалі відсутня, тоді частину засобів нових інвесторів спрямовують на виплату дивідендів попереднім. Закономірним підсумком цієї ситуації є неминуча фінансова неспроможність проекту і збитки останніх інвесторів. Практика показує, що після краху піраміди вдається повернути не більше 10-15 % залучених коштів. Адже зібрані засоби організатори “піраміди” не спрямовують на придбання ліквідних активів, а відразу використовують для виплат першим учасникам, реклами й особистого збагачення. Чим довше функціонує піраміда, тим меншим є відсоток можливого повернення коштів у разі її ліквідації.

В економічному підході важливим є те, що природа фінансової піраміди та шахрайства має спільну основу. Водночас принцип “піраміди” в економічній доктрині є цілком правомірним варіантом організації фінансово-господарської діяльності. Класичними пірамідами є банк, інвестиційний фонд, кредитна спілка, проект мережевого маркетингу та ін. В основі “легальної” піраміди є кошти, залучені від вкладників для їх використання у високодохідному бізнесі.

Слід виокремити низку ознак, за якими можна відмежувати шахрайство від реального інвестиційного проекту на етапі залучення коштів інвесторів, зокрема:

- головним завданням організаторів фінансової піраміди є залучення нових інвесторів, участь яких забезпечує нові прибутки проекту, тобто сума залучених від інвесторів коштів перевищує розмір прибуткової вартості, який забезпечує певний інвестиційний проект;

- наявність активної реклами в ЗМІ, що обіцяє виплату дивідендів за процентною ставкою, розмір яких значно перевищує середні показники (оскільки фінансова піраміда реальної фінансово-господарської діяльності не здійснює, головну увагу організаторів спрямовано на використання PR-технологій);

- використання обладнаних у технічному відношенні офісів у престижних районах міст, проведення пафосних презентацій, налагоджена система роботи з клієнтами;

- непрозора сфера діяльності, тобто учасники фінансової піраміди не можуть перевірити характер інвестиційного проекту та спрямування залучених коштів, метою діяльності фінансової піраміди є проекти в інших країнах чи сферах діяльності, що не підлягають контролю з боку держави, інвесторам називають імена організаторів або ж фігурують невідомі прізвища, зокрема іноземних громадян (як правило, організатори фінансових пірамід посилаються на конфіденційність діяльності їх проекту або використовують терміни, значення яких не зрозуміло пересічним громадянам, та в будь-якому разі відмовляються надати для перевірки фінансові документи компанії);

- використання кількох компаній, які приховують фінансову піраміду, кількаразова їх реорганізація, зміна організаційно-правових форм, юридичної адреси, офшорна реєстрація компаній;

- створення переконливої легенди капіталовкладень, ілюзії глибокого аналізу та наукового обґрунтування інвестиційної політики, використання документів прикриття,

зокрема щодо підтримки проекту органами державної влади, потужними фінансовими установами, зокрема відомими міжнародними організаціями;

- виплата дивідендів та повернення залучених коштів на початковому етапі діяльності фінансової піраміди (стадія “розкрутки”) з метою формування в інвесторів впевненості в надійності проекту (інвестор, який вклав невелику суму на незначний термін та отримав її назад з процентами, переконується у платоспроможності компанії, надалі від регулярно збільшує суми і термін вкладів, розповсюджуючи інформацію серед потенційних інвесторів).

Таким чином, фінансову піраміду слід розглядати, по-перше, як спосіб шахрайства, що забезпечує реалізацію злочинного наміру шахраїв, і водночас як інструмент одержання прибутку професійними менеджерами завдяки залученню коштів інвесторів.

ВЗАЄМОДІЯ СЛІДЧИХ ОРГАНІВ З
ОПЕРАТИВНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ
НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ У
КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Курсант 302 н.г. Кемський О.В.

Науковий керівник: доцент кафедри СТ та ОРД Шевчук
О.Ю.

Згідно з Конституцією України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в нашій державі найвищою соціальною цінністю. На сторожі цих конституційних положень стоять правоохоронні органи та органи судової влади, які покликані вживати заходів щодо захисту та відновлення порушених прав і свобод громадян.

Успішне виконання завдань кримінального провадження багато в чому залежить від того наскільки повно

використовуються можливості вказаних правоохоронних органів. Разом з тим, недостатньо мати лише потенціал певних державних структур, потрібна чітка узгодженість їх діяльності.

Необхідність взаємодії між слідчим та уповноваженими оперативними підрозділами взагалі та безпосередньо під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій підкреслюється ще й різними формами їх діяльності. Слідчий виконує процесуальні функції, а уповноважений оперативний підрозділ ще й оперативно-розшукові. Поєднання цих двох функцій призводить в практичній діяльності до одержання позитивних результатів.

Ураховуючи те, що поняття негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному процесуальному законодавстві з'явилася з прийняттям нового кримінального процесуального кодексу тільки у 2012 році, тому взаємодія між зазначеними суб'єктами здійснюється не на належному рівні.

Проблемами практичного характеру, труднощі координації та взаємодії не обмежуються. На сьогоднішній день на теоретичному рівні також не вирішено чимало питань. Зокрема щодо поняття взаємодії слідчих органів та оперативних підрозділів під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, її форм та принципів. Та й у законодавстві України існують певні положення, які потребують додаткового вивчення, перегляду та доопрацювання.

Під формою взаємодії слідчих органів з оперативними підрозділами під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні слід розуміти передбачений законодавством комплекс засобів та способів співробітництва, систему зв'язків і правовідносин суб'єктів, що наділені різною компетенцією й не знаходяться у відносинах адміністративного підпорядкування, які виникають та реалізуються в процесі узгодженої діяльності з метою вирішення у кримінальному провадженні питань, котрі потребують застосування спеціальних знань. Форми взаємодії

поділяють на процесуальні (нормативно-правові) та непроцесуальні (організаційно-тактичні).

Найбільш ефективними і поширеними саме на практиці є такі форми взаємодії:

- 1) обмін інформацією про різні злочини;
- 2) непроцесуальна консультативна допомога працівників інших органів працівникам оперативних підрозділів, слідчим з питань, що потребують спеціальних знань;
- 3) взаємодія під час проведення слідчих дій;
- 4) допит працівників різних органів як свідків у кримінальному провадженні з питань, що потребують спеціальних знань;
- 5) залучення працівників різних органів до участі у проведенні окремих слідчих дій як спеціалістів.

Взаємодії слідчих органів з оперативними підрозділами під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні при провадженні окремих слідчих дій залежить від багатьох чинників, які в більшості випадків є не сприятливими для своєчасного виявлення правопорушення, тому для швидкого та результативного завершення кримінального провадження дана взаємодія повинна бути ґрунтована на загальних та спеціальних принципах.

ЗАХИСТ АВТОРСЬКОГО ПРАВА: ПРАКТИЧНІ ТА ТЕОРЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ

Слухач магістратури ФПФПС НАВС Кирдан Б.В.

Науковий керівник : доктор юридичних наук, професор Бичкова
С.С.

Сьогодні Україна перебуває в умовах перебудови. Однією з реформ, які плануються провести в нашій державі, відповідно до Указу Президента України від 12.01.2015 р. № 5/2015 «Про стратегію сталого розвитку «Україна - 2020» є

реформа у сфері інтелектуальної власності. Дана реформа спрямована на захист конституційних прав авторів (творців). Тому хотілось би звернути увагу на захист авторського права в сучасній правовій державі.

Авторське право може розглядатися в двох аспектах: в об'єктивному розумінні - як сукупність правових норм, що регулюють відносини, які виникають внаслідок створення і використання творів науки, літератури та мистецтва; і в суб'єктивному розумінні - як сукупність прав, що належать автору або його правонаступникам у зв'язку зі створенням і використанням твору літератури, науки та мистецтва .

З даних понять необхідно виділити те, що момент виникнення у особи авторського права пов'язується з моментом створення твору. Особа, яка має авторські права, для сповіщення про них може використовувати спеціальний знак, що розміщується на кожному екземплярі твору і складається з трьох елементів: латинської букви «С», обведеної колом (©), імені (найменування) особи, яка має авторське право, та року першого опублікування твору.

Суб'єктами авторського права можуть бути фізичні та юридичні особи, а в окремих випадках - держава Україна .

Слід зауважити, що суб'єкта авторського права необхідно відрізнити від автора. З одного боку, це може бути одна особа, з іншого боку, ними можуть бути різні особи (спадкоємці автора, особи, яким автор чи його спадкоємці передали авторські майнові права). Суб'єкти авторського права не завжди є творцями певного твору, часто вони набувають авторських прав за договором чи законом. Крім цього, суб'єктами авторського права можуть бути юридичні особи, які також набули прав на твори відповідно до договору або закону .

Особливу увагу слід звернути на правову охорону авторських прав в Україні, під якою розуміється створення на національному та міжнародному рівнях можливості суб'єктам авторського права набути, реалізувати та захистити закріплене у нормативному порядку право інтелектуальної власності.

Відповідно до вимог законодавства України, а саме - Закону України «Про авторське право і суміжні права» - традиційно вирізняють дві основні форми захисту: 1) юрисдикційну (судову); 2) неюрисдикційну (позасудову).

Юрисдикційний захист передбачає судовий розгляд справ про порушення авторських прав та діяльність інших державних органів, які сприяють встановленню істини у справі, проведенню експертиз, вчиненню дій, які попереджують правопорушення у відповідній сфері. Юрисдикційний захист здійснюється за допомогою норм матеріального та процесуального права.

Неюрисдикційний захист передбачає, насамперед, самостійне, без втручання державних органів, вчинення фізичними та юридичними особами таких дій, що припиняють порушення авторських прав, відновлюють порушені права та призводять до створення сприятливих умов для реалізації законних можливостей суб'єктами авторського права.

Найбільше практичне значення має юрисдикційна форма захисту. Тому, попри всі спроби врегулювати питання захисту авторського права на законодавчому рівні, в Україні залишаються невирішеними багато проблем в цій сфері. Серед них варто виділити: по-перше, поширення в Україні негативних тенденцій, спрямованих на порушення авторського права; по-друге, правову невизначеність багатьох ключових понять (наприклад, відсутнє законодавче визначення поняття твору та понять, що стосуються глобальної мережі Інтернет); по-третє, відсутність контролю щодо збору, розподілу та виплати авторської винагороди з боку державних органів; по-четверте, відсутність дієвих механізмів захисту авторського права, зокрема належного рівня відповідальності та суперечливість законодавчих актів в сфері авторського права, та ін. .

Недосконалість законодавства, яке регулює відносини в сфері авторського права, на нашу думку, є питанням часу, оскільки в Україні на даний момент триває реформування і

сфера інтелектуальної власності в будь-якому випадку не залишиться осторонь.

Зазначимо те, що значення і роль об'єктів авторського права для соціально-економічного прогресу суспільства важко переоцінити, швидше навпаки. Там, де належним чином сприяють інтелектуальній діяльності, досягається високий рівень добробуту народу. Світовий досвід свідчить - прогресу досягають там, де цінують інтелектуальну діяльність і вміло використовують її здобутки. Проблема полягає також і в тому, що мало одержати бажані результати творчої діяльності, їх ще треба раціонально використати, а це не легше ніж їх створити.

На сьогодні Україна, наша держава, має досить потужний інтелектуальний потенціал, на її рахунку багато досягнень світового рівня, але, здебільшого, ці досягнення не були раціонально спрямовані на користь українського народу, що є неправильним. Тому з великим терпінням будемо сподіватись, що саме реформа у даній сфері змінить ці непорозуміння та забезпечить надійний захист кожному творцю (автору) його конституційних прав.

ТОРГІВЛЯ ЖІНКАМИ, З МЕТОЮ СЕКСУАЛЬНОЇ ЕКСПЛУАТАЦІЇ

Курсант 302 н.г. Кіркова А.Б.

Науковий керівник: доцент кафедри спеціальної техніки та оперативно-розшукового документування кандидат юридичних наук, доцент Тарасюк І.В.

Проаналізувавши становище жінок в сучасній Україні, я помітила загальні для багатьох країн проблеми: фемінізація бідності, дискримінація жінок на ринку праці, низький рівень представництва жінок у керівних органах, збільшення насилля. Так, 60% офіційно зареєстрованих безробітних в Україні - жінки. Всі ці процеси штовхають жінку шукати щастя подалі від

сім'ї. Одним із шляхів покращення свого матеріального становища та втечі від родини є виїзд за кордон. Останні дослідження, що з України шляхом «вербування» вивозять жінок у 67 країн світу.

З точки зору жінок, головною мотивацією пошуків щастя в розвинутих країнах є можливість та право працювати за відповідну зарплату при нормальних умовах. Низький рівень життя та високий рівень безробіття серед жінок штовхає їх на пошук роботи за межами держави. Як виявилось з досліджень, 80% опитаних жінок висловили бажання працювати за кордоном. А в ситуації з робочими - мігрантами в європейських та інших розвинутих країнах найбільш доступною для українських громадян є сфера сексуальної індустрії в її легальному та нелегальному варіантах.

Серед причин поширення торгівлі жінками в Україні є як внутрішні так і зовнішні чинники. На першому місці стоїть скрутне економічне становище, практична неможливість для жінок отримати роботу в Україні. Навіть за державними статистичними даними близько 80% офіційно зареєстрованих в Україні безробітних - це жінки. Фемінізація бідності сприяє пошуку будь-якої праці і засобів покращення свого матеріального стану, навіть без врахування можливих наслідків. Ситуація ускладнюється не тільки кризовим станом української економіки, але й тим, що процес міграції криміналізується, оскільки дешева робоча сила українських громадян складає основи надприбутків посередників як в Україні, так і за її межами.

Інтерв'ю з жінками, які вже були за кордоном або збираються їхати, показали що незважаючи на всі страждання і приниження, які багато кому довелося пережити, бажання виїхати в іншу країну знову з 20 опитуваних є у 14. Стійке бажання українських жінок працювати за кордоном пов'язане не тільки більшою платнею, яку вони сподіваються отримати там, але й з кращими, ніж в Україні умовами життя.

Здійснивши історичний огляд проблеми торгівлі жінками, я зрозуміла, що цей злочин має довге історичне коріння, але наприкінці XX століття він набув форми сучасного рабства. Проаналізувавши нормативно-правове забезпечення протидії торгівлі жінками на міжнародному рівні та державному рівнях, дійшла висновку, що українське та міжнародне законодавство сьогодні вже має певну нормативну базу, котра дозволяє боротися як із проблемою торгівлею людьми загалом, так із проблемою торгівлі жінками зокрема.

Дослідивши рівень обізнаності учнівської жіночої молоді щодо проблеми торгівлі людьми, виявила, що 70% - 80% опитаних дівчат мають низький рівень обізнаності з проблеми торгівлі людьми та складають саме ту потенційну „групу ризику“, яка може стати реальними жертвами торгівців людьми. Отже, ми дійшли висновку, що здійснення соціально - педагогічної діяльності щодо попередження торгівлі жінками має комплексний характер, ефективність її реалізації буде можлива лише за умови високого професіоналізму суб'єктів соціально-педагогічної діяльності які діють з метою боротьби з даним асоціальним явищем, а також у взаємодії всіх міжнародних та вітчизняних громадських, державних та недержавних урядових організацій.

WO SIND DIESE FLUGZEUGTEILE GEBLIEBEN?

ДЕ ПОДЛИСЯ ЧАСТИНИ ЛІТАКА?

Клим Анна, слухач магістратури ННІПФПСКМ НАВС
Консультант з мови: професор кафедри іноз. мов НАВС, канд.
філол. наук, доцент Нітенко Ольга Валеріївна.

17. Juli 2014, gegen 13.20 Uhr über der Ost-Ukraine. Eben
noch weist die zuständige Luftverkehrskontrolle Flug MH17 mit 298
Menschen an Bord einen neuen Funk-Meldepunkt zu. MH 17

bestätigt. Dann bricht der Kontakt plötzlich ab, die Boeing 777 der Malaysia Airlines ist vom Radar verschwunden. Sie ist abgestürzt, sehr wahrscheinlich abgeschossen - darauf weist auch der jetzt veröffentlichte erste Zwischenbericht der niederländischen Sicherheitsbehörde OVV hin. Pilotenfehler oder Technikpannen scheiden als Unglücksursache aus, heißt es in dem Papier. „Alles weist auf ein abruptes Ende hin.“ Von Objekten, die die Maschine durchsiebt hätten, ist die Rede, das Flugzeug ist demnach noch in der Luft auseinander gebrochen.

Vieles bleibt jedoch weiterhin unbeantwortet - BILD dokumentiert die wichtigsten Fragen:

1. Ist MH17 von einer Rakete getroffen worden? Im Bericht wird ein Raketenbeschuss nicht genannt. Aber die Beschädigungen am Wrack könnten nach Ansicht von Luftfahrtexperten auf Einschläge einer Rakete des russischen Typs „Buk“ hindeuten. Diese explodiert dicht neben ihrem Ziel, ihre Bruchstücke sollen es dann zerstören. Nach Auffassung der Regierung in Kiew und mehrerer westlicher Staaten haben die Rebellen in der Ostukraine so eine „Buk“-Batterie aus Russland erhalten. Für Anschuldigungen Russlands und der Aufständischen, ein ukrainisches Militärflugzeug habe die Boeing beschossen, finden sich in dem Bericht keine Belege. Zur Uhrzeit der Katastrophe um 13.20 Uhr befanden sich demnach nur drei Verkehrsmaschinen mit MH17 im Luftraum über Donezk: Am dichtesten dran war demnach ein Flugzeug in 30 Kilometern Entfernung.

Der unabhängige Luftfahrtexperte Heinrich Großbongardt sagte BILD: „Es ist anhand der Bilder ganz klar ersichtlich, dass es sich um einen Raketenbeschuss handelt. Die Rakete ist vorne oberhalb des Flugzeugcockpits eingetroffen. Die durchsiebten Trümmerteile lassen dabei auf nichts anderes schließen.“

Der österreichische Flugunfallermittler Thomas Friesacher zu BILD: „Die vorliegenden Tatsachen lassen zu diesem Zeitpunkt jedenfalls einen professionellen Schluss zu, dass die einwirkende Kraft, so wie es auch im Zwischenbericht dargestellt wurde, von außen eingewirkt hat.“ Und weiter: „Zu diesem Zeitpunkt von einem

Abschuss auszugehen, kann im Bilde der noch nicht abgeschlossen Untersuchungen vorschnell sein, jedoch liegen sehr aussagekräftigen Beweise, die in diese Richtung deuten vor.

2. Wenn Experten von einem Raketenbeschuss ausgehen - warum geht der Bericht nicht darauf ein? Die niederländischen Experten konnten wegen der Kämpfe nicht vor Ort ermitteln. Sie werteten die Flugschreiber, Fotos und Videos von der Absturzstelle aus und stützten sich auf Aussagen ukrainischer Beamter. Um die Absturzursache präzise angeben zu können seien weitere Ermittlungen notwendig, sagte Behördenchef Tjibbe Joustra. Abschließende Aussagen über einen Raketenbeschuss wären nach seinen Worten verfrüht: „Wir wollen absolute Sicherheit.“ Selbst wenn der Abschlussbericht einen Raketenbeschuss nennen sollte, wird sich die niederländische Behörde mit Schuldzuweisungen zurückhalten. Flugunfallermittler Friesacher: „Eine Flugunfalluntersuchung wird frei von jeglichen Weisungen geführt, ein Flugunfallbericht darf keine Schuldigen nennen.“ Eine juristische Aufarbeitung läuft parallel zu den Ermittlungen durch die OVV.

3. Grafiken in dem Zwischenbericht zeigen, dass große Teile des Flugzeugs bisher nicht identifiziert wurden. Wie kommt das? Das liegt zum einen daran, dass pro-russische Separatisten eine vernünftige und ausführliche Untersuchung vor Ort nicht erlaubten und es gar nicht möglich war, Teile richtig zuzuordnen. Zum anderen vermuten Experten, dass die bisher nicht identifizierten Teile in kleinste Fetzen zerrissen wurden. Flugsicherheitsexperte Germout Freitag von der mitermittelnden Bundesstelle für Flugunfalluntersuchung (BFU) zu BILD: „Alle Teile, die nicht handtellergrößer sind, können nicht zugeordnet werden. Demnach helfen sie nicht bei Rekonstruktion des Unglücks.“

4. Gibt es nach dem Zwischenbericht neue Erkenntnisse zur genauen Todesursache? Darauf geht der Bericht mit keinem Wort ein. Flugunfallermittler Thomas Friesacher erklärt: „Bei einem Druckabfall, in der Höhe, in der sich der Flug MH17 aufgehalten hat (ca. 10 000 Meter), ist davon auszugehen, dass ein durchschnittlich trainierter Mensch eine verbleibende Zeit bis zur Bewusstlosigkeit

von ca. 30 bis 60 Sekunden hat. Bei einem rapiden Druckverlust, der, so nehme ich an, bei dieser plötzlichen Kraftereinwirkung stattgefunden hat, kommt es bis zu einer Halbierung dieser Zeit. Also ca. 15 Sekunden. Die Kombination aus plötzlichem Druckverlust, dem Eindringen der Objekte und dem Temperatursturz von plus 20 Grad in der Kabine auf etwa minus 54 Grad dürfte aber dafür gesorgt haben, dass die Zeit noch einmal massiv verkürzt wurde und es zu einer sofortigen, bzw. sehr schnellen Bewusstlosigkeit der Passagiere gekommen ist - wenn sie nicht schon durch die einwirkenden Kräfte getötet wurden.

5. Wie geht es jetzt weiter? Malaysia hat seit Eintreten der Waffenruhe am Freitag bereits eigene Ermittler in die Region geschickt. Ministerpräsident Razak Najib sagte, bevor der Winter beginne, wolle man materielle Beweise sammeln, um gerichtsfest zu belegen, dass das Flugzeug abgeschossen worden sei. Dafür benötige man einige Wochen. Der niederländische Ministerpräsident Mark Rutte kündigte an, der Leiter eines Ermittlerteams werde am Mittwoch in die Ukraine reisen. Die Experten des Sicherheitsrats wollen nun Metallsplitter untersuchen, die in Leichen der Besatzungsmitglieder gefunden wurden. „Das könnten Reste der Objekte sein, aber auch Splitter aus dem Cockpit“, sagte der Vorsitzende Tjibbe Joustra im niederländischen Radio. Der Sicherheitsrat vermutet, dass an der Absturzstelle noch Reste einer Rakete zu finden sein könnten. Ein Abschlussbericht soll bis spätestens nächsten Juli vorliegen.

ТАКТИКА И ОРГАНІЗАЦІЯ БОРОТЬБИ З
ЛЕГАЛІЗАЦІЄЮ НЕЗАКОННО ВВЕЗЕНОГО
АВТОТРАНСПОРТУ НА ТЕРИТОРІЮ УКРАЇНИ

Курсант 303 н.г.Коваленко І.С.

Науковий керівник: викладач кафедри спеціальної
техніки та оперативно-розшукового документування, кандидат
юридичних наук Марков М.М.

Питання інтеграції України в європейську спільноту, надання їй статусу повноцінного члена Євросоюзу є надзвичайно актуальним і перспективним. Але омріяне членство України в європейському співтоваристві може й надалі залишатись тільки мрією, якщо на державному рівні не вирішувати поставлені перед Україною завдання з приведення у відповідність до європейських норм національного законодавства та проведення у життя низки економічних, соціальних і політичних реформ, спрямованих на підвищення життєвого рівня населення, створення відчуття захищеності громадян від порушення їхніх прав і законних інтересів. Особливо гостро у цьому контексті постає проблема боротьби зі злочинністю, що має міжнародний, транснаціональний характер. Безпосередня близькість України до європейського ринку, наявність спільних і в деякій мірі “розмитих” державних кордонів, досить велика різниця в цінах на товари і послуги та корумпованість багатьох українських чиновників зумовлюють стрімке зростання рівня незаконного переміщення товарів через митний кордон України, що по своїй суті являється контрабандою.

Окрім соціальних недоліків суспільства, таких як низький рівень життя, соціальна незахищеність, безробіття тощо, до причин злочинів пов’язаних з легалізацією незаконно ввезеного автотранспорту можна віднести й невиконання належним чином покладених обов’язків працівниками реєстраційно-екзаменаційних підрозділів Державної автомобільної інспекції Міністерства внутрішніх справ. Суть такого проступку полягає у тому, що вони часто реєструють ввезені з-за кордону транспортні засоби з підробленими номерами вузлів та агрегатів, недійсними технічними паспортами, без перевірки документів про проходження митного контролю тощо.

Найефективнішими заходами щодо протидії вказаній злочинності є необхідність застосування економічних заходів

шляхом вдосконалення законодавчої бази. Для цього доцільно внести зміни до чинного законодавства, а саме: переглянути та знизити розміри ввізного мита, акцизного збору та ПДВ на автотранспортні засоби, встановивши збори та інші обов'язкові платежі на загальну суму яка не перевищувала 10%-20% від фактичної вартості автомобіля, а це зробить економічно не вигідною дану діяльність. Також варто більше приділяти уваги усьому транспорту, який перетинає державний кордон.

Останнім часом правопорушниками часто використовується механізм легалізації автотранспорту, при якому автомобіль перетинає митний кордон України в режимі тимчасового ввезення чи транзиту, проте в порушення зобов'язання про вивезення протягом встановленого строку “зникає” на території України. Крім того, популяризації в Україні набуває схема легалізації незаконно ввезених автотранспортних засобів шляхом їх реєстрації у МРЕВ ДАІ МВС України на підставі судових рішень. При цьому суди визнають позивача добропорядним набувачем і зобов'язують органи ДАІ реєструвати такі автомобілі без сплати податків.

ПРОБЛЕМИ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ (ВІДМИВАННЯ) ЗЛОЧИННИХ ДОХОДІВ ВІД КОНТРАБАНДИ НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ

Здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права Національної академії внутрішніх справ Ковальчук Ольга Миколаївна

Легалізація доходів здобутих від контрабанди наркотичних засобів сприяє зростанню організованої злочинності та її проникненню у легальну економіку. За своєю суттю відмивання грошей супроводжує будь-який злочин, мотивом якого є одержання доходу. Відомості про фінансовий

аспект світового наркоринку підтверджують невтішну картину значного поширення, споживання і виробництва наркотиків. Оберти наркопродукції на ньому безупинно збільшуються, а це свідчить, що наркобізнес розширюється і, відповідно, зростають доходи наркомафії.

Як показало наше дослідження, діяльність організованих злочинних груп щодо відмивання доходів отриманих від контрабанди наркотичних засобів характеризується: ретельним плануванням підготовки та приховування незаконних операцій і дій; розподілом ролей між виконавцями, в тому числі й особами та установами за кордоном; використанням сучасних інформаційних технологій; підкупом службових осіб; активним використанням нормативно-правових та організаційних недоліків економічної системи.

У свою чергу відмивання доходів, здобутих від контрабанди наркотичних засобів - це багатоступінчастий процес, який умовно можна поділити на три послідовних стадії:

1) вивільнення готівки і перерахування її на рахунки підставних осіб;

2) розподіл наявних коштів та приховування слідів проведених операцій;

3) інтеграція доходів у легальний грошовий обіг.

Перша стадія полягає у вкладанні наркоділками отриманих від контрабанди та продажу наркотичних засобів доходів, незручної для них, у банки або у цінні папери. Це найбільш небезпечна фаза процесу відмивання. Щоб уникнути ризику, наркоділки у багатьох випадках на першому етапі використовують контрабанду. Поширений метод відмивання грошей - використання підставних компаній, як правило зайнятих дрібним бізнесом, пов'язаним з оплатою готівкою, - ресторани, готелі, бари тощо. У невеликих масштабах наркогроші відмиваються у казино, ювелірних крамницях, торговцями предметами мистецтва, у закладах «шоу-бізнесу», шляхом експортно-імпортних угод, що не піддаються точній оцінці, благодійними фондами тощо. Крім того, частина

наркогрошей відмивається через страхові і туристичні компанії за допомогою різних махінацій. Великий обсяг операцій для відмивання злочинних доходів виконують «фірми-привиди», що діють декілька місяців, а потім зникають. Найбільш привабливим методом вкладення наркогрошей на першому етапі є розміщення коштів у офшорних фінансових центрах.

На другому етапі гроші, як правило, кошти здобуті від контрабанди наркотичних засобів, переказуються частинами з країни у країну, з однієї фінансової установи в іншу, розміщаються на міжнародних ринках, операції здійснюються багаторазово, щоб ускладнити розкриття злочину. Дана фаза процесу найскладніша і має міжнародний характер. При цьому широко використовується метод структурування, коли значні суми готівки розбиваються на порівняно невеликі частини через те, що законодавство про відмивання грошей передбачає необхідність вказівки джерела їх походження, якщо сума переказу перевищує 10-12 тисяч доларів. Найняті наркоділком люди здійснюють внески і купують чеки або міжнародні грошові доручення, що потім переказуються на рахунок наркоділка посередником з тієї ж організації наркозлочинців.

На третьому етапі відмивання грошей здобутих від контрабанди наркотичних засобів повністю інтегрується у легальну економіку в формі цілком законних фінансових рахунків і підприємств. Зокрема, широко практикуються інвестиції в урядові або казначейські облігації, що випускаються державою для покриття внутрішнього боргу і обертаються на фондових ринках. Вони можуть бути придбані і продані анонімно. Інтеграція грошей у національну економіку на фінальному етапі їх відмивання досить суперечливо впливає на економічний розвиток. Великі надходження від наркобізнесу одночасно вносять вклад і у стабілізацію, і у дестабілізацію економічного валютно-фінансового становища. З одного боку, вони сприяють зростанню валютних резервів їх країн, економічній активності в окремих галузях, насамперед у будівництві, індустрії відпочинку, розваг, підвищенню

платоспроможного попиту населення, прямо або побічно пов'язаного з наркогрошіма, з іншого — підривають грошовий обіг, стимулюючи інфляційні процеси. Основна частина цих грошей споживається, а не спрямовується у накопичення й інвестиції у продуктивний сектор.

Боротьбу з відмиванням доходів від контрабанди наркотичних засобів можливо здійснювати лише у тих країнах, де є законодавство, що визнає цей вид діяльності кримінально караним злочином. Подібне законодавство у більшості країн з'явилося, в основному, за останнє десятиліття. Відсутність законів істотно ускладнює боротьбу із зазначеним явищем не тільки у тих державах, де вони не прийняті, а й в усьому світі через те, що національні банківські системи стають усе більш інтегрованими, відсутність ефективного контролю в окремих країнах є проблемою для світового співтовариства. Однак слід зазначити, що, навіть, там, де існують закони й органи, які займаються боротьбою з відмиванням доходів від контрабанди наркотичних засобів, цю злочинну діяльність дуже важко доказати. Для такого кримінального переслідування потрібно довести наявність злочину, зокрема поширення наркотиків, розуміння злочинцями незаконності джерела походження доходів і дій з їх приховування.

Крім цього, ст. 306 КК України передбачає відповідальність за розміщення коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів у банках, на підприємствах, в установах, організаціях та їх підрозділах, або придбання на останні об'єктів, що підлягають приватизації, чи обладнання для виробничих або інших потреб, чи використання таких коштів і майна з метою продовження незаконного обігу наркотичних засобів.

Підводячи підсумок, слід зазначити, що в Україні нейтралізація процесів відмивання доходів, одержаних від контрабанди наркотиків та наркобізнесу, є вкрай необхідною з наступних основних причин. Такі заходи дають можливість виявляти злочини не тільки у сфері обігу наркотичних засобів, а

й корупцію, шахрайство, ухилення від сплати податків та інші форми організованої злочинності. Відмивання доходів сприяє розвитку міжнародної корупції, що підриває зусилля України, спрямовані на становлення демократичних політичних інститутів і стабільної національної економічної системи. Боротьба з цим злочином допомагає захистити цілісність української фінансової системи від негативного впливу кримінального капіталу.

POSSIBLE SCENARIOS FOR UKRAINE: GIVING
AUTONOMY TO EASTERN REGIONS KEY TO CRISIS
RESOLUTION

МОЖЛИВІ СЦЕНАРІЇ ДЛЯ УКРАЇНИ: НАДАННЯ
АВТОНОМІЇ СХІДНИМ РЕГІОНАМ Є КЛЮЧОМ ДО
ВИХОДУ З КРИЗИ

Козак Андрій, 211 н.г. ФПФПКМ ННІПФСКМ НАВС.

Консультант з мови: ст. викл. кафедри іноз. мов
НАВС Марченко Ірина Володимирівна.

The Russian military forces were taken into captivity by the Ukrainian army, which elicited severe reactions from the European Union, the NATO, and the United States. Russia has responded by announcing that the captive Russian forces were volunteers, thus trying to deny its direct military presence in Ukraine. The question now is what goals Russians are trying to achieve in Ukraine? And what possible reactions may be shown to these developments by the Western countries? Answers given to these two questions will help delineate the future destination toward which Ukraine is heading. The main goal of Russia's large-scale strategy is that the former republics of the Soviet Union and, as much as possible, other countries in its neighborhood, remain out of the framework of security and political arrangements of the West and do not pose a

threat to national security of Russia. The ruling political elite in Russia are following a policy of force to establish their influence outside their immediate neighborhood by bolstering such regional organizations as the Shanghai Cooperation Organization, or having direct military presence in Georgia, Armenia and Ukraine. The ongoing developments in Ukraine can be analyzed along the lines of this large-scale strategy which is being pursued by Russia. More than being concerned about the collapse of the government of former Ukrainian president, Viktor Yanukovych, Russia was wary about possible alignment of Ukraine with geopolitical policies of the West. Later developments, however, took a different turn and finally a Western-minded government appeared at the helm in Kiev. As a result, Moscow moved to separate the strategic Crimean Peninsula from Ukraine and annex it to its own territory. Afterwards, Moscow expected the new government in Ukraine to try to cool down the situation inside the country by changing the constitution and granting more autonomy to certain regions, especially in the east. This, however, did not take place because the direction in which political developments move in a given country is not determined by a single player and no player is omnipotent enough to make its desired developments come about. On the other hand, any strategy adopted in line with a country's foreign policy will be followed by its own domestic and foreign advantages and disadvantages. If Moscow did not support ethnic Russians in eastern Ukraine and allowed the new Ukrainian government to rout them, it would risk the credit and popularity of Kremlin leaders, especially Putin himself, who were sure to lose a lot of their credit in the eyes of the Russian people. In addition, Russia would have certainly faced many problems with its new vengeful neighbor, which is also a close ally of the West. On the other hand, if Russia supports the ethnic Russians in Ukraine, it will have to brace for more intensive Western sanctions and see itself more isolated within international system. Therefore, in this stage, regardless of what policy Russia adopts with regard to Ukraine, it will have to get ready for the positive and negative outcomes of its policy. Now, with all these presumptions in mind, the question is

what future course Russia has envisaged for Ukraine? Basically speaking, three scenarios are imaginable for future Ukraine in view of the ongoing events in the country and the role played by Russia. First, the Ukrainian government will triumph over the separatist forces in eastern parts of the country through West's support and oversight of Russia. As a result, a new Ukraine will rise in the immediate neighborhood of Russia, which will be a satellite of the Western powers with a totally new identity. The evidence on the ground does not support this scenario because such a scenario will be certainly not desirable for Moscow.

In the second scenario, the central government in Ukraine will change the constitution and grant vast rights of autonomy to eastern regions of the country with the right of veto over issues of foreign policy importance. For example, the new constitution would see to it that Ukraine would not be able to accede to Western institutions such as the NATO without the consent of the aforesaid regions. Under present circumstances, Russia is apparently willing for this scenario to be realized in Ukraine. However, this scenario is not supported by the central government in Kiev and the West.

In the third scenario, the eastern parts of Ukraine will be finally separated from the country and a new government dependent on and inclined to Moscow will take charge. This scenario has been totally rejected by the Western countries and their ally, the government of Ukraine, but the evidence on the ground points to de facto secession of the eastern regions from the rest of the country. Of course, the local governments established in those regions by local people have not been recognized by any country in the world. If Russia failed to make the government of Ukraine accept the second scenario through either diplomacy or the policy of force, then it will most probably pursue the realization of the third scenario. If this scenario materializes in reality, Russia will be able to create a buffer zone from the port city of Mariupol all the way to the city of Luhansk in the first phase of the scenario in order to head off possible security threats to Russian territory from Ukraine.

Now, the question is what are the trump cards that the West may play in this game? It seems that imposing more sanctions against Russia as well as offering more financial and military support for Kiev will be the sole trump cards that the West possesses in this case. On the other hand, the evidence shows that Moscow has overcome the primary shock of having to deal with the Western sanctions and is not willing to give in to the economic pressures of the West by giving geopolitical concessions to the Western countries. In view of the fact that Moscow is actually at the helm of political developments in Ukraine, it seems that the government in Kiev has no other option but to give concessions to Moscow. As a result, the second scenario appears to be the most possible scenario and the best option for future diplomatic bargaining. from Foreign Policy Journal

ЗМІСТ

1. Абдуллаєва А.Е. Міжнародний досвід у запобіганні терористичних актів	6
2. Авдійчук А.М. Механізми вчинення кіберзлочинів в банківській сфері	8
3. Алексеева-Процюк Д.О. Фактори, що сприяють незаконному видобуванню бруштину-сирцю	10
4. Андрієнко О.О. Адміністративна реформа в Україні	13
5. Анцупова Ю.С.Способи учинення незаконного видобування бурштину-сирцю	15
6. Аргат Р.М. Роль судової балістики при вирішенні кримінальних проваджень	17
7. Арпентій М.О. Криміналістична характеристика фіктивного підприємництва	18
8. Афонькіна Д.В. Складність кваліфікації злочинів із застосуванням сугестивних технологій маніпулятивного впливу	21
9. Багнюк В.В. Попередження та розслідування грабежів	23
10. Бецу В.В. Звуковий "наркотик" та пов'язані з ним загрози	26
11. Бичкова С.С.Обмеження права на шлюб в Україні.....	28
12. Білоус В.П. Poland and Canada about the crisis in Ukraine. (Польща та Канада про кризу в Україні).....	30
13. Білошицький О. Is Ukraine on the brink of tragedy (Україна на грані трагедії).....	34
14. Бойко К.Р. Взаємодія підрозділів ДСБЕЗ з іншими правоохоронними органами у боротьбі зі злочинністю ...	37
15. Бондар М.М. Характеристика сепаратизму та світова практика застосування санкцій за відповідне діяння.	39
16. Бондаренко Д.Ю. Значення віктимологічної профілактики в процесі досягнення цілей кримінальної юстиції	42

17. Борзов Я. Die letzten schritte von Angela Merkel für die regelung der ukrainisch-russischen kriege (Останні кроки Ангели Меркельпо по врегулюванню українсько-російської кризи)45
18. Борисова О.Я. Проблеми визначення та дії принципу верховенства права вадміністративному праві 47
19. Брисковська О.М.Особливості криміналістичної характеристики осіб яких розшукують і ситуації їх безвісного зникнення.....51
20. Буймістр Г.В. Підготовка працівників оперативних підрозділів органів внутрішніх справ України у сучасних умовах54
21. Буймістр Г.В. Питання антикорупційного законодавства56
22. Бурмістр Г.В. Початковий етап розслідування вбивств за відсутності трупа потерпілого.....59
23. Веретюк В.М. Здійснення оперативно-розшукових заходів оперативними підрозділами України та Російської Федерації, їх порівняльний аналіз.....61
24. Вознюк Я.А. Підвищення ефективності протидії терористичній загрозі в Україні 63
25. Вознюк А.А.Покарання за злочини, пов'язані з створенням організованих груп і злочинних організаційта участю в них65
26. Войнаровський Ю.В. Теоретичні проблеми, визначення, поняття та сутності оперативно-розшукових заходів 67
27. Волощук А.В. Демографічна криза в Україні: причини, напрями державної політики щодо її подолання.....69
28. Гавель В.О. Причини та умови, що сприяють скоєнню злочинів у паливно-енергетичному комплексі та шляхи їх подолання71
29. Гаврильченко А. А. Заходи запобігання сепаратизму та тероризму в Україні.....73

30. Гавриш І. Ukraine in crisis (Криза в Україні).....	77
31. Герасименко Д.М. Формування корпусу професійних суддів України	79
32. Гнатюк М.В. Боротьба зі злочинністю в Україні.....	81
33. Гончарук В.О. Розшукова робота та її місце у структурі оперативної- розшукової діяльності в органах внутрішніх справ	84
34. Горошко А.М. Запобігання та протидія корупції.....	86
35. Гребенюк К.С. Засада публічності у кримінальному провадженні	88
36. Гриппа Ф. Strategy to combat transnational organized crime: definition.....	90
37. Густиря Х.С. Проблема легалізації втаназії в розрізі кримінального права	92
38. Данилюк Н.Д. Особисті права та свободи людини й громадянина в Україні та їх утвердження і забезпечення в діяльності міліції	94
39. Дацюк Б.В. Загрози регіонального сепаратизму в Україні	97
40. Дворко Л.С. Transnational crime	99
41. Дворніченко А.С. Проблеми медичного втручання без інформованої згоди пацієнта	101
42. Демчук Б.М. Співучасть у злочині	104
43. Демчук Б.М. Міжнародне співробітництво у сфері боротьби з тероризмом	106
44. Дехтяров В.В. Криптовалюта: особливості функціонування та правові проблеми	108
45. Джиба В.В. Місце та роль прокуратури в системі органів державної влади.....	110
46. Дзюбенко Н.Г. Окремі засади криміналістичної тактики під час розслідування злочинів пов'язаних із незаконним обігом наркотиків	113
47. Дзюбенко Н.Г. Оперативно - розшукова характеристика протидії незаконного обігу наркотичних речовин	114

48.	Дитко О.О. Взаємодія міліції й населення як стратегічний напрям діяльності органів правопорядку	117
49.	Діденко М.Е. Форма правочину	122
50.	Дмитрієвських Б. Far from keeping the peace, NATO is a threat to it (НАТО як загроза для миру)	120
51.	Добрянський М.А. Боротьба з екстремізмом в Україні	125
52.	Дубань Т. L'exportation Russe du terrorisme en Ukraine (revue de la presse) (Російські терористи на Україні (огляд преси)).....	127
53.	Жельман В.І. Злочинність у місцях позбавлення волі	130
54.	Загороднюк С.В. Сліди рук людини та сучасні способи їх виявлення	132
55.	Засуха І.А. Попередження та розслідування крадіжок....	135
56.	Іванюк А.М. Всесвітня трансформація права під впливом глобалізації: загальні тенденції	137
57.	Іващенко В.В. Посадові злочини: поняття та ознаки	141
58.	Іващук О. Ban Ki- Moon: no military solution to Ukraine crisis (Пан Ги Мун: не існує військового вирішення кризи в Україні).....	143
59.	Іващук О.В. Відповідальність за порушення прав людини в міжнародному праві	145
60.	Іскра М.О. Протидія тероризму: соціальний та політичний аспекти.....	148
61.	Каганець М.В. Негласні слідчі (розшукові) дії.....	151
62.	Карпіка С.М. Правові підстави проведення слідчих (розшукових) дій.....	153
63.	Касап П. Österreichischer aussenminister über die krise in der Ukraine (Міністр закордонних справ Австрії про кризу в Україні).....	155
64.	Кашперська Т.Ц. Щодо визначення кола фактів, які можуть бути встановлені судом у порядку окремого провадження.....	158

65. Кедрова Д.В. Фінансова піраміда як спосіб шахрайства: поняття та ознаки.....	160
66. Кемський О.В. Взаємодія слідчих органів з оперативними підрозділами під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні.....	163
67. Кирдан Б.В. Захист авторського права: практичні та теоретичні проблеми	165
68. Кіркова А.Б. Торгівля жінками, з метою сексуальної експлуатації.....	168
69. Клим А/Wo sind diese flugzeugteile geblieben? (Де поділися частини літака?).....	170
70. Коваленко І.С. Тактика й організація боротьби з легалізацією незаконно ввезеного автотранспорту на територію України	173
71. Ковальчук О.М. Проблеми легалізації (відмивання) злочинних доходів від контрабанди наркотичних засобів	175
72. Козак А. Possible scenarios for ukraine: giving autonomy to eastern regions key to crisis resolution (Можливі сценарії для України: надання автономії східним регіонам є ключом до виходу з кризи)	179